

TARASSUT

ÇANAKKALE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
EDEBİYAT SANAT KÜLTÜR DERGİSİ

Bir adımla başlar her bir şey. “Emekleme” ve “tay tay” durma evreleri “adım atma” ile taçlanır. İlk kez “Baba” sesini duymak gibi iz bırakıcıdır bu. İlk “ayak resminin” alınmasından sonra ilk “adım çöreği” yapmak ne kadar keyif verir ebeveyne !

İlk adım, büyük hedeflerin başlangıcıdır anlayana. Ebeveyne düşen, tülden kanatlarını üstüne gererek serçe parmaklarıyla kollayıvermektir onu... Ebeveyn hamidir. O, yolları temizlediği gibi adımlara da istikamet verendir.

Ardında iz bırakmalıdır insan olan, derin iz, takip edilmesi gereken... Leke bırakmak kirletmektir yolu. İz bırakmayı Tarih bile yazmaz. Tarihi yapanlar, Tarihi yazanlar ve Tarihin yazdıkları onda iz bırakanlardır.

Senden önceki izleri takip edebilmelisin hedefine ulaşabilmek için önce, yoldaki işaretlere dikkat kesilerek... Sonra da senden sonrakilere yol gösterici izler bırakabilmelisin, tipi kapatmasın diye yolları...

Hadi sen de bir adım at ve geçmişine - geleceğine bir iyilikte bulun. Ülkeni taşıyın adımların, ümmeti kurtarsın, insanlığa yol göstereyin.

İzleri takip et, iz bırak kendinden sonrakilere de... Sonra da yüzünü güneşine dön ve yürü Maveraya doğru...!

SAYI 14 HAZİRAN / 23

Emin GÜRDAMUR ile
Geçerken edebiyata takıldık

İki Darbe Arasında
Bir Müdür
“Mustafa BAŞTÜRK”

İÇİNDEKİLER

İmam Hatipte Müdür Olmak / <i>Hüseyin ŞENGİL</i> 03	Tebessüm / <i>Ülfet DEMİR</i> 18	Yegâne Olanın Durdurmak / <i>Melike Sündüs CEYLAN</i> 50
İmam Hatip Müdürünün Eşi Olmak / <i>Yeter ÇELİK ŞENGİL</i> 06	Geçerken Edebiyata Takıldık / Emin GÜRDEMİR ile Röportaj <i>Azize YILMAZ</i> 19	Kıssadan Hisse / İzzet-i Hisse <i>Tarassut</i> / 51
Milli Değerlerden Teknolojiye Anadolu İmam Hatip Liseleri / <i>Nimet KARADELİ</i> 07	Osmanlar Köyü Oyunları / Araştırma <i>Beyza BECEREN</i> 29	İstanbul Gezimize Ait Notlar / Şiir <i>Ömer ŞAHİN</i> 52
İmam Hatipte Öğretmen Olmak / <i>Tuncer GÜLER</i> 10	Lâpseki Yenice köyü / Araştırma <i>Müberra DURAN</i> 30	Gezi Notlarım / <i>Ömer Faruk ÖZTAŞ</i> 54
Çiçekler Her Yerde Açar / <i>Gürsun KURU</i> 11	Akpınar Köyüne Genel Bir Bakış / Araştırma <i>Müberra GÜNDOĞAN</i> 32	İstanbul Gezimizden Geride Kalanlar / <i>Yusuf YILMAZ</i> 55
Çanakkale Anadolu İmam Hatipte Öğretmen Olmak / <i>Burcu TEPELİ DUMAN</i> 12	Vazgeçtim / Şiir <i>Serdar TUNCER</i> 36	Teknofest İstanbul 2023 / <i>Kemal Enes DEMİR</i> 56
İmam Hatipte Öğretmen Olmak / <i>Hidayet ATASOY</i> 14	İki Darbe Arasında Bir Müdür / Anı <i>Mustafa BAŞTÜRK</i> 37	Alamet İstanbul'da / <i>Emirhan ÇİFTÇİ</i> 57
Hayatımın Çekirdek Kabuğu Hikâyesi / <i>Hatice ULUKULU</i> 15	Çanakkale İmam Hatip Lisesi Müdür Yardımcılığı Zordu / Anı <i>Recep İŞGÜDER</i> 41	İstanbul Gezimiz / <i>Enes KÜÇÜK</i> 59
Türkiye'de İmam Hatipte Öğretmen Olmak / <i>Turhan KOCABIYIK</i> 16	Arşiv Penceresinden ÇAİHL Tarihçesine Bakışlar (4) / Araştırma <i>Hüseyin ŞENGİL</i> 44	İstanbul Teknoloji Gezimiz Üzerine / <i>Hamza Yusuf YÜCEER</i> 61
Ne Dediler? / <i>İsmail AYKUT, Ali Armağan BATTAL, Alper ÇAM</i> 17		Meyveli Pasta / Hikâye <i>Bahar MUTAF</i> 63
		Okulumuzdan Haberler / 66
		Önden Giden Atlılar / Şiir <i>Osman SARI</i> 68

İmam Hatipte Müdür Olmak

Geçenlerde rasathaneye ziyarette bulunan muallimin nöbetçiye emekli bir İmam Hatip yöneticisinin kendisine sohbet ziyareti yapmak istediğini söylerken meydana gelen “Allah emri” üzerine dengeler, algılar, alışkanlıklar kâmilten değişse de doğu, batı, kuzey, güney... Tüm yönlerin “Tek Yürek” olması ile hayat yeniden normale dönmüştü.

Haziran sonu rasathanenin kapısı çalındı. Görevini devretme hazırlığındaki nöbetçi, hayatın yordduğu her halinden belli olan orta yaşlı misafiri içeri buyur etti. Görevi devralmaya gelen yeni nöbetçi izlenimi yoktu simasında. Bilakis karşılaştığı her bir dert, ihanet ve vefasızlık, yüzüne kırbaç olup inerek derin izler bırakmış gibiydi. Uykusuz kalan geceler dolayısıyla gözleri altında oluşan torbaları ile siyaha galebe çalmış beyaz saçları “söyleyeceklerim var” diye haykırıyordu.

Misafir kendini tanıınca sohbetin konusu da belli olmuştu. “Anlatamam derdimi dertsiz insana” diyen Âşık gibi misafir de derdini paylaşacak uygun birini aramıştı demek ki. Adamın her bir tavrı, bakışı, hareketi duruşu hep bir şeyler söylüyor, zaman zaman da haykırıyordu âdeta.

“Başkalarını mutlu etmek için kendimi ve ailemi çok mutsuz ettim, fazla sorumluluğum var düşüncesine sığınarak” diyerek başladı konuşmasına. *“Dava olarak gördük işimizi. Mesai kavramı gözetmedik. Söylenenlere kulak asmadık, iftiralara, tehditlere aldırmadık. Astımıza da üstümüze de derdimizi anlatamadık ve tost olduk arada. Kimse de yanımızda olmadı”*

Nöbetçi anladı ki emekli müdürün biraz sınırları bozulmuş. Ancak konuşarak biraz rahatlama lâzımdı. Bu sebeple küçük cümlelerle konuşma aralarına girmeye karar verdi.

-Ama bu işin kaderi budur sayın müdürüm, bu okulları kuranları karşılaştıkları zorlukları düşünürsek...

- Bunu minnet altına almak için değil hakkı teslim sadedinde durum tespiti için söylüyorum. Yoksa “dava” için çalışmak insana yorgunluk vermez. Sen, kötü bildiklerinden çok, iyi sandıklarından, büyük bilip küçük olduğunu gördüklerinden darbe görünce tükeniyormuşsun. Bir de “dava dava” demezler mi, kahroluyorum. “Din Afyondur” diyen kimdi?

- Karl Marx.

- Hah işte, dava, artık ağızların iğrenç sakızı oldu. Alttakileri elde tutarak yumuşak minderlerini korumak için kullandıkları bir afyon oldu dava. Prosedürü döndürme, çarkı çevirme ve temizlik yapma görevlisi oldu okul yöneticileri...

“O kadar da değil müdürüm” diyerek araya girme gereği hissetti nöbetçi. *“Karşılaşılan her olumsuzluk neticesinde kimyamızı bu kadar bozarsak bu davayı kim üstlenecek?”*

- İşte bak sen de izahını yapamayınca davaya sığınmıyorsun, seni ikna edebilecek tek şey dava kelimesi çünkü. Ancak senden sonra geleceklerin davası olmayacak.

Nöbetçi kekeledi, bir iki kelime geveledi ama ağzından bir cümle çıkmadı, çıkamadı. Emekli müdürün harareti ise kesilecek gibi değildi.

- Karşılaşılan tüm problemlerden müdür sorumludur, âmir, memur, öğretmen, öğrenci, veli.. Sistem kimseyi sorumlu tutmaz. Prosedürle iş yürütemezsin, prosedüre aykırı iş yaptığında ise sıkıntıyla karşılaşırsan kimse arkanda olmaz. Ama işlerin de yürümesi lazımdır. Çünkü sen müdürsün. *“Sen Müdürsün” demek, aslında “sana ne söylense yapacaksın, yüzüne tükürülse yarabbi şükür diyeceksin ama asla şikâyet etmeyecek ve âmirlerinden bir şey istemeyeceksin”* demektir.

“Bu zorluklar sadece İmam Hatip müdürlerinin değil tüm müdürlerin genelde karşılaştığı problemler. Zaman içinde aşılması için çalışıyordur yetkililer” diye araya girmesiyle sustu misafir, bir süre göz ucuyla süzdü nöbetçiyi.

Bu cümle hayal kırıklığına uğradığını söylemekti aslında, nöbetçiden istediği cümleleri duyamamanın verdiği hissiyatla. Bilmiyordu ki nöbetçi en azından emekli müdür kadar doluydu.

“Bizim buralarda müdürler fazla yaşamıyor” dedi nöbetçi, bir yıl içinde ölen iki okul müdürüne vurgu yaparak. Ve devam etti:

- İdarecilik zor iş. Stresi çok. Motivasyon kaynakları oldukça kıt. Elbette üslupları çok çirkin amirler de var. Ancak problem amir meselesi değil ki sadece. Öğretmen, öğrenci, veli tüm bileşenleriyle top yekûn bir sosyolojik yapıya ait sistemsel bir sorun bu. Radikal bir çözüm lâzım. “Dava”ya gelince; ben de Tayyip, Nazif ve Güzel olanların dışındakileri dava sahibi olarak göremiyorum bir süredir. Bu kelime herkesin ağzına da yakışmıyor doğrusu, iğreti duruyor.

Emekli müdür amirlerinden çok incinmişti anlaşılan. Devam etti nöbetçinin konuşmaya başladığını görünce:

- Müdür bir ikna memurudur. Veliyi, öğrenciyi, öğretmeni, vatandaşı, personeli ikna etmek zorundadır. Yaptırımı sadece "karizması" dir. Müdürü ikna edecek yaptırım ise amirin "yetkisi" dir. Müdür yapacaklarını danışarak ve kurullar ile yapmak zorundadır. Ama amir kendi okuluyla ilgili olsa bile müdüre "sormak zorunda" değildir.

Nöbetçi konuya daha sosyolojik bir alana çekmeye çalıştı, meselenin sadece amirlerle alakalı olmadığını anlatabilmek için:

- Müdür öğretmenlerin eksikliklerini tamamlayan, arkalarını toplayan, veliye hatta amire karşı koruyan ama bunu sırf "motivasyonu bozulmasın diye" öğretmene söylemeden yapan kişidir. Müdür, sosyal faaliyetleri müdürün sağladığı imkânlarla yapıp da çeşitli siyasal ve sosyal mülahazalarla öğrenciyi –duymazlar zannederek- idarenin aleyhine kışkırtan öğretmenleri hoşgörüyü karşılayan kişidir değerli hocam. Hatta bu hoşgörüyü müdürün zafiyeti olduğunu zannettiklerini bile bile...

Sonra çalıştığı süre içinde her türlü statüdeki velinin sıkıntısına katlanır. Onların eğitim, ahlâk ve başarı algıları ile nasihatlarını sinesine çeker. Hepsini de müdürü kahreden 9 yıl içinde çocuğunun ahlâkî durumunu soran yüzlerce veli arasından sadece 3 kişinin olmasıdır.

Hiç proje yapılmıyor diye eleştirilen müdür bir yılda 245 proje yapınca akademik başarıya engel olacağı düşüncesiyle projeden vazgeçmeye zorlanır. Akademik çalışmalara ağırlık verilince de çocukların ahlâkî ve sosyal durumlarının gelişimine yönelik sosyal çalışma yapıyor diye eleştirilir.

Yetmez, misafirlerine yer bulmak istediklerinde "İmam Hatip dostları" tabirini hararetle kullanmalarına karşın "okulun bir problemi var mı" diye soran bir "dost" ile karşılaşmayan talihsiz kişidir müdür.

Büyüklerimizin ellerinde hohlayarak büyüttükleri "dava"yı en iyilerimiz bile sadece akademik başarı seviyesine indiriyorlar. Yapılan işlere mana ve ruh katarak kültür ve medeniyete yatırım yapma projesi olarak ele alan kaç kişimiz var? Yalnız kalıyorsun işte. Sana engel olmaya çalışanlar seni dostlarından daha iyi anladığından dolayı engel olmaya çalışıyorlar.

"İlmin kapısı"nın düşünceli ve mütereddit olmasını "yolun uzun, düşmanın hileli, dostların cahil" olmasına bağlamasını en çok dostlar anlamalıdır.

"Tabi onlar da var" dedi emekli müdür. Nöbetçi, sohbetin eksenini oluşturduğunu anlayınca devam etti:

- Bir yerde problem varsa kesinlikle tek yönlü değildir. Tek probleme takılmamak lâzım. Bir süredir dindar entellektüeller şaşırma ve anormal duygusunu kaybetti. Topluma yabancılaştı. Akıl tutulmasıyla anlamsızlaşma hastalığına yakalandı. Öte mahallenin insanları asla

çizgisini bozmadığı ve bizim mahalleyi anlamaya çalışmadığı halde bizim mahallenin çocukları onları kızdırmamak için bizi üzmemekten çekinmiyorlar. Bu durum o kadar genişledi ki bizim mahallede beslenen sokak köpekleri bile bize havlamaya başladı. Kurtarıcı rolü vererek güç verdiklerimiz, körlerin gözleri açılınca ilk olarak bastonlarını kırdıkları gibi güçlendiklerinde ilk önce bizim üzerimize bastılar. Bize baktıklarında zavıflıklarını hatırlıyorlardı çünkü. Oysaki onlar güce âşıktılar. O yüzden gönül koyma sevgili hocam, belli ki kırılmışsın. Bilseler ve anlasalardı yapmazlardı.

Sonra taze bir soru geldi aklına nöbetçinin, kendi gündemini de bir süredir meşgul eden.

- Sahi, geceni gündüzüne katıp yoktan yeniden dirilttiğin okulundan ayrılırken ne hissettin?

Derin bir nefes aldı emekli müdür, yüreğinin derinliklerinden gelen ses tonuyla konuşmaya başladı:

- Bir Allah dostu, taharet ibriği kırılınca çok üzülüp ağlamış ya hani. Talebeleri demiş ki "sana yenisini ve daha iyisini alırsın, üzülme." "Ama" demiş "ben onunla çok gizli sırlarımı paylaşmıştım!" O kabilden bir burukluğum oldu tabi. "Suna dedimse sen, Leyla dedimse sensin" demiştim ben de okuluma, gündemim oydu, yazdığım sadece ona dairdi "Mektubun Leyla'dan başka kimi var, ya Leyla'dan gelir ya Leyla'ya gider" diyerek... "Ben onu gizli sevmiştim, bilemedim ki âlem duyar..." Üzüldüğüm zalimlerin zulmü değil ki dostların vefasızlığı, yapmak istediklerimi anlatamamak...

Bazen vefasızlara Merzifonlu Hilmi Dedenin diliyle:

Sen handeler eyle ben eyleyim âh
Başına geldik de olursun agâh
Dilerim Hazreti Allah
Seni de bu derde giriftâr eyler

diyesim geliyor ama beddua kokusu var deyü vazgeçiyorum. Kimseden alacağım yok, hak iddiasında da değilim.

-Peki, belli bir noktaya getirdiğin kurumunun geleceğini nasıl görüyorsun?

- Anlatılır ki 1275'de Abdülfettah Efendi Ulucami'nin hatlarını yazdıktan sonra kamışını caminin duvarına asar ve der ki: "benden daha iyi yazı yazabilecek olan varsa yazsın ve benim kamışımı indirip kendi kamışını assın"

Ben kamışımı astım. Kurumum belli bir yere geldi ve standartları oldukça yükseldi. Bundan sonra gelecekler kendi imzalarını atınlar.

İçinde bulunduğu ruhsal durumu anlayan nöbetçi, emekli müdüre karşılaştığı vefasızlıklar dolayısıyla geleceği cezalandırmanın doğru

olmadığını, önemli olanın geleceğe yatırım yapmak olduğunu anlattı dili döndüğünce.

- Herkes kendi yumağını dolar kıymetli hocam, kimse kimseye iyilik de kötülük de yapamaz. Herkes kendine yapar ne yaparsa. Biz sadece işimizi yapacağız Allah razı olsun duasını bile beklemeden. “*Dövene elsiz, sövene dilsiz*” olarak... Yunusça... Muallim Naci ne güzel anlatmış bizi;

Atılmışım iki lâ-yefhemin meyânesine
Zemine anlatamam, âsumâna anlatamam
Beyân-ı maksat için yâre tercümânım var
Belâya bak ki onu tercümâna anlatamam

Seni kimseciklerin anlamadığını düşündüğünde yüreğindeki dökülebileceğin bir Sefine ve seni alından öpecek medeniyet yolcuları bulacaksın.

Hazır, tecrübeli ve dertli bir müdür bulmuşken bir nasihat daha istedi nöbetçi;

- Belli süre sonra sıradanlaşıyor herkes. Hareket duruyor, en aktif olanlar bile uysallaşiyor. Bunlara muharrik kuvvet ne olmalıdır, ne önerirsiniz?

- Ağaçlar yaşlanınca verimini arttırmak için budanır, buna “*genceltme*” denir. Bediuzzaman'ın “*Nesl-i Cedit*”, Nurettin Topçu'nun ise “*Gençlik aşısı*” dediği şeydir bu. İnsanlarda da ağaçlar gibi genceltmeye gidilmelidir. Çağdaş dünyanın en etkili argümanlarından biri olan “*değişim*”i de buna ekleyebiliriz.

Lideri eleştirmek kolaydır. Lider dediğin kendini geliştirebilen, gerçekleştirebilen, gençleştirebilen ve değiştirebilen insandır. Lider önde gidiyor işte, peşinden gelebilecek dost var mı? Haydi... Değiştirin kendinizi, yerinizi, konumunuzu...

Kızılderili kendini eleştirene öyle der: “*Benim hayatımı yargulamadan önce benim ayakabılarımı giy, benim geçtiğim yollardan, sokaklardan dağlardan ve ovalardan geç. Benim takıldığım taşlara takıl, yeniden ayağa kalk ve aynı yolu tekrar git benim gittiğim gibi. Ancak o zaman beni yargılayabilirsin.*”

“Demem o ki bize yeni bir nesil, taze ve yeni bir kadro gerek.” diyerek zengin kalkışı yaptı emekli müdür.

- Gelmenin gitmesini bildik, tamam
Gitti gelmek, kaldı gitmek vesselâm

derken küçük çantasını eline aldı. Bu sefer o sordu nöbetçiye:

- Sizi yakından takip ettim. Rasathaneyi iyi çalıştırdınız. Sefineye epey yolcu doldurdunuz. Tarassut'un geleceği ve Tarassuttan gelecek nasıl görünüyor?

- Tüm zamanlar Allah'ın elindedir. Bunu ben bilemem. Tarassut Kulesine ilk çıktığımda “İşte, Tarassut ziyaretçi beklemeden, şaşaaadan uzak, sadece görevini yapmış olmanın huzuruyla mahşeri bekleyen mahviyet sahibi, isimsiz üç mezardan birine sahip olabilmektir” demiş ve “Rasadınız mübarek olsun gençler!” diyerek bitirmiştım. İlk sözüm de son sözüm de budur: “Rasadınız Mübarek olsun gençler!”

Beni eleştirenler, geyiklerle lâf yarıştırsalar da başaracağıma en çok onlar inanıyorlardı aslında. Onlar gevezelik ederken ben fidan yetiştirmekle meşguldüm sadece. Geldiğim noktada benim fidanlarım yeşerip meyveye durdu. Ama onların geyikleri hala gezintide. Erguvanım, akasyam açmış. Cevizim, bademim, zeytinim meyve vermiş. Üzümüm, dudum ehlileşmiş hatta meyve göstermiş. İhlamurum, ıtırım, gülüm, kekiğim ve tüm çiçeklerim elvan elvan rayihasıyla insanlığa ziyafet çekiyor. Daha ne isterim! Ne diyeyim?

Yıkanlar hâtır-ı nâşâdımı Yârabbi şâd olsun
Benimçün nâmurâd olsun diyenler bermurâd olsun

Eliyle “tamam” işareti yapan emekli müdür kapıya doğru yürüdü. Nöbetçi hayır duasını alarak onu uğurladı. Arkasından bakarken yeni bir nesil için ömrünü harcayan bilge adamın yaşadığı yorgunlukları ve kırılganlığı düşünerek arkasından bir şarkı sözü mırıldandı: “*Küsüp gitti yârim benim, yollar battı dumana*” Ah be koca çınar! Keşfedemeden heba ettiğimiz genç yetenek ve zekâlarımız gibi, değerlendiremeden, tüketerek ve gücendirerek gönderdiğimiz ne kadar Molla Zeyreklerimiz var! Belki kırıldığından dolayı kalplerinden ışıklar süzülen bu yaralılar Molla Hasan'ı padişah belleyeceklerdir. Allah vere de “*ah ile yakmaya bu şehri fukara*”

Geri döndüğünde sehpanın üzerine bir kâğıdın bırakılmış olduğunu gördü. Emekli müdür, cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarmış, konuşması esnasında kâh elinde küçük daireler çevirerek kâh köşesinden tık tık sehpaye vurarak konuşmuştu. Bu durum nöbetçinin dikkatini çekse de pek önemsememişti. A5 ebadındaki dörde katlanmış bu kâğıdı unutmuş olduğunu düşünerek bir çırpıda kapıp peşinden koşsa da o çoktan gitmişti. Gayri ihtiyarî, katlanmış bu kâğıdı düzeltti. Göz ucuyla bakınca gördü ki kâğıtta Sultânüşşuarâ'nın vasiyetnamesinin 11. Maddesi yazıyordu. Okuyunca içi sızladı, boğazı düğümlendi, yüreğine bir kor oturdu:

“Beni de Allah ve Resul aşkının yanık bir örneği ve ardından bir takım sesler bırakmış divanesi olarak arada bir hatırlayınız”

İmam Hatip Müdürünün Eşi Olmak

Sevmekle başlar her şey. Gönül yelkenini ne yöne çevirirsen liman orasıdır. İnsanın gayesi Rabbinin rızası olursa zorlar kolay olur. “Allaha adanmış ömürler hesaba tabi tutulmaz” derdi büyüklerimiz. İnsanoğlu her türlü konforu kendi imkânlarına göre oluşturabilecek potansiyelde yaratılmıştır. Her ortamda insana hoş gelen de vardır nahos gelen de.

İmam Hatip Müdürünün eşi olmak kendi sorumluluklarına ilaveten eşinin sorumluluğunu da yüklediğini fark etmektir. Eşinin uhdesindeki görevlerin zaman içinde kendisine kalmasına, ortak geçirilen zamanların azalmasına tahammül etmektir ayrıca.

Hayata dair konuşmaların dönüp dolaşıp okul ve okuldaki projeler eksenine girivermesi başlangıçta garipsense de zaman içerisinde kendinizi projelerin bir parçası olarak bulursunuz. “Dava” İmam Hatip, “mevzu” gelecek olunca, zaman zaman içinizde köpüren duygular okyanusta sükûnete kavuşuverir. İniş çıkış yaşayan duygularınızı “Allah rızası” fikri soğutup rahatlatılabilir ancak.

İmam Hatip Müdürünün eşi olmak, sıkıntılara, gereksiz serzenişlere ve vefasızlıklara eşit derecede katlanmaktır.

Emeksiz yemek olmadığı gibi emeğin büyüğü küçüğü de olmaz. Her başarı bir emeğin sonucudur. Başarıyı pazarlayanlar popüler olurlar, onu hazırlayanlar ve mutfakta pişirenler bilinmez genelde. İmam Hatip Müdürünün eşi evde olduğu gibi okulun da mutfağındadır aslında. Okulda ortaya konan ürünler günlerce evde pişer çünkü.

Eksikler evde tartışılır, görevliler performansları dikkate alınarak evde belirlenir.

İnsan, “yapılan bunca fedakârlığa değer mi, karşısındaki bunu anlıyor mu, yapılan çalışma ile görülen karşılık doğru orantılı mı” diye düşünmüyor değil. Zaman geçip de evdeki telâşlar azalınca, çocuklar bir bir kendi dünyalarını kurmaya başlayınca “hizmet” kavramını yeniden sorguluyor insan işte. İşin acı tarafı bu sorgulamayı sadece İmam Hatip Müdürünün eşi değil çocuklarının yapmasıdır. Çünkü okula yapılan her yatırım, çocukların inşaatından çalınmıştır. Okulun her yüzünün gülüşü çocukların zamanlarından, alın terinden, yemek saatinden hatta uykusundan tırtıklanmıştır.

Eve geldiğinde Müdürün yüzünü en fazla ağartanın hedefine ulaşmış bir proje, yere düşürenin ise dostlarının ilgisiz ve anlayışsızlığı olduğunu da bilmem söylemeye gerek var mıdır?

Ya Rabbi! Senin yoluna adanmış bu yolda dava bayrağını elden ele, nesilden nesile ulaştırmayı nasip eyle!

MİLLİ DEĞERLERDEN TEKNOLOJİYE: ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Özet

Meslek edindirmeye yönelik eğitim uygulayan diğer meslek liseleri gibi, imam hatip liseleri de öğretmen, veli ve hatta öğrenci gözünde her zaman "geleceğe yönelik kısıtlı eğitim alınır" şekliyle yer edinmiştir. Oysa son yıllarda imam hatip liseleri özellikle proje okulu kapsamında değerlendirmeye alınmış ve bunun sayesinde sadece meslek dersleri değil, öğrenciyi teknolojiyle buluşturarak geleceğe hazırlayan bir kurum haline gelmiştir. Bu eğitim modeli fizik, kimya, biyoloji gibi yaşam bilimlerini, tarih, coğrafya, edebiyat gibi sosyal bilimlerini ve bu alanda çalışmak isteyen öğrencileri destekleyen tutumuyla, fen ve sosyal bilimler liseleriyle yarışır durumdadır. Bu yazıda, biyoloji öğretmeni olarak görev yaptığım Anadolu İmam Hatip Lisesi' nin bende yarattığı izlenimleri ve görüşlerimi paylaşacağım.

Anahtar kelimeler: Biyoloji, dini eğitim, fen bilimi, imam hatip.

Summary

Like other vocational high schools that provide vocational education, imam hatip high schools have always been perceived by teachers, parents and even students as "limited education for the future". However, in recent years, imam hatip high schools have been evaluated within the scope of project schools, and thanks to this, they have become an institution that prepares students for the future not only with vocational courses, but also by bringing them together with technology. This educational model competes with science and social high schools by supporting life sciences such as physics, chemistry, biology and social sciences such as history, geography, literature and students who want to work in these fields. In this article, I will share my impressions and opinions about the "Anatolian Imam Hatip High

School" where I worked as a biology teacher.

Keywords: Biology, imam hatip, religious education, science.

Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi, Hamidiye Mahallesi Rauf Denктаş Caddesi No: 15 Kepez / Çanakkale.

GİRİŞ

Eğer bir öğretmensiniz, eğer İmam Hatip Lisesinde bir öğretmensiniz ve hatta İmam Hatip Lisesinde Biyoloji öğretmeniyseniz, diğer liselerdeki branşdaşlarınızın öğrenciyeye bakış açısından biraz farklı bir bakış açısına sahip olabilirsiniz. Bunu biraz daha açmak istiyorum. O yüzden ilk göreve başladığım andan itibaren olan izlenimlerimi paylaşacağım. İlk göreve başladığım lise, Anadolu Lisesi' siydi. Hem meslekte yeni olmam hem de gerek öğrencilik yıllılarının gerekse stajyerliğin bana kattığı izlenime göre, öğrenciyi üniversite sınavına hazırlamak ve sayısal dersleri ön plana aldırma vardı. Çünkü öğrencinin eğer spor, sanat dalları ve buna benzer bir yeteneği, bir isteği yoksa, onun tek amacı üniversite sınavına hazırlanmaktır. Bunun için de biz öğretmenler bu amaca yönelik hizmet eder ve öğrenciyi bu amaç doğrultusunda teşvik ederiz. Öğrencinin tek görevi vardır: Sayısal ya da sözel alandaki derslerini takip etmek ve bunlar üzerinde yoğunlaşarak üniversite sınavına hazırlanmak. Bu duygu bende hem heyecan yaratıyor hem de tarif edilemez bir hırs oluşturuyordu. Bu hırs ve heyecan öğretmenliği her aşamasında her branşında elbet her zaman olmalı ve artarak devam etmelidir. Çünkü amacımız başarının düzeyi ve adı ne olursa olsun geleceğe bir birey kazandırmaktır. Sizdeki heyecanı ve azmi gören, hisseden bir öğrencinin bunun tersini yapma ihtimali yoktur.

Bu kurumdan kısa bir süre sonra mazeret sebebiyle ayrılmak zorunda kaldım ve yeni bir eğitim kurumuna atandım. İçimde yer edinen ve hayallerimi süsleyen, üniversite sınavındaki öğretmen-öğrenci başarısı bir ümitsizliğe kapıldı. Öğretmenlik mesleğinin kutsallığının farkındalığında bile bu ümitsizliği benliğimden silemiyordum. Çünkü yeni görev yapacağım kurum İmam Hatip Lisesiydi. Benim bilgilerim, benim çevremden duyduklarım ve hatta benim önyargılarım vardı. Ben severek seçtiğim öğretmenlikte, severek seçtiğim biyoloji branşında sadece müfredatı doldurmak için mi sınıflara girecektim? Ben anlattığım konulara paralel olarak deneylerle bilgileri destekleyemeyecek ve öğrencilerin teknolojiyle buluşmasını sağlayamayacak mıydım? Ben öğrencilerimin soru yağmuruna tutulamayacak, üniversite sınavında biyoloji konuları için hırsıyla teşvik edemeyecek miydim?

Tüm bu ümitsilik ve düşüncelerle başladım yeni kurumda çalışmaya. Fakat ben bir öğretmendim. Her ne olursa olsun görevimi, ödevimi tam olarak yapmalı, imkansızlık varsa imkan aramalıydım. İlk haftalardan itibaren bambaşka bir profil oluşmaya başladı gözümde. Ön yargılarım bir bir gidiyordu. Çünkü hem öğrenci profilleri hem de okul profili benim bildiğim daha doğrusu bildiğimi sandığım profilden bambaşkaydı. Öğrenciler meslek derslerinde gösterdiği hırsı, meslek dışı derslerde de gösteriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, ezbere yönelik olan meslek derslerini sayfa sayfa başarıp, fen ve sosyal alanlardaki derslerde de üstün bir başarı vardı. Üniversite sınavı kavramı vardı! Geleceğe yönelik kazanım kavramı vardı! Geleceğe yönelik endişe vardı! Meslek dışındaki dersler ikinci planda değildi. Bu çok güzel bir şeydi. Bizlerde en azından benim gibi düşünen belkide yüzlerce kişide bu izlenim nasıl oluşmuştu? Muamma. Her alanda başarı gösterebilen, her alana ilgi duyabilen bir eğitim kurumuydu burası. Dini eğitim vardı, başarı vardı; fen eğitimi vardı, başarı vardı; sosyal eğitim vardı, başarı vardı. Kısaca eğitim vardı; başarı vardı.

Kaldığım yerden, başladığım yerden devam ettim branşımın gereğini yapmaya. Hatta daha genel söyleyecek olursam, devam ettim öğretmenliğin

gereğini yapmaya. Hiç bir etki, hiç bir ümitsizlik hiç bir ön yargı kalmadan, durmadan devam ettim. Projeler vardı, fen bilimine yönelik imkanlar vardı, laboratuvarlar vardı. En önemlisi, din eğitimi almak üzere gelmiş fakat bunun yanında her alana aç olan öğrenci vardı tüm bu imkanlarda istekli olan. Durmadan çalışıyorduk, hem üniversiteye yönelik, hem bilime yönelik.

Bu kurumda üç yıl çalıştıktan sonra, ikametgah adresime daha yakın olan ve proje bazlı eğitim uygulayan başka bir İmam Hatip Lisesine görevlendirildim. İlk atama yerimden, ikinci atama yerime geçerken ki burukluk yoktu içimde. Çünkü ön yargılarım yoktu. Aynı hızla, biraz daha fazla; aynı heyecanla, biraz daha fazla başladık eğitim öğretim yılına. Projeler isteniyordu, teşvikler yapılıyordu, öğrenciler istekliydi, disiplinliydi... Biz öğretmenler için herşey ortadaydı. Kullanmasını bilene!

SONUÇ VE ÖNERİLER

İmam Hatip Liseleri dini kaynağından öğrenen, maneviyata önem veren, manevi duyguların yanında maddi gerçekleri göz ardı etmeyen, sorgulayan, ilime ve bilime yatkın gençleri yetiştiren ender kurumlardan biridir. Geçmiş yıllarda hak ettiği değeri görememiş olmasına rağmen, bu vizyonundan asla taviz vermeden eğitim öğretime devam etmiş ve bugünkü hak ettiği değeri almıştır. Hala toplumda, meslek lisesi ve biraz daha ileriye gidecek olursak, sadece din eğitimi verildiği yönünde yargılar mevcuttur. Elbette meslek liselerinin kazanımları, tercihe yöneliktir ve bunu eleştirmek haddimize değildir. Çünkü gelişmekte olan ülkemizde, meslek ayrımı yapılmaksızın her türlü alanda kalifiye insanlara ihtiyaç vardır. Bu ihtiyaç dahilinde meslek liseleri büyük bir sorumluluğu üstlenmiş durumdadır. Bizim burada tartışmak istediğimiz konu, toplum ön yargılarıdır. Mezuniyet sonrasında, yapacağı, başardığı işi dikkate almaksızın, üniversiteye yerleşim oranlarını dikkate alan toplum düşünceleri bizleri bu yargılara götürmektedir.

Fakat İmam Hatip Liseleri özellikle proje bazlı İmam

Hatip Liseleri, dini eğitimin yanında, gençleri başarabilecekleri, ek yetenekleri olan alanlara yönlendirebilecekleri müfredatı sahiptir. Hem ders müfredatı hem de eğitimcilerin zengin ve kalifiye olması bu durumu desteklemektedir. Rehberlik hizmetlerinin, sosyal aktivitelerin fazlalığı öğrencileri motive edici etki yaratmaktadır. Dini eğitim konularında yapılan projeler, hem ahlaki değerlere dikkat çekmekte hemde tarihi unutmadan yaşatmaya ve ders almaya yönlendirmektedir. Daha önemlisi, gençlerin dikkatini çeken, çalışmaya, araştırmaya heveslendiren bir etki yaratmaktadır.

Dini eğitim projelerinin yanında, fen ve sosyal alanlardada aldığı sorumluluklar İmam Hatip Liselerini daha değerli hale getirmektedir. Fen laboratuvarlarının varlığı, laboratuvar içerisindeki ekipmanlar, müfredat dahilindeki konuları, yerinde görmek için donanımlıdır. Her nasıl dini eğitim konularında projeler destekleniyorsa, fen alanında da her türlü projeye destek verilmektedir.

Biyoloji öğretmeni olarak edindiğim izlenimler beni bu kurumda fazlasıyla tatmin etmiştir. Öğrencilerin gerek bilimsel sorgulamaları, gerek üniversite sınavına yönelik çalışmaları, ön yargıların tersine diğer akran okullardan az değildir. Hatta bir çok liseyi geride bırakacak düzeydedir. Biyoloji bilimi, sayısal mantık ve sözel yetenekleri bir araya getirmesinden ötürü ilgi çekici bir hale gelmiştir. Öğrencilerin TÜBİTAK bilim yarışmalarına, sonuç farketmeksizin odaklanması, bu konuda yardım ve talepte bulunması bunun göstergesidir.

Öğrenciler ve okul yönetimi, her alanda projelere hevesle bakmakta ve dini eğitim anlayışına paralel olarak teknolojiyi de kullanmayı, teknolojiye ulaşmayı hedefleri arasına almaktadır. Biyolojideki yakın dönem gelişmeleri takip edecek bir öğrenci profili hali hazırda hep vardır. Bu beni mutlu etmekte, öğretmen olarak gelişimime ve hevesime katkı sağlamaktadır.

Elbette, müfredat gereği, meslek dışı branş olmanın getirdiği zorluklar da vardır. Hali hazırda mevcut toplum görüşü, okulun ana temasının din eğitimi olması sebebiyle diğer meslek branşlarının fazlalığı ve

hatta diğer meslek grup öğretmenlerinin, meslek dışı branş öğretmenlere bakış açısı bizim işimizi biraz zorlaştırmaktadır. Bazı meslek öğretmenleri, meslek dışı dersleri önemsiz görmekte ve okulun amacının din eğitimi olduğunu vurgulamaktadır. Fakat bunun her okulda, her branşta, eğitimin her aşamasında olduğunu düşünürsek, azme negatif etki yapmasının önüne geçebiliriz. Nitekim herkesin mesleğine sıkıca bağlanması o okulun kalitesini ve başarısını da artıracaktır. O yüzden bu negatif etkiği pozitif yapabilen öğretmenlerin elinden doğacaktır başarılı nesiller.

Yönetimde bulunan öğretmenlerin, meslek dışı gruplardan da seçilmesi ve hatta sayılarının eşit olması, kurumsal düzeni daha etkili bir hale getirecektir. Meslek dışı öğretmenlerin yönetici pozisyonunda olması elbette kişilik ve yönetsel anlayışıyla paraleldir. Bunun diğer gruplara negatif yansımaları görevini tam anlamıyla ihya edememesinden kaynaklanmaktadır. Eğitim ve öğretimin bir bütün olarak düşünülmesi benimsendiğinde bu tarz problemlerde ortadan kalkacaktır.

Mesleğimin ilk yıllarından bu yıla kadarki zamanda kazandığım öğrenci profilleri, İmam Hatip Liselerinde, meslek dışı öğretmen olmanın zor olmadığını bana fazlasıyla kanıtlamıştır. Çoğunun pansiyon içermesi, öğrencilerde ek disiplini geliştirmiş, etüt saatlerinde öğretmen-öğrenci ilişkisini geliştirmiş ve öğrencilerin adaptasyonuna olumlu etkiler yapmıştır.

İmam Hatip Lisesinde öğretmen olmak, maneviyatı benimsemiş öğrenciye, rehber olmaktır. İmam Hatip Lisesinde öğretmen olmak, disiplini kimlik edinmiş öğrenciye basamak olmaktır. İmam Hatip Lisesinde öğretmen olmak, dini eğitim müfredatının içinden, bilimsel gerçeğe ulaşmaya çalışan öğrenciye ışık olmaktır. İmam Hatip Lisesinde öğretmen olmak, kağıttan teknolojiye köprü olmaktır. İmam Hatip Lisesinde öğretmen olmak, öğretmen olmaktır.

* Biyoloji Öğretmeni

İMAM HATİPTE ÖĞRETMEN OLMAK

O kulun atmosferi mi, binası mı, öğrencisi mi misyonunu mu artık neyi beni etkiliyorsa...

K apısından huzurla girdiğim, çatısı altındaki gencecik dimağları görünce kendi gençliğimi hatırladığım, sıkıntılarımı unuttuğum okul.

Ö ğretmenlik şevkimi bir o kadar arttıran ama ayrı bir sorumluluk da yükleyen okul İmam Hatip Lisesi.

N edir bu öğretmenlik şevkimi bu kadar arttıran bu okulda? O genç dimağların sorgulamaya başlamaları mı? Nedense en sevdiğim öğrenciler soru soranlarıdır. Sorular sorulunca ben de ayrı bir coşarım o zaman. Sorular sorun bana sorularınızla yıpratın beni diye haykırım. O sorular bana da öğretir tekrar tekrar. O sorular bana da kazandırır farklı bakış açıları. Ben de öğrenirim onlarla. O yüzden benim gerçek öğretmenlerim hep öğrencilerimdir. Başlarınız birlikte yeniden yaşamın gayesini keşfetmeye, iyiyi, güzeli, inancı anlamaya vs. Sonra yeniden sormaya başlarlar. Farklıdır İmam Hatip Lisesi öğrencisi, iyi temellendirmek ister, hassastır, eksik tuğla kalsın istemez özellikle inanca dair konularda. Ki öyle de olmalı. Kantinde bahçede, koridorda, merdivende önüne atlar ve sorar; "Şunu nasıl ispatlayacağız?" bir başkası: "dava adamı nasıl olunur?" bir diğeri gelir "şu konunun münazarasını ne zaman yapacağız?" vs.

İ mam Hatip Lisesinde öğretmen olarak ayrı bir sorumluluk da yüklenirsin. Nasıl farklı sorumluluk ki? Bu sorumluluk müspet ilimlere de hâkim dini doğru bilen, gelecekte toplumun doğru dini kendilerinden öğrendiği, insanları dinden soğutan bağnazlar gibi olmayan din adamları, din adamı olmasa da bu misyonla ve kültürle yetişmiş topluma model olan bireyler olarak yetişmelerine katkı sağlamak. O öğrenciler öyle idealist öğrenciler olmalı ki iliklerine kadar İmam Hatip Lisesi misyonunu hissetmeli. Çünkü bilirsin Yüce Türk Devletinin bu okulları bu amaçla açtığını.

S onra gün gelir İmam Hatip Lisesinden mezun bir öğrencini camide görürsün Cuma hutbesi okurken, başka bir öğrencin öğretmen olmuştur, meşaledir etrafını aydınlatan, güvendesiniz der polis olmuş öğrencin, vatan bize emanet gözünüz arkada kalmasın hocam der askerlik mesleğini seçmiş öğrencilerin, yolda görür bir öğrencin, vefalıdır, hocam bir çayımı içmeden bırakmam der vesaire, vesaire. Mutlu olursun, gururlanırsın.

İşte bu şevkle bu sorumlulukla çalışırsın İmam Hatip Lisesinde.

Ve dersin; "ne mutlu bana!"

* *Felsefe Öğretmeni*

ÇİÇEKLER HER YERDE AÇAR

Çiçekler her yerde açar; kimi yerde erguvan, kimi yerde hasbenli, kimi yerde ters lâle... Mesleğime başlarken çiçeğin ne olduğu ve nerede açtığını ayırt etmeden can suyunu verip, onu yeşertmek için çabalayacağıma dair kendime söz verdim. Şükürler olsun ki bu sözümünden hiç dönmedim. Şu ana kadar fen lisesi hariç bütün okul türlerinde, Türkiye'nin en doğusundan en batısına kadar birçok yerde alın teri döktüm, can suyu verdim çiçeklerime.

Madem mevzuumuz İmam Hatip'te öğretmen olmak ben de ilk İmam Hatip Lisesi günlerimde yaşadığım birkaç anımı nakletmek istiyorum. İstanbul Bayrampaşa Rıfat CANAYAKIN Anadolu İmam Hatip Lisesinde göreve başladığım ilk haftanın son günü, cuma günü, okulda hummalı bir çalışma, sağa sola koşturan öğrenciler var. Baktım ki okul koridoruna hasırlar seriyorlar. Anlam veremedim, gittim bi ucundan ben de tuttum yardım ediyorum, bi taraftan da öğrencilere soruyorum "siz ne yapıyorsunuz?" Cevap beklemediğim gibi "hasır seriyoruz." Peki neden diye sormama kalmadan Cuma Selasının o uhrevi sesi koridoru doldurdu. Hazırlıklarını yapan öğrenciler ezanla birlikte gül kokularının arasında, serdikleri hasırların üzerinde namazlarını eda ettiler ve ben onların teslimiyetine, birlikteliğine, coşkularına hayran kaldım.

Yine aynı lisede bir gün derse girdim, defter doldururken bir öğrenci yanıma geldi, "hocam, ben Mesnevi'den Ders Aldım, çalışıyorum" dedi. Benim gözlerim parladı, bu yaşta bir gencin felsefesi son derece derin bir kitabı okuyup üzerinde düşünmeye başladığını söylemesinin heyecanı ile tebrik etmeye başladım, güzelleme yapıyorum, derken

öğrencim "yok hocam, yanlış anladınız, ben gitarla Mesnevi'den Ders Aldım ilâhisini çalışıyorum." dedi. O ders bütün sınıf bu ilâhiyle ritim tuttuk. Anladım ki İslam İnancı her bünyede sanatını başka icra etmişti. Son olarak hatırlamaktan ve anlatmaktan büyük keyif aldığım bir anımı daha paylaşmak istiyorum. Derse başladım, anlatıyorum ama sınıfta son derece hoş bir sestem son derece hoş bir ezgi geliyor. Ben kimden geldiğini bir türlü anlayamıyorum. Bir taraftan ders anlatmaya çalışıyorum ama mümkün olmuyor. Sınıfa döndüm ve dedim ki 'arkadaşlar bu hoş seda her kimden geliyor ise biraz sabretsin, dersten sonra söylesin şarkısını, dinleyelim. 'Sınıfta sesler yükseldi 'hocam şarkı değil, Yusuf, Kur'an ezberini daha veremedi de' diye gülüşmeye başladılar.

Çanakkale İl Merkezine atanmamla başlayan ikinci İmam Hatip Lisesi günlerimde Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde gördüm ki Asım'ın Nesli can bulmuş burada. İhtiyacımız olan ahlâklı, milli değerlerine bağlı, Atatürk ilke ve inkılâplarının bekçisi bir gençlik yetişmekte. Pek de haklı bulmadığım, günümüz tabiriyle "z kuşağı" burada, aydınlık yarınlarımızı oluşturan yıldızlara dönüşmüş. Karar alabilen, sağlıklı düşünebilen, doğrularının peşinden giden, yılmayan, vazgeçmeyen bu gençlere bir bilgi kırıntısı verebilmenin, onların geleceğini şekillendirmede koyduğum bir tuğlanın, haklı gururunu yaşıyorum. Yurdumun her bir köşesinde açan, açacak olan rengârenk çiçeklerimin, gücümün yettiği ölçüde hep yanında olacağıma dair kendime olan sözümü hiç unutmayacağım.

* Fizik Öğretmeni

ÇANAKKALE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİNDE ÖĞRETMEN OLMAK

1 9 yıllık öğretmenlik hayatımın 13 yılını Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi çatısı altında geçirdim. Öğretmenliğimi bildim bileli diyebilirim gönül rahatlığıyla. Çünkü daha önceki yıllar mesleğimin toyluk yıllarıydı. Acemiliğimden sıyrılıp, kalfalık ünvanını kazandığımı düşündüğüm 2010 yılının Eylül ayından beri bu kurumun bir parçasıyım. Acısıyla tatlısıyla geçen 13 yıl. Elimden geldiğince, dilim döndüğünce, okuluma dair duygularımı, tecrübelerimi ve özlemlerimi dile getirmeye çalışacağım sizlere...

1 3 yılda hiçbir sabah 'Offf yine işe gidiyorum.' diyerek çıkmadım evimden. Nöbetçi olduğum günün sabahında 'Acaba bugün okulda nasıl bir vukuat beni bekliyor?' diye kaygılanmadım hiç. Öğrencilerimiz saygılı, edepli, kendini ve nerede durmasını, nerede konuşmasını bilen bireylerdir. Bu konuda kendimi hep şanslı hissetmişimdir. O televizyonlarda ve sosyal medyada gördüğümüz can sıkıcı görüntülerin hiçbiri yaşanmaz bizim okulumuzda. Disiplin kuruluna intikal eden olayımız oldukça azdır. Çoğu zaman sözle değil, gözle uyarırız öğrencilerimizi.

Ders programımıza baksanız dersler 16.10 da biter; ama bizde mesai hiç o saatte bitmez. Mutlaka öğretmenler odasında son bir kahvemizi içer, günün yoğunluğunu ve yorgunluğunu hoş sohbetimizle atar, öyle ayrılırız okulumuzdan. Başka okullardan görevlendirme gelen arkadaşlarımız

çok şaşırırlar buna. Bazen 'Sizin eviniz yok mu, ders bitti niye gitmiyorsunuz?' bile derler hayretle bize bakarak. Ama bu bizde vazgeçilmez bir gelenektir.

Başka okullardaki gibi dış mekânlarda akşam eğlencelerimiz olmayabilir. Ancak her ramazan ayında okulumuzdaki memurundan öğretmene, temizlik çalışanlarından aşçısına tüm personelimizin aileleriyle katıldığı iftar yemeğimiz vardır. Metin Hocamız organize eder çoğunlukla. Dualarla orucumuzu açtığımız, çay sohbetiyle bağımızı kuvvetlendirdiğimiz keyifli akşamlardır bu iftar akşamları...

Okulumuzda mezuniyet kına gecelerimiz, cuma hayırlarımız, öğrencilerimizin yüreklerine dokunan projelerimiz ve bunun gibi birçok güzellikler olduğu gibi zorluklar da vardır tabi ki.

Pansiyonlu bir okul olması, özellikle benim gibi bayan öğretmen arkadaşlarım için zaman zaman çok ciddi problem oluşturmaktadır. Çünkü nöbet tutmak mecburidir. Eşinizin görevinin olması ve çocuğunuzun küçük olması sebebiyle evde tek başına kalamaması ya da o hafta sonunda şehir dışından misafirinizin gelecek olması gibi mazeretler yurt nöbetinizi tutmanıza engel değildir. Böyle durumlarda genellikle kendi çözümümüzü kendimiz üretir, nöbet listesinde küçük değişiklikler yaparız. Ama yine de pansiyonumuzu asla öğretmensiz bırakmayız.

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı okullardaki öğretmenler 1 Temmuz - 1 Eylül arasını tatil olarak geçirirken, bizim okulumuzda bu tatil takvimi biraz farklıdır. Yaz tatilinde belirlenen haftalarda ve Şubat tatilinde LGS ve YKS sınavına hazırlanan öğrencilerin kampları sebebiyle bizler okula gelir, öğrencilerimizle sıcak demez soğuk demez, gündüz demez gece demez ders işler, test çözer, pansiyonda nöbet tutarız. Tatilde başkaları dinlenip sefa sürerken okula gelmek bana eziyet gibi gelir ama sınav sonuçları açıklanınca bir öğrencim bile fazladan kazansa mutlu olur, çektiklerimi unutup veririm.

Okulumuz, akademik başarının yanı sıra, öğrencilerimizin kişisel gelişimlerine de oldukça önem vermektedir. Düzenlenen konferanslarla, onlara hayat boyu fayda sağlayabilecekleri konularda katkıda bulunmaya çalışır. Tam işlediğiniz konunun ortasında ya da quiz yapma hazırlığında iken, teneffüse çıktığınızda telefonunuza gelen bir mesajla sınıfınızdaki öğrencilerin o saatte konferans salonunda olması gerektiğini öğrendiğinizde, ders planlamanızı tekrar yapmanız gerekebilir. Ama en azından bilirsiniz ki, oraya boş yere bir sebepten inmiyorlardır.

Simdi de alanım olan İngilizce ile alakalı olarak İmam Hatip Lisesinde 'gâvurca öğretmeni' olmaktan bahsetmek istiyorum. Okulda göreve başladığım ilk yılda bir öğrencim "Öğretmenim ben İmam olacağım, camide görev yapacağım. Niye gâvurca öğreniyorum ki?" diye sormuştu. O zamana kadar branşıma hiç bu gözle bakmamıştım. Evet, kendince haklıydı. İlerde meşleği icabı muhatap olacağı kişilerle iletişimde İngilizceye ihtiyaç duymayacaktı Ancak şunu gözden kaçıırıyordu. Dil evrenseldir. Ben dersimde sadece İngilizcenin dil bilgisi kurallarını öğretmiyorum. O dili kullanan ülkelerin yemeklerini, kültürünü, yaşam biçimini yani her şeyini öğretiyorum. İçinde bulunduğumuz yüzyılda dünya dili haline gelen İngilizceyi, maalesef ki haftada 2 saat gibi kısa bir sürede, öğrencilerime öğretmeye gayret ediyor, onların ufuklarını açarak, sınırların

sadece haritalarda kaldığını, zihinlerde ise hiçbir sınırın olmadığını onlara ispat etmeye çalışıyorum.

Milyonların izlediği bir klip ya da filmde bir kesiti sınıfta izletirken bazen tepkiler alabiliyorum. Yeni yıl geldiğinde Noel zamanı ile yılbaşının farklı tarihlerde olduğunu açıklarken zorlanabiliyorum. Nasıl bizim kandillerimiz, ramazan ve kurban bayramlarımız varsa onların da mensup olduğu dinleri gereğince özel günlerinin olduğunu, bu günlerde yapılan etkinliklerin onların inanışlarına göre makbul davranışlar olduğunu ifade ederken itirazlarla karşılaşabiliyorum. Olsun benim işim bu. Ben işini severek yapan bir İngilizce öğretmeniyim. Öğrencilerim itiraz edecekler, tepki verecekler ve ben de zorlanacağım. Ama yılmadan, sabırla, gülen gözlerine bakarak, sahip oldukları ön yargıları ortadan kaldırmaya çalışacak, tüm bildiklerimi, sevginin ve hoşgörünün dil, din, ırk ayrımının olmadığını öğrencilerime anlatmaya devam edeceğim. Çünkü işimi ve öğrencilerimi çok seviyorum.

* İngilizce Öğretmeni

İMAM HATİPTE ÖĞRETMEN OLMAK

Eylül 2017'den beri ÇAİHL ailesinin bir üyesiyim.6. yılımı çalışıyorum bu okulda. İmam Hatip Lisesinde Öğretmen Olmak ile ilgili bu sürede gözlemlediğim dikkat çekici şeyleri anlatmak isterim:

Ayaş'ta yüksekokul kazanan öğrencimiz okula ziyarete geldiğinde anlatmıştı. Bu öğrencimiz lisede çok hareketli ve hatta çok yaramaz diyebileceğimiz bir öğrencimizdi. Aramızda geçen sohbette şunları söyledi: "Hocam, biz burada aslında çok şeyler öğrenmişiz. Yüksekokula gittiğimde bunu anladım. Oradaki diğer öğrencilerin tavır ve davranışları o kadar sıkıntılı ki ben bile dayanamayıp uyarıyorum."

Bu yıl (2023), geçen sene mezunlarımızdan bir öğrencimiz vefat etmişti. Cenaze töreninde başka şehirlerde yaşayan ya da okuyan sınıf arkadaşlarının da orada olduğunu gördüğümde, bu okulun çocuklara belli bir misyonu layıkıyla verdiğini, gözlerimdeki birkaç damla yaşı yanımdaki öğretmen arkadaşımın saklamaya çalışırken iliklerime kadar hissettim.

Rehberlik Öğretmeni olarak, okulda çalışan diğer öğretmenler ve idare ile iletişim kurma konusunda şanslı olduğumu söylemeliyim. Bir konuda idareden ya da öğretmen arkadaşlarımdan yardım istediğimde en kısa sürede dönüş aldığımı ve böyle olmasının mesleki anlamda beni ne kadar çok mutlu ettiğini söylemeliyim.

Dışarıdan bir iş için okulumuza gelen bir polis memuru arkadaşın anlattıkları da benim için unutulmazlardandı. Polis memuru arkadaş okul

bahçesine girdikten sonra karşısına denk gelen iki erkek öğrenciye müdür veya müdür yardımcısına nasıl gidebileceğini bilerek kabaca sorduğunu ve öğrencilere hiç de kibar şekilde davranmadığını, buna rağmen öğrencilerin kendisini güler yüzle karşıladığını, çok kibar davrandıklarını ve ayrıca okul müdürü ve müdür yardımcısı odasına kadar bizzat kendilerinin götürdüğünü anlattı.

Bu sene öğretmenlerimiz ve ailelerin de katıldığı İstanbul gezimizden de bahsetmeliyim. Ayasofya Camii Kebir ve İstanbul-Üsküdar-Mısır Çarşısı vb. tarihi mekanları gördüğümüz gezi esnasında, mezun olup İstanbul'da üniversite okuyan öğrencilerimizin bizlere birer ev sahibi kıvamında karşılamaları ve ilgilenmeleri, sadece bende değil geziye katılan pek çok öğretmen arkadaşım ve aile fertlerinde derinden izler bıraktığını büyük mutlulukla belirmeliyim.

Okulun giriş kapısının üstünde, rehberlik servisinin duvarlarında asılı olan Manifestomuz, yüce kitabımızda bizlere emredilen davranış, tavır ve tutumları içermektedir.

Yukarıda kısaca bahsetmeye çalıştığım şahit olduklarım, bana manifestoda yazılı olanların sadece duvarda asılı olmadığını, hayata geçirilebileceğinin ispatı olduğunu ve her gün başka bir örnekle karşıma çıkabileceğinin müjdecisidirler. Vesselam. 23/05/2023

* *Rehber Öğretmen*

HAYATIMIN ÇEKİRDEK KABUĞU HİKAYESİ

2002, Gençlik Parkı, Ulus, ANKARA

Yine her zamanki gibi üç arkadaş çıktık yola. Beşevler, Tandoğan, Maltepe, Demirtepe, Kızılay, Sıhhiye ve son durak Ulus. Elimizde mis gibi taze kavrulmuş tuzsuz Ankara çekirdeği. Tiyatro günümüz, “Bir Adam Yaratmak” Necip Fazıl'ın güzel eseri. Erken mi gelmişiz ne? Yürüyerek geldiğimiz bu yolun sonunda boş bir bank bulmak tek hayalimiz. “Evet, var” derken o da ne? Bizden önce kim ya da kimler oturdu buraya? Çekirdeklerinin kabuklarını hangi hakla attılar yere? Hayal kırıklığı... Bu kalabalığın niye oraya oturmadığını şimdi anladım. Ama ben mi yaptım bu çirkin işi? Türlü sorgulamalar içerisinde arkadaşlarım “Oturmayalım.” dedi. Ben ise çok yorulmuştum. Ben kararımı vermiştim, oturacaktım. Bakmayın onların “Oturmayacağım.” demesine onlar da çok yorgun dayanamazlar. İki dakika içinde bankta üç arkadaş oturmuştuk. Mis gibi taze kavrulmuş çekirdek kokusu dayanılacak gibi değil. Çekirdek kabuğu yığını içinde çekirdek yemek... Ah dayanılmaz koku, hayatımın dönüm noktası. Seni Tarassut dergimize yazmak da varmış.

28 Şubat'ın zor zamanları, hücrelerimize kadar hissettiğimiz unutulmaz günler. Bir kadın... Benim kadar cesur kadın-çekirdek kabuklarının içinde çekirdek yemek büyük cesaret- Başladı hakaretlerine. O günlerde hakaret bizim için sıradan (!) bir şey. Okulda, otobüste, sokakta... Her yer ve her anda hakaret. “Siz pisliksiniz, sizden kurtulacağız.” Kadının hakaretlerinden en son hatırladığım cümle bu. Ayağa kalktım “Bayan! Siz bu pislikten rahatsızsınız ve bunu benim yaptığımı

düşünüyorsunuz.” Kalabalık alabildiğine sessiz, küçük çocuklar bile oyunlarını bıraktı, adeta çıt çıkmıyor. Bana hakaret eden kadın şaşkın ben ise susmuyorum. “ Bayan siz bu durumdan rahatsızsanız ben daha rahatsızım. Çok yorgunum, sizinle uğraşamam. Ama merak ediyorsun. Elimde iki poşet, ellerim havada, herkes görsün. Birinde çekirdek diğeri kabuk”

Arkasına dönüp kaçmaya çalışan kadın. Nereye, nereye! Hey! Bana hakaret ettin, özür dileyeceksin! Kadın kaçıyor ben kovalıyorum, arkadaşlarım peşimizden... Küçük bir kız çocuğu bukule bukule saçları, elinde oyuncağı, bana bakıyor yeşil gözleri ile. Gülümsüyor samimice, “iyi ki abla, İyi ki o çekirdeğin kabuğunu atmadın yere”, der gibiydi.

Ben öğretmen olacaktım hem de Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni. Önyargılarımdan kurtulmam gerekti. Bir olayın çok farklı yönleri olabilirdi. Birileri yanlış yapsa da benim yanlış yapmamam gerekti. Şimdi hem Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeniyim hem de İmam Hatip öğretmeniyim. İki yol var: yanlış ve doğru. Tercihiniz, sizin yolunuzdur. Bazen bir çekirdek kabuğu hayatınızın merkezine oturur. İçi boş bir kabuk doldurur hayatınızı. Eğer o gün birileri yanlış yaptı diye ben de yanlış yapsaydım, o hakaretlerin hepsini fazlasıyla hak etmiştim. O küçük kız çocuğunun “İyi ki!” dediğini hala duyar gibiyim.

* *Din Kül. Ah. Bil. Öğretmeni*

Türkiye'de İmam Hatip Liselerinde Öğretmen Olmak

İmam Hatip liseleri, ülkemizin dini ve ahlaki değerlere önem veren gençlerin yetişmesine odaklanan eğitim kurumlarıdır. İmam Hatip liselerinde öğretmenlik yapmak, hem bir meslek hem de bir misyon anlamına gelir. Bu görev, öğrencilerin akademik bilgilerini geliştirmekle birlikte, aynı zamanda onlara dini bilgileri aktarmayı ve manevi değerleri öğretmeyi amaçlar.

İmam Hatip liselerinde öğretmenlik yapmak, belirli bir nitelik ve donanım gerektirir. İlk olarak, adayların yeterli bir dini bilgiye ve donanıma sahip olmaları beklenir. İslami ilimler, Kur'an-ı Kerim, Hadisler, İslam tarihi ve ahlak gibi konularda derinlemesine bilgiye sahip olmak önemlidir. Ayrıca, öğrencilerin dini sorularına doğru ve açıklayıcı cevaplar verebilecek birikime sahip olmak da gereklidir.

Bununla birlikte, İmam Hatip liselerinde öğretmen olmanın sadece dini bilgilere dayalı bir görev olmadığını unutmamak önemlidir. Öğrencilere genel kültür, matematik, fen bilimleri, sosyal bilimler gibi akademik derslerin yanı sıra, iletişim becerilerini geliştirebilecekleri, sosyal etkinliklere katılabilecekleri ve liderlik vasıflarını ortaya çıkarabilecekleri fırsatlar da sunulmalıdır. Bu nedenle, İmam Hatip liselerinde öğretmenlik yapacak kişilerin pedagojik formasyona sahip olmaları ve gençleri motive

edebilecek, rehberlik edebilecek, yönlendirebilecek yeteneklere sahip olmaları önemlidir.

İmam Hatip liseleri, öğrencilere dini ve ahlaki değerleri kazandırmanın yanı sıra, onları geleceğe hazırlama misyonunu da üstlenir. Bu bağlamda, öğretmenler İmam Hatip liselerinde sadece birer bilgi aktarıcı değil, aynı zamanda örnek birer rol modelidir. Öğrencilerin karakter gelişimine katkıda bulunmak, onları pozitif değerlerle donatmak ve topluma faydalı bireyler olarak yetiştirmek, İmam Hatip liselerinde öğretmenlik yapanların sorumlulukları arasındadır.

Sonuç olarak, Türkiye'de İmam Hatip liselerinde öğretmenlik yapmak, hem zorlu hem de anlamlı bir görevdir. Bu görev, dini ve ahlaki değerlere önem veren gençleri yetiştirmek, onlara akademik bilgi ve beceriler kazandırmak, karakterlerini şekillendirmek ve toplumda olumlu değişimlere katkıda bulunmak anlamına gelir. İmam Hatip liselerinde öğretmen olmayı düşünenlerin dini bilgi ve pedagojik formasyona sahip olmalarının yanı sıra, öğrencilere örnek olabilme ve onları geleceğe hazırlayabilme yeteneklerine de sahip olmaları önemlidir.

* Meslek Dersleri Öğretmeni

NE DEDİLER, NE DEDİLER, NE DEDİLER, NE DEDİLER, NE DEDİLER, NE DEDİLER

İsmail AYKUT
Fizik Öğretmeni

2016 yılında Çanakkale Anadolu İmam Hatip lisesinde öğretmen olarak çalışmaya başladım. Daha önce başka bir imam hatip lisesinde çalışmamıştım. Okula ilk geldiğimde yapı olarak çok ferah ve geniş olması dikkatimi çekmişti. Giriş oldukça huzurlu oldu. Daha sonra öğretmen ve öğrencileri tanıdıkça çalışma ortamının da iç açıcı olduğunu fark ettim.

Başlangıçta meslek lisesi olması sebebiyle fizik derslerini nasıl işlerim diye endişelerim vardı fakat ilerleyen süreçte gördüm ki geldiğim Anadolu lisesinden farkı yoktu. Hatta daha tutkulu öğrencilerimiz bile vardı. Bu da benim için huzur kaynağı oldu.

Okul idaresi; müdür ve müdür yardımcıları ile olan ilişkilerimiz de yönetici öğretmen arasından daha çok bir arkadaş olarak devam etmesi ayrıca değerli oldu benim için. Müdür yardımcıları ile olan ilişkilerimiz normal öğretmen arkadaşlarımız ile olan ilişkilerimizden farksız olarak ilerledi. Bir okul için büyük bir başarıdır bu bence. Yaklaşık yedi yıldır çalıştığım bu okulda güzel dostluklar edindim. Öğretmen arkadaşların derin muhabbeti çalışma ortamını güzelleştirdi. Öğrencilerimizin saygı ve sevgisi okula aidiyetimi güçlendirdi. Çok güzel anılar biriktirdi bende. Şimdi dönüp baktığımda iyi ki bu okulda çalışmışım diyeceğim bir yedi yıl geçti.

Ali Armağan BATTAL
Fen Bilgisi Öğretmeni

2019 Eylül ayından itibaren ÇAIHL Proje Okulunda Fen Bilimleri öğretmeni olarak görev yapmaktayım.

İmam Hatipte öğretmen olmak deyince aklıma ilk gelen kelime "SAYGI" olurdu. Bizzat bu durumu yaşayan bir öğretmen olarak Alevi kimlikli bir insanın İmam Hatipte çalışmasının kendisi için çok zor olacağını düşünüyor bir

çok insan. İlk sorulan soru nasıl karşılanıyorsunuz oluyor. Fakat kimsenin kimseyi inanç, dünya görüşü anlamında sorgulamadığı, herkesin herkese saygı duyduğu bir ortam olduğu cevabını aldığı anda yüzler ve fikirler değişiyor.

Bu durum bütün dünyada en çok ihtiyaç duyulan duygulardan birisi belki de şu an. Bütün değişimler küçük adımlarla başlar. Dileğim okulumuzdaki bu hoşgörü ortamının önce kendi çevremize sonra da bütün dünyaya yayılmasıdır.

Alper ÇAM
Matematik Öğretmeni

İmam Hatip Lisesinde öğretmenliğe başladığım yıllar benim için bir başka güzel yıllarında başladığı zamanlardı. Hiç öğrencisi olmadığım bu okul türüne öğretmenliğim nasip oldu. İstanbul'da çalıştığım İmam Hatip Lisesi'nin akabinde tayinimin çıktığı Çanakkale'de gözümün ve gönlümün aradığı okulumuzda hemen çalışma fırsatı buldum ve 4 senedir hikâyemiz devam ediyor.

İmam Hatipte çalışmak bazı şeyleri anlamaktan öte bazı şeyleri anlatmak sorumluluğu getiriyor bizlere. Zira bende hiç önyargısı oluşmamış ama toplumda oluşan başta "İmam Hatipler?" ve sonrasında şekillenen "Aslında İmam Hatipler öyle sanıldığı gibi değil, dışarıdan görüldüğü gibi değil" olgusunu açıklamaktır İmam Hatipli olmak. Dışarıdan nasıl görünüyor nasıl sanılıyor bilmiyorum ama içerisi özellikle ahlâkî yönden çok eleştirilen bir kuşağın gelecek adına umut verici mücevherleriyle dolu. Bu sorun özellikle sporla, sosyalleşmeyle ve okulumuzun kapılarını daha çok açmak suretiyle toplumla daha entegre olarak aşılacağı kanaatındayım. Bu kültürü İmam Hatip kültürünü yaymak toplum ve en nihayetinde ülkemiz adına fayda sağlayacaktır.

TEBESSÜM

Tebessüm... Sarı saçlı, gözleri ışıltı ışıltı parlayan küçük Hasan'ın tebessümü... Bana derinden sanki bir şey anlatmak istercesine öylece karşımda duran kendi küçük yüreği kocaman Hasan. Ve Hasan'ın hayalimden gitmeyen, içimi sonsuza kadar ısıtacak belki sonsuzun ötesine taşıyacak o anlamlı, içten ve masum tebessümü... Hasan dördüncü sınıfta, yüce dağları karlı, soğuğu insanın iliklerine işleyen Bitlisli kocaman yürekli bir çocuk.

İlk görev yerim olan Bitlis... İlk ders... İlk konu sadaka... Konuyu izah eden pek çok örnek arasından Peygamber Efendimiz (SAV)'in 'Tebessüm ediniz, Tebessüm etmek sadakadır.' Hadisi şerifi... Her hafta bir sünnet uygulaması ve ilk uygulanacak sünnet tebessüm etmek. Ben bile unutmuşum, ilk nöbetim ve Hasan tebessümünü göstermek istercesine önümde özellikle duruyor ve sıcacık, yapmacıksız bir şekilde tebessüm ediyor. İçimden "bunun anlamı ne" sorusu dolanıyor anlık ve beynimde çakan şimşekler, hayır! Aslında yüreğimin ta derinliklerinde çakan şimşekler...

İşte o gün, o gün ben öğretmen, hoca olmanın yükünü sırtlandım bu bazen sırtımı bükse de ağır gelse de sırtında etrafa bin bir çeşit rayihalar saçan bir çiçek sepeti taşımak gibiydi. Yirmi yıla yakın öğretmenlik mesleğimde acısıyla tatlısıyla aslında bundan daha etkili pek çok hatıra iz bıraktı bende.. Bu basit ama anlamı büyük hatıra, öğretmen olmanın ne demek olduğunu; Peygamberin varisi olmanın Onun taşıdığı meşaleyi taşımanın ne kadar ağır, bir o kadar da mutluluk ve huzur verici olduğunu hatırlatır daima bana.

Bitlis, İstanbul ve Çanakkale'de pek çok okulda görev yaptım. Aslında lise yıllarında kafamda öğretmen olmak yokken kaderin üstündeki takdirin karşı konulmaz tecellisi... Farklı yolların tercih edilmesine yönelik çevremden gelen onca baskıya rağmen, ortaokulda okuduğum Yaşar

Kandemir'in Gönül Doktoru eserinin tercihime derin tesiri; ellerinde kitap, önlerinde öğrenci eksik olmayan dede ve baba manzaralarının küçüklüğümünden itibaren bilinçaltına etkisi ve kendimi Marmara İlahiyatta bulmam. İstanbul'la ezeli tanışıklığımın ve muhabbetimin başlaması... Hikmet ve bilgi hazinemi doldurduğum ilim mekânı... Şubat'ın 28'inde gelen bir daha yaşanmasını istemeyeceğim soğuk, sıkıntılı, zorlu günler... Babamın görev yaptığı okulda, Ramazan ayında, elinde çayla Din Kültürü dersine giren sınıf öğretmeninin haberi ile mezun olduktan uzun bir süre sonra göreve başlamam... Ve hayatımın Mekke ve Medine Dönemi olarak tanımladığım Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmenliği ve İHL Meslek Dersleri Öğretmenliği...

İHL Meslek Dersleri Öğretmeni olarak görev yapmam benim için evim dediğim ortaokuldan itibaren manevî havasını soluduğum, şahsiyetimin temelini atıldığı, sorgulayıcı kimliğimin oluştuğu, çok yönlü bakabilmeyi öğrendiğim, dava bilincimin yeşerdiği, hayat felsefemin teşekkül ettiği asıl yuvama kavuşmam demektir. Aynı zamanda meslek ve manevî hayatımda Medine Döneminin başlaması demektir. Okçular Tepesinin, Tarassut Tepesinin yalnızlığa terk edilmemesi gerekirdi mücadele edilecek pek çok zorluk vardı... Taşınacak yükler vardı, geçilecek engeller vardı, uykusuz geceler, beyin sancuları vardı, Muteler, Tebukler vardı... Meşaleyi taşıyacak yeni nesilleri yetiştirmek vardı... Yüce bir dava, sonsuza uzanan dualar vardı... Ötelerden gelen içimizi serinletecek muştular vardı...

Hamdolsun Mekke ve Medine Dönemini yaşatana... Hamdolsun Bitlisli Hasan'ı ve Çanakkale'nin güzel kalpli güzide gençlerini Veren'e...

* *Meslek Dersleri Öğretmeni*

Emin GÜRDAMUR ile Geçerken edebiyata takıldık

Röp. Azize YILMAZ, Müberra DURAN, Hilal DURAN, Eda Nur TURHAN, Beyza Nur SARGUT

Ben “*Atları Uçuruma Sürmek*” kitabınızı okudum. Okurken çok da keyif aldım. Öykülerinizde olaylar ve karakterlerden ziyade şiirsel üslubunuz ve imgeleriniz daha çok ön plana çıkıyor. Bu alışılmışın biraz dışında ve daha zor. Bunu tercih etmenizin bir sebebi var mı ve varsa bu konuda bize de ipuçlarınız... Onları öğrenmek isteriz?

Güzel, teşekkür ederim. *Atları Uçuruma Sürmek* benim ilk kitabım. Liselere giderken onu tavsiye ediyorum o daha kolay, gittikçe daha da zorlaşıyor aslında. Bu tabii ki benim ilk denediğim bir şey değil. Çok güzel bir tespitte bulundun şiirsel dil, imgesel anlatım falan. Bu 21.yüzyılda çok denenilen bir şey hem dünya edebiyatında hem Türk edebiyatında fakat bu zor bir üslup. Çünkü okur dediğimiz hikâyeye alışkın bir zihindir. Başlangıcı, ortası, sonu yani serim, düğüm, çözüm dedikleri sürece alışık bir zihindir. Aslında sinematografik anlatıma hazır bizim belleklerimiz. Bu tip imgesel anlatım okurda bir şaşkınlık meydana getiriyor fakat bunu yapmamızın bir sebebi var. Biz yazarlar olarak diyoruz ki: Sinema bir sanat dalı olarak insanın dış çizgilerini, başından geçenleri anlatma noktasında edebiyatla at başı gidiyordu. Şimdi gerçeküstü, metinler arası imkânlarını da kullanarak edebiyatı geçme noktasına geldi. Edebiyatın burada bir şey yapması gerekiyordu

ve insanın içine yönelmesi gerekiyordu. Monologlar, bilinç akışı...

Bilinç akışı dediğimiz şu: Siz evden çıktınız, bir araca bindiniz ve okula geldiniz. Bu sizin dış çizgileriniz yani kameranın da kaydedebileceği çizgileriniz fakat siz bütün bu yolculuğu yaparken evden çıktınız, diyelim ki çok sevinçliydimiz. O sırada sokakta bir kuş gördünüz. Güzel şeyler fark ettiniz. İşte aklımıza canınızı sıkan bir şey geldi, onu düşündünüz. Bir arkadaşınızın derdi geldi, o sizi üzdü. Bütün bunlar bu yolculuğun parçası, edebiyat aynı zamanda orayı da dâhil ediyor bu yolculuğa yani evden okula gelmeye. Biz buna önem veriyoruz. Sinema ile arasındaki fark içine doğru derinleştğinde ortaya çıkacak diye düşünüyorum fakat bunu yaparken aslında risk alıyoruz şundan dolayı; kolay bir metin ortaya çıkmıyor, emek veren bir okur beklemiş oluyorsunuz okurunuzu seçmiş oluyorsunuz, kitlelere yazmamış oluyorsunuz aslında. Bu açıdan bizim hep söylediğimiz bir şey vardır böyle yazan bir kaç arkadaşla beraber. Çok zor, tehlikeli bir şey bu; şiire yaklaştırabilir, öykü türünden çıkarabilir yazdıklarımızı ama tehlikeli yerlerde güzel şeyler olabilir. Mesela uçurumların en tehlikeli yerlerinde olan çiçeklere benzer bu, orada doğru kıvamı tutturabilirseniz çok iyi bir şey yapmış olabilirsiniz. Böyle cevap vermiş olayım.

şeklinde oturmamanız gerekiyor onun dersini dinlerken. Yani bir depremzede olabilir, bir başka acı yaşayan biri olabilir. Sizin onun yanına yazar sinsiliğiyle yaklaşmamanız gerekiyor. Hayat kendisi doğal olarak size parçalar bırakır. Karşılaştıklarınızdan, kendi üzüntülerinizden, hayal ettiklerinizden, elde ettiklerinizden ve edemediklerinizden sizde parçalar kalır. Sonra bu parçalar kendi içinizde örüntüler kurmaya başlar. Özü budur. Üzgün bir anne hayal ettiğiniz zaman yazarken sizin zaten gördüğünüz, hayal ettiğiniz ya

"Atlari Uçuruma Sürmek" kitabınızdaki "Kahverengi Zarf" öykünüz diğer öykülerinizle karşılaştırdığımızda bana biraz daha farklı geldi ve aklımda yaşanmış bir olay mı düşüncesi uyandırdı. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Kahverengi Zarf benim ilk öyküm. Dergâh dergisine onu gönderdim. Daha tanımıyorum kimseyi edebiyat dergilerinden falan. Tabii telefonumu falan yazıp gönderdim. 2014 ya da 2013 Bir gün telefonum çaldı, açtım. "Ben Mustafa Kutlu" dedi. "Ya Eminciğim" dedi. Tabii tanımıyoruz birbirimizi sadece Dergâh'a hikâye gönderen biriyim. "Ya Eminciğim sen bu kursa gittin yoksa sen bu demir bardakları nereden bileceksin" dedi. Yani kurs sahnesindeki ayrıntıları kastederek. Şahitliğim oldu. Sonra uzun uzun konuştu işte övdü şöyle iyi oldu böyle iyi oldu falan diye. Sonra "Hafız Murat için başın sağ olsun" dedi. Hoca büyük oranda yaşanmışlığa yaslanıyor tabii ki. Yani en azından şahit olunmuş. Zaten bir hikâyeci bütün anlattıklarını yaşamaz. Bununla yargılanamaz. Yani o zaman mesela 5. kitaptan sonra benim şizofren raporu almam lazım bütün bunları yaşamış bir insan olarak. Parçalardan yararlanır. Şahit olur.

Aranızda yazar adayları vardır muhtemelen. Hayatı mobese kamera gibi gözetlememek gerekir. Size duyduğunuzun aksi bir şey söylüyorum. Herhangi bir arkadaşınızın karşısına bunu nasıl yazıya geçiririm

anneyi canlandırırınız. Yani imgenin merkezinde olur. Burada ekstradan ağlayan anneye yazar işgüzarlığıyla bakmamak gerekiyor, diye düşünüyorum. Bu soruya şöyle bağlayayım. Elbette bütün hikâyelerde yaşanmışlık parçaları vardır, bundan kaçamaz insanlar.

Orhan Pamuk "İlk kitaplar yazarın yazıp sırtından atması gereken otobiyografik kamburdur." der. Çünkü ilk başlarda yazmak istediğiniz metinler otobiyografiktir. İşte benim acım, benim küçükken ki yalnızlığım, benim ailemle aramdaki ilişkiler, benim duygusal savruluşlarım gibi. Bu yazarın kurtulması gereken bir şeydir. Bundan kurtulamaz, hayatı boyunca insan kendisini yazar, çocukluğunu yazar. Sonradan da kurtulamaz ama ilk kitapta bu çok yoğun şekilde olur. Benim için de öyle oldu. Kur'an Kursu anılarımı öyküye anlatacak kadar yani o kadar yakınlaştığım bir öykü oldu. Bunu söyleyebilirim. İnsan o parçalardan hayatı boyunca kurtulamaz. Hayatımız boyunca aslında kendi yaşadıklarımızı ve şahitliklerimizin etrafında dolaşırız.

Yine aynı kitabınızda "Allah'ın Yazıtları" başlıklı öykünüzde Arafta kalmanın sadece insanlarda değil mekânlarda da olabileceğinden bahsediyorsunuz ve birkaç örnek veriyorsunuz. Arafta kalmış mekânlar hakkındaki düşünceniz nedir?

Şimdi orada hatırlıyorsanız tam ne modern şehir olabilmiş ne de taşra kalabilmiş, arasında çarpık toplu konutlar böyle kentleşme falan olan, arada kalmış şehirleri kastettim ben. Aslında Arafta kalmayı o öykünün merkezine almamın sebebi orada halkın deli dediği bir kahramanın olması. Delilerle ilgili de biliyorsunuz öyle şeyler anlatılır. İşte onların kalbinin kırıldığı, yaptıklarından mesul tutulmayacaklarına dair halk söylenceleri filan vardır. Oradaki dikkatim aslında hikâyenin herhangi bir parçasıydı. Mesela yazar adayı olmak isteyenler için -biz de öyle yapıyoruz- başka düşüncelerinizi öyküye nasıl yedirebileceğinize dair bir örnek. Aslında orada Deli Salih diye biri var. O da çok gerçek bir insan biliyor musunuz? O da şahit olduğum, tanıdığım biri sayılır.

Orada onu anlatırken ben onun Arafta kalma haline şehrin Arafta kalma halini de ekleyebiliyorum. Çünkü bir öykücü öyle yapar. Mesela Sait Faik'in pek çok öyküsü deneme tadındadır. Makale yazarlığı, köşe yazarlığı gibi başka yazarlıkları hiç yapmadığı için bütün anlatacaklarını orada anlatır. Benim Arafta ilgili söylediklerim de öyledir. Şahsına münhasır, o bölüme ait, biraz o deliyle ilişkilendirdiğim ruhsal bir Araf. Mekânın da Arafı var, insanın da Arafı var. Biz hayatlarımızı hep siyah beyaz çizgiler arasında yaşamayız. İnsan hep Arafta yaşar. Gri renkler arasında yaşar. Kesinlik içinde olamayız pek çok konuda. Bu da çok uzun ayrı bir konu.

“Önce Biraz Ağladılar” kitabının ilk öyküsü olan Nihat'ın Münacatı bölümünde şöyle bir cümle geçiyor; "Aslı, kim nerede ölürse oranın toprağından yaratılmıştır, derdi." Siz bu cümleyi kitaba, gerçekten inandığınız için mi yerleştirdiniz yoksa orada onu söyleyenin Aslı olması gerektiği için mi?

Bu bir halk inancı biliyor musunuz? Tabi kurmaca metinde konuşanlar, anlatılanlar hiçbir zaman ben değilim. Mesela şairler yazdıklarıyla yargılanabilirler. Onu kendisi söylemiştir, o terennüm ona aittir. O yüzden, kurmaca metinler özgür metinlerdir.

Romanlar ve öyküler daha özgürdür, insanlar daha rahat şeyler yazarlar. Yine bir deliye çıkıyor yolumuz. İlk kitabımda deliye örnek verdik. Son kitabımın ilk öyküsü bu. Nil adında bir kızını kaybeden babanın delirmesi. Ama bu adamın aynı zamanda entelektüel ilgileri de var. Kitap okuyor, Hayyam'dan haberi var, Nietzsche'den haberi var, yakın ilişkilerle biraz aklını kaybetmiş. Bu babanın ileri geri konuşmaları, Tanrı ile ilgili, insanla ilgili kısacası her şey ile ilgili. Onlardan bir cümle. Hiçbiri tabii ki yazara ait olmaz. Ben bu cümleyi ihtiyarlardan duydum mesela. Gerçek olup olmadığının bir anlamı yok. Çünkü ilmi bir kitap olarak bakılmaz kurmaca metinlere. Kurmaca metinler, toplumsal bir nokta belirler. O noktayı kesit olarak anlatmaya çalışır. Yani insan nerede ölür, nerede gömülürse oranın toprağından yaratılmıştır. E tabii ki bu çok mistik bir şey. Gerçek olup olmadığının bir önemi yok. Bunu birisinin söylemiş olması, kulağıımıza çalınmış olmasından ibaret. Aklını yitiren birisinin eşiyile ilgili sitelerini düşünürken, eşinin sözü olarak onu orada söylüyor.

“Önce Biraz Ağladılar” kitabınızda yapmış olduğunuz betimlemeleri, bir hayal ürünü değil de sanki sizin daha önce yaşadığınız bir mahallenin kesit alanıymış gibi betimliyorsunuz. Küçüklüğünüzün geçtiği, geçmişte gördüğünüz ve etkilendiğiniz bir ortamdan etkilenerek mi betimleme yapıyorsunuz?

Teşekkür ediyorum. Bunu tabii ki iltifat olarak algılıyorum. Çünkü bu kitapta ben yaşadığım yerlere değinmedim, dedim ya otobiyografiden uzaklaşıyorsun artık dördüncü öykü kitabım o. Şunu anlıyorsun, bir mekân anlatırken, bir insanı anlatırken gerçekçilik kesitini nasıl arttırabileceğini anlıyorsun. Mesela bunların gerçek bir mekân olabilme fikri uyanmışsa sizde gerçekçilik ölçütüne yaklaşmışım demek. Hâlbuki hiçbir gerçek mekân değil. Ama bir mekânı gerçekçi hale getirebilmek için, ayrıntıları çoğaltmamız gerekiyor. Burada da yazar adayları varsa aklınızda bulunsun. Okuru baymadan, sıkmadan hani bütün ayrıntıları da boca ederek değil ama çok nokta atış ayrıntıları da vermemiz gerekir. Çünkü hızlıca geçtiğiniz bir dış mekân okurda şunu uyandırıyor; "Bizi bir yalandan mekâna ikna etmeye

çalışıyor yazar." şeklinde bir his uyandırabilir okurda. Ama ayrıntılara girerseniz, "Burada gerçek bir mekân var, bize bunu anlatmaya çalışıyor", diyebilir.

"Önce Biraz Ağladılar" kitabınızı okurken dikkatimizi çeken bir diğer husus da şu, öykünüzü anlatırken bir anda okurun ne düşündüğünü gözden geçirip, okura bir cevap vermek üzere paragraflar ayırmışsınız. Bunun sebebi nedir?

Güzel, buna üst kurmaca deniliyor, edebiyatta. Aslında postmodern bir şey olarak konuşulur. Donkişot okuyanın var mı aranızda? Mesela orada da Cervantes 1605 yayım tarihi. Orada okurla dönüp konuşur. Bu metnin bir kurmaca olduğunu itiraf etmektir yazar olarak. Mesela diğer metinlerde okurla hiç konuşmadan yazarlar, burada çok ciddi ve gerçek bir şey var ve anlattığım her şey o gerçekliğin parçası diyorsunuz ama dönüp okurla konuştuğunuz

anda diyorsunuz ki, "Hey bu bir gerçek değil, bu bir uydurma". Yazar ve ben varım. Bunu itiraf etmiş oluyorsunuz. Bu eski bir şey ama yakın 20.yy da bu üst kurmaca yazılar daha yaygın hale geldi.

Mustafa Kutlu dedik oradan gidelim yine. Oğuz Atay'da da var. Pek çok yazarda var. Mustafa Kutlu'nun çok sevdiğim bir üst kurmacası var. Bir müezzin var, bu müezzin çok güzel ezan okuyor. Mahalledeki bir kadına âşık olmuş ama kadın kötü huylu bir kadın. Sonra aşkları karşılık bulamadığı için müezzin intihar ediyor. Sonra Mustafa Kutlu yazının içinde devam ediyor, sonra diyor bu hafız çıktı beni buldu. Ey Mustafa Kutlu, Müslüman adam intihar etmez bilmiyor musun? Bir de benim âşık olduğum öyle bir kadın yok ortada bana nasıl böyle bir itham takarsın diye. Anlatabildim mi demek istediğimi? Öykünün bir öykü olduğunu belli ediyor ve oyun oynuyor artık. Onun da dışına çıkıp, bunu ben bir hikâye olarak anlattım. Yani Mustafa Kutlu'ya Müslüman bir yazar nasıl böyle bir şey yazar şeklinde sorguya çekiyor. Çok güzel bir hikâyesidir bu (Hüzün ve Tesadüf). Ben bunu bir öyküde masayı anlattığım bir öyküde, Osman'ın Kırk Yedinci Yaşı isimli öyküde, dönüp okurla konuştum. Bunu ilk kez denedim denilebilir. Daha önce okurla hiç konuşmamıştım. Bu da bilindik, yaygın üsluplardan birisidir.

"İblis emre itaat etmemiş, Âdem yasağa riayet etmemiştir. Emir nefse yasaktan daha ağır gelir." Sizce bu durum iblisin kabahatini hafifletir mi?

Çok güzel, tabi ki şeytanın suçunu hafifletmez. Fakat şeytan hakkında düşünmenin şeytan hakkında düşünmek olduğunu fark ettim. Bütün kitap boyunca. Ya o kadar içli dışlı, insanın hikâyesi şeytanın hikâyesiyle başlıyor. Hem de varlıksal olarak da iç içe. İlk kitapta tasavvuf ehlinin şeytana ait çok çarpıcı bir örnek var. Ben şeytanın peşinden giderken insanın hikâyesini okudum. Necip Fazılın "Siyah Pelerin" oyununu okumanızı tavsiye ederim. Bir sanatçının şeytan ile karşılaşmasını anlatıyor. Şeytanın konumu dini normlar ile belirlenmiştir. Edebiyatta da şeytan çok değişmiştir. Yani yazarlar dönemle çağla siyasal atmosferle nasıl dönüştüğünü

dair bir araştırma yolculuğu idi benimki.

“Bununla yetinmeyip insanın irade ve özgürlüğüne şeytanın büyük fedakârlığıyla kavuştuğunu söyler.” Sizce bir Müslümanın şeytana bu bakış açısıyla bakması ne kadar doğru?

Bizde her şeyin tepesinde Allah var. Mesela Tevrat'ta şeytan ile tanrının çatışması var. Bizde öyle bir şey yok. Allah ol der ve olur. Hristiyanlıkta şeytan ve tanrı düalist bir denkleme oturur. Mitolojide de öyledir. Ama İslam'da Allah öyle bir yeredir ki her şey onun altındadır. Bu nedenle İslam âlimleri rahatça konuşmuştur. Batıda ve İslam öncesi Araplarda böyle değil. Ben size şunu da önereyim: İki zıt fikri kafanızın içinde tutun. Bu sizi korur. Müslüman âlimlerin rahatlığı batıda yok.

“Cehennemde hükümdarlık yeğdir cennet hizmetkârlığına” Şeytan bize ne anlatmak istemiştir. Ve bizim bu bakış açısıyla yaptığımız hareketler doğru mu?

Hristiyan anlatısında şeytanın bir krallığı var. O kurguya göre söylenmiş bir söz. İnsan edebiyatta insanlaştırılmıştır. Hatta hadislerde. İnsan psikolojisi ile de ilintileyerek anlatmaya çalıştığım meselelerden biriydi.

“Kadir-i mutlak bir tanrıya isyan etmenin mümkün olup olmadığı gerçekte tartışılması gerekli” denilmiş. Peki, sizce mümkün mü?

Değildir tabii. Batıdaki şeytan tutarsızlığını anlıyorlar ve bizim tanrımızda kadri mutlak diyorlar. Ama anlatılan şeytan o kadar güçlü ki her şeyi yapıyor. Onlar da bu kadir-i mutlak anlayışınızı bir daha gözden geçirin diyorlar.

“Herkesin ittifakla meleklerden saymadığı bir varlığın orada cennette tanrının katında ne işi vardı?” diye bir soru vardı. Bu sorunun cevabını bir de sizden duymak isteriz.

Tabii bu insanlaştırmak için söylenmiştir. Bir metin

yazarken çok sıkıcı oluyor. Onun için bir kurgu yapmanız gerekli. Kendi içinde bir kurmaca bu da. Zaman zaman böyle sorularla insanların dikkatini kendimde toplamaya çalışıyordum. Şeytanın hikâyesi varoluşsal ve sembolik hikâyesi çok güçlü. Müfessirler ikiye bölünmüş, bir sürü tartışma var. Ben de çok merak ettim ve bir menkıbe kitabında küçük çocukken cinlerle göç ederken düşürülüyor, falan kaynaklarda böyle yer alıyor. Onu anlatmadan önce sorduğum bir soruydu. İşte melekler şeytanı buluyor ve kendi katlarına çıkarıyor, o yüzden oraya karıştığı söyleniyor. Ama böyle bir cevap üretmek zorundaydılar çünkü ortada bir soru var. İç merak unsurunu hareket ettirici bir unsurdur.

“Yasak Ağacının Altında” adlı kitabınızın 'ölümcül dalgınlıklar' bölümünde dizlerine sığınmak sözünü çok sık kullanmışsınız. Sizin de dizlerinize sığındığınız zamanlar var mı? Bu sözü bize biraz daha açabilir misiniz?

Tabii. Bu bir imgesel anlatım, bir mahcubiyet aslında. Böyle gözünüzü karşıdaki insanın gözüne tutamazsınız. Öyle yaparsınız moraliniz bozulur, üzülürsünüz. Önüne bakmakla ilgili bir şey, önüne bakmayı dizlerine bakmak şeklinde biraz daha somut hale getirmeye çalıştım. İnsanın böyle halleri olmaz olur mu? İnsan önüne de bakar, düşer, kalkar, rezil olur, her şeyi yaşar. Her şey insanla ilgili, o açıdan bu da öyle bir göndermeydi yani kahramanı biraz mahcup bir kahraman yapmak istedim. Öykünün bir parçası olarak.

“Yasak Ağacının Altında” isimli kitabımızda 'hesap günü' bölümünde hiçbir noktalama işareti kullanmamışsınız. Açıkçası dikkatimi çekti. Acaba bunun bir sebebi var mı?

Bir şey denemek istedim aslında. Onu önce noktalı yayınladım dergilerde. Bir kısmını Kitaplık Dergisinde yayınladım, bir kısmını Hecede. Daha sonra bunun noktasız olabileceğini şöyle düşündüm. Orada her şeyi kaybetmiş bir adam konuşacak, ölçsüz konuşacak ve ileri geri konuşacak. Herkesle ilgili, kendi hayatıyla ilgili. Bunun böyle konuşabilmesi ölçsüzlük ya, edebiyatta zaman

zaman yapılan bir şey. Yazar için işi zorlaştıran bir taraf var çünkü nokta koymadığınızda, okurun zihninde noktanın nerede olacağını bilmemesi, sizin yüklemeleri yani doğal cümle bitişlerini ayırdığınız çalışmanızı gerektiriyor. Onun üzerine oradan yeni bir başlangıç, yeni bir cümle üretmesin zihninde diye. Öyküdeki kahramanın ruh halatine yaklaştırmak için yani. İleri geri konuşsun yani mesnetsiz konuşsun, vara yoğa konuşsun. Bu adam aynı zamanda delirmiş. İş yerinde böyle bir mobbing yapmışlar, işte eşini falan kaybetmiş, arkadaşını kaybetmiş bir sürü travmatik şey yaşamış. Öyle konuşmak yakışır böyle bir insana diye onu noktasız kullandım. Zor bir şey ama okur için de zor.

“Yasak Ağacının Altında” kitabında ölümcül dalgınlıklar bölümünde, “O gün farkında olmadan içimi kasvet tanrısının giremeyeceği şekilde demir parmaklıklarla kaplamayı öğrendim.” diyor karakterimiz. Kasvet tanrısından kastınız nedir?

Oradaki kahramanın kendi konuşmaları ya bunlar, orada kasvet tanrısı derken felsefi basit bir atıf yapıyor. Yani bu kahramanın dindar İslami bir yerden konuşmadığını hemen anlıyorsunuz buradan. Yani zaten orada başlarına gelen şeyler, orada sizin ile yaşananlar, zaten bizim dünyamıza dair bir dünya değil. Oradaki betimlemeler, düşüp kalkmaları, tasvirler de etkiyi arttırmak için. Bu şairlerin imgesel anlatımı. Hani şey gibi Sezai Karakoç'un “Allah yağıyordu yukarıdan tane tane” falan diyordu ya, Allah ve çocuk şiirinde Allah yağmıyordur. Orada bir etkiyi arttırmak için diyor. Bu da kasveti daha çarpıcı hale getirmek için yaptığım bir imgesel betimleme.

Peki “demir parmaklıklarla ördüm” diyor ya karakterimiz, biz nasıl örebiliriz o demir parmaklıkları?

Şöyle, kasvetten kaçamayız arkadaşlar. Bazı şeyleri yaşayıp onları nihayetlendirmemiz gerekiyor. Çünkü sonradan psikologlar şöyle şeyler karşımıza çıkarıyor. Bizim, arkadaşlarımızın, çocukların, bastırılmış ve hesaplanmamış, hesaplanmamış, nihayetine varılmamış duygular; konuşmalar, susmalar, bağırılmalar, yarım kalmış acılar daha sonra

karşımıza travmatik sonuçlarla çıkıyor. Kasvetler ya üzülürsen üzül, bunu saklamana gerek yok. Ağlamak istiyorsan ağla, bunu saklamana gerek yok. Kahramanlar için de böyle. İnsan duygularını bastırıldığı zaman travmatik bir kişi olmaya doğru sürükleniyor. Bu hayatta iyi bir şey değildir ama yazar için iyi bir şeydir. Karakterini eğer travmatik bir karakter yaparsan bu, Dostoyevski'nin bütün kahramanları gibi delileri kendi kendine konuşur, yazara özgür bir alan bırakır. Yazar istediğini söyler ama hayatta katlanılması zor bir insan olmuş oluruz. Bu durumda o tür parmaklıklar örmek gerekiyor. Ben insanın sevincini de üzüntüsünü de doyasıya yaşayıp ondan kurtulması gerektiği kanaatindeyim, bunu söyleyebilirim.

“Yasak Ağacının Altında” kitabınızla aynı adı taşıyan öykünüze şöyle bir cümle geçiyor: “Bazı kitaplar okunur, bazıları ile yarenlik edilir.” Sizin de yarenlik ettiğiniz kitaplar var mı?

Olmaz mı? Çok var mesela yakın zamanda ben Tefik İleri İmam Hatip'e gittim, Ankara'da yine böyle bir proje İmam Hatip orası. Üslupla ilgili konuştular, yani kitaplarınızda bir üslup var bunu nasıl elde ettiniz? bize nasıl anlatırsınız? Bunun cevabı yok. Mesela Refik Halit Karay ne demiş üslupla ilgili ona baktım, şuna baktım. Sonra şunu fark ettim. Bu kelime zenginliğini, üslubunu Elmalılı'dan bile almış olabilir insan anlatabiliyor muyum? Ve ben şunda iddialıyım, çünkü ben aynı zamanda Türkiye Diyanet dergisinin editörüyüm hem Hece dergisinin yayın yönetmeniyim, Hece öykü dergisinin. Ya oraya gelen öyküler eğer İmam Hatip, İlahiyattan geldiyse metinde bir üslup var.

Üslup nedir biliyor musun? Bu yarenlik ettiğimiz kitap o kitap Elmalılı orada durur işimiz düşerse okuruz. Benim üslubumu da besleyen, baştan sona okumadığım ama ara sıra açıp okuduğum kitaplar var. Onun orada durması bana cesaret verir. Öyle pek çok kitap var ama üslubu hiç ummadığımız kitaplardan alabilirsiniz. Çünkü bütün Kitapları okumaya inanın ömrümüz yetmez. Yani bizden 50 yıl önce insanlar az kitap buluyorlardı. Okulların kütüphanelerinde de az vardı evlerde de çok az vardı. Yani babanız akademisyen falan değilse, böyle bu işlere meraklı biri değilse evde iki üç tane kitap sağdan soldan gelme kitaplar vardı. Anadolu'da Cenknemeler falan işte Hamzanameler varmış. İşte Sezai Karakoç'un çocukluğundan anlıyoruz onu. Bu da her yerinde değil Anadolu'nun. Şimdi artık o kadar çok kitap var ki bazı kitapları buldurmak için elinizin altında olması gerekiyor. Yarenlikten kastım o yani. Mesela ben çok kitap dağıttım. Biri bir kitap ister hemen onu veririm, sonra unutturum. Mesela Rasim Özdenören ile ilgili bir çalışma hazırlıyorum. İki üç kitap eksik onu tekrardan alırım. Onun bir külliyat olarak orada durması gerekir benim için. Sait Faik öyledir, Ömer Seyfettin böyledir, Oğuz Atay böyledir, Rasim Özdenören, Sezai Karakoç böyledir benim için. Zaten çoğunu okumuşumdur. Okuduysam bile orada durmasını isterim yani. Zaten sizin de aranızda yazar adayları vardır. Böyle üç beş tane çok iyi bildiğimiz yazarlarımız olsun. Darmadağınık okumalar yapacağınız yerde çok iyi bildiğiniz üç yazarınız olsun, her şeyini bilin o üç yazarın. Bu çok iyi bir yöntem okur ve yazar olmak için.

Geçerken dergisinde "Kelimelerin gücüne inanıyor musunuz?" yazınızda matbaanın çıkmasıyla insanların pek çok şeyden mahrum kaldığını belirtiyorsunuz biraz daha açabilir misiniz? Düz mantık düşündüğümüzde daha çok topluma, insana ulaşmış olmaz mıyız?

Şimdi Walter Ong diye bir adam var. Bizim modern dünyada ezberimiz var aslında. İşte matbaayla, yazının yaygınlaşmasıyla; insanın daha zeki daha çok bilim, ilim öğrenmiş hale geldiği. Fakat bu batılı adam kuramcı,

teorik diyor ki: "Anlatıcı çağda herkesin anlattığı ve sadece hafızasında tutmak durumunda kaldığı dönemlerden, insanlar daha zekiydi ve dil bildiğimiz bugünkü anlamında değildi, başka şekilde kullanılırdı." diyor. Bunu biz az çok Dede Korkut hikâyelerinin yazı dili için çok arkaik bulduğumuz yapısında hissediyoruz zaten bu meseleyi Walter Ong'un alıntıları üzerine yazdığım bir yazıydı o. Şunu söylemek istiyorum ben aslında konuşurken anlattığımız hikâye ile yazarken anlattığımız hikâye başkadır. Yazıda üzgün adam başkadır. Yazıda sevinçli adam başkadır. Yani anlatırken başka şekilde anlatabilirim. Jest mimik dâhil ederiz buna ama yazarken ses tonunuz yok. Jest, mimik yok. İma yok. Başka bir şey başlıyorsunuz onu yapmaya. Yani bu birkaç yüzyıl biz de matbaa yok. Aslında Tanzimat ile birlikte bizim roman okurumuz ortaya çıkıyor. Burada başka bir okurla karşı karşıyayız. Yani roman okuru belleği ile okuryazar bir bellekle. Okuryazar bellek çok önemli bir şeydir. Dinleyici kitleyle bir hikâyeyi bir ozanın Osmanlı da diyelim Cenkname veya Dede Korkut'u anlatıyor. Bir ozanın anlatması ve muhatabın dinlemesiyle, bir yazılı metni okura ulaştırmamız arasında çok büyük fark var. Bir kere bu bireysel yapılıdır, tekrar edilir, defalarca okuyabilir, yargılayabilir, içinden itiraz edebilir. Bu bilinç modern bir bilinç aslında onlar birbiriyle kıyas.

Bunu biz deseydik derlerdi ki siz sağcı, muhafazakâr olduğunuz için geleneği yüceltmek için bunu söylüyorsunuz. Sözlü kültür yazılı kültürden üstündür, desek. "Aman siz de...". Ama Walter Ong dünyada hiç bir akademinin, hiçbir otoritenin, hiçbir üniversitenin ve hocanın reddedemeyeceği teorik en tepede duruyor. Dil teorimi. Ve bu adam diyor ki: "Sözlü kültür yazılı kültürün üstündedir." Her bakımdan diyor. Sözlü kültürün içindeki anlatıcı bilinçli, dinleyici bilinçli. Bunu uzun uzun bilimsel metotlarla anlatıyor. Ona dair şöyle bir şey. Ben şöyle düşünüyorum. Yerleşik kabullerimizi sarsıp ona zaman zaman tam tersinden bakmaya bilmemiz gerekiyor. Ben de çok şaşırdım ben de yazılı kültürün daha gelişmiş bir zihin yapısı olduğunu düşünüyordum ama tam tersinden bakmak onun iktidar alanını sarsılması hoşuma gitti, onlardan bahsettiğim bir yazıydı.

Bu soruya ilave olarak başka bir bölümde ise yazının zihinlerimizi, düşünce tarzımızı ve anlama yetimizi kökünden değiştirdiğini belirtiyorsunuz. Bunun matbaa gibi bazı etkenlerden mahrum bıraktığını veya katkıları olduğunu düşünüyor musunuz?

Bunu düşünmüyorum. Matbaanın geciktirilmesi filan bizde matbaa geciktirilmedi. Sonra geldi ondan sonra geldikten yüz yıl içinde bile beş-altı kitap ancak basmışız. Mesele o değil. Bizim bir sektörümüz varmış. Başkasında bulunmayan sana özel ayakkabı diken ayakkabı ustaları var ya Osmanlı'da müstensihler vardı bir metin çoğaltıyor sana veriyor veya taş baskılar vardı. Bunlar çok özel şeylerdi insanlar buna devam ettiler. Burada o meslek grubunun kendi özerkliğine devam ettirmesi ile ilgili de bir yorum var. Orada benim atıf yaptığım konu biraz önce söylediğim mesele okuryazar bellek tarih öncesi döneminde içine alan destanlar ve mitoloji çağlarını içine alan, yazılı metinlerin yaygın olmadığı belki bizim mezralarda yüksek köylerde halen okuma yazma bilmeyen toplum kesitlerinde örneğini karşımızda bulabileceğimiz yerlerde var. Temiz ve berrak bir bilinç. Ama dediğim gibi avantajı da dezavantajı da var. Okuma yazması olduktan sonra bir olayı dinlemek çok başka onu bir metin üzerinde okumak başka. Bunu altını şunun için çiziyorum. Geçerken'deki yazılarım yazarlık atölyesi notlarım. Yazarlık atölyesi verdim. Akseki Camii'nin altında Bilkent ve Hacettepe'den gelen gençler anlattığımız mevzuları ben biraz daha derli toplu "*Geçerken'de*" yayımladım. Orada anlatıcının hikâye yazarının dikkat etmesi gereken bir şey var. Biraz önceki söylediğim konuya geliyorum. İkisinin altını bir iki yazı boyunca çizdim. Siz öyküyü yazarken babaannenizi, dedenizi, annenizi düşünmemeniz gerekiyor.

Onlara bunları anlatacağınızı düşünmemeniz gerekiyor. Bunu bir yazar bireysel, entelektüel okuyacak. Sizin gibi birine yazdığınızı düşüneneceksiniz. Ona anlatıyor düşünürseniz yüzeysel, destansı, geleneksel bir hikâye anlatırsınız ama artık şiir bile kendini yeniliyor. Başka bir şiir var ortada. Divan Edebiyatı yazmıyor bugün şairlerimiz. Demek istediğim o. Böyle bir bilinci birini anlatacağınız Bir yazı daha yazdım bunun ile alakalı "*Can sıkıcı bir soru kime yazıyoruz?*" Gerçekten bu çok önemli bir soru. Kime yazıyoruz? Hocamın gözüne girmek için mi? Arkadaşımı etkilemek için mi? Şu okur için mi? Doğmamış yazar için mi? Şu yazar için mi? Bu da bunun ile ilgili konu. Okuryazar bir belleğe yazdığımızı hiç unutmamak gerekiyor. Bunu oturup

nineme anlatacağım kaygısıyla anlatırsanız. Seyrek, sığ, yüzeysel bir metin yazmış olursunuz. Kastım o.

Yazarlık konusu ile ilgili olarak bazı yazarların hangi suda yüzdüğünü bilmemesi, öğrenmeye de tenezzül etmediğinden söz ediyorsunuz. Neden olarak kitabım olsun duygusu gibi etkilerden bahsettiniz. Tanımınızca yazarlık manası nedir?

Bir kere şunu unutmamak gerekiyor. Ergenlikten çıkan yazar ölür. Çünkü biz şöyle şeyler görüyoruz. Mesela üçüncü kitabı çok iyi beşte çok kötü yedide daha kötü. Çünkü ustalaşmış orada. Yazdığını kimseye göstermemiş kendisini eleştirtmemiş. Ben artık oldum modunda. Hâlbuki o şaşkınlığını, panik halini acaba bu sefer yazabilecek miyim? Acaba bu sefer oldum mu? Duygusunu hiç kaybetmemek gerekiyor. Ve üzerine çocuk gibi çalışmak gerekiyor. Tolstoy'un Savaş ve Barış kocaman iki ciltlik bir kitap. Üç kere yazmış onu arkadaşlar. Baştan sona. İnsan verem olur. O iki ciltlik kitabı üç kere yazmak için. Buna benzer o kadar çok örnek var ki hem Türk hem de Dünya edebiyatından. Çok çalışarak bunu elde etmişler. Yazarlığın yolu hem hatıralardan hem de yazar arkadaşlarımdan hem de kendimden edindiğim izlenim endişe halinde olmak. Acaba bu sefer olacak mı? Acaba bu sefer mükemmeliyete erebilecek miyim? Bu duyguyu kaybettiğim zaman. İki ödül aldım. Şunlarda geldi. Benim bir iktidar alanımda var edebiyat kamusunun içinde. O zaman ben yazdım dersiniz kaybedersiniz.

Dedim ya edebiyat tarihinde böyle kitaplar var. Hepsi tırmanışta olan kitaplar var. O ergenlikten çıkmamak gerekiyor. Yazarlığın baştan sona bütün meselesi bu. Çalışmak yani. Saatlerce bir metin üzerine çalışmanız gerekiyor. Ve çalışmak sadece metni arttırmak değil. Metni eksiltmekte o çalışmaya dâhil. Mesela on sayfa yazmışsınızdır ama yüktür o metin. Yani normalde dört sayfada bitirebilecek bir mesele. Sen o paragrafı çok sevdiğin için. Paragrafla aranda duygusal bağ ve ona kıyamadığın için ve muhtelif sebeplerle. Onu oradan atamayarak metni ağırlaştırdın. Kuşu uçamayacak hale getirdin. Ağırlıklar yükledin kanatlarına. Onu orada çırpmak da yazmanın bir parçası.

Buna dair çok örnek de var. Bu öğrencilik duygusuyla yazarlığın karşısında durmak gerekiyor. Mesela ne diyor Rasim Özdenören, “*Dostoyevski’yi 4-5 defa okumayan Müslüman, entelektüel olamaz.*” Bütün kitaplarını oku diyor. Ama ben onunla üç yıl Hece dergisinde yayın kurulunda çalışma şansı buldum. Rasim Özdenören Suç ve Ceza'dan yarım sayfalık alıntıyı ezberinden yapıyordu. “*Raskolnikov çıktı ve şöyle dedi.*” diyordu ve anlatmaya başlıyordu. Biz hayretler içinde. Bir de yaşlı yani. Ama okumuş dediğini gerçekten yapmış Niçin sürekli okuyun dediğini anlıyor insan.

Hani dedim ya size iki üç tane çok okuduğunuz yazarınız olması lazım. Sizin böyle merkez duygunuz. Bence bir iki tanesi bu topraklardan bir iki tanesi dünyadan. Bakın diğer türlü nasıl oluyor biliyor musunuz? Okuduğunuz, karşılaştığınız, filmlerde gördüğünüz yeni parıltılı fikirleri zihninizde nereye koyacağınıza şaşırıyorsunuz. Ama Tarık Buğra'yı okuduysanız bir Necip Fazıl külliyesi olarak okuduysanız. Mustafa Kutlu köy, kent, gelenek, İslam bunlarla ilgili fikriniz varsa onu alıp bir doğru yere koyarsınız. Yani o yerde bir yelpaze açılır. Ama bu yoksa her yeni bilgi tarafından tokatlanmış masum gibi oluruz. Her yeni bilgi bir tarafa savurur. Bizim merkez düşüncelerimizin olması lazım. Bizim Türkiye'deki büyük düşünürlerimiz, yazarlarımız, edebiyatçılarımız dünyadaki bütün yeni gelişmelere karşılık verecek entelektüel parıltıları kitapların içlerinde saklıyorlar.

Yine bir söyleşinizde arkadaşlarınıza yazılarınızı gösterdiğinizi belirtmişsiniz. Bu da yine endişe konusu ile ilgili midir?

Bunu yapmak gerekiyor. Bazen zihniniz size oyun oynar. Bir metni yazarsınız onu o kadar çok okursunuz ki ama ondaki aksaklıkları görmüyorsunuz. Hiç akıcı bir metin değil aslında. Kötü bir metin. Ama onun kötülüğünü görmenin iki yolu var. Bir arkadaşınıza okutmak ya da hocanıza. Dıştan bir göz. İkincisi aranızda bir mesafe koymak. Bir ay o yazıya bakmamak. Bir ay sonra yabancı bir gözle onu okumak. Şunu da ekliyorum hemen. Kötü metin, bir kalem düşünün hepimizin kaleminin ucunda kötü mürekkep vardır. Herkes önce kötü yazıları yazmak zorundadır. Şöyle bir şey yapsak işimize yaramaz. Bütün salon kendimizi bir adaya kapatalım. Bir yıl boyunca bin kitap okuyalım. Sonra bin yıl sonra oturup yazmaya başlayalım. Bugün bıraktığımız yerde kendimizi buluruz. Üzgünüm. Yazmak bizi entelektüel olarak besler ama kaleminize sirayet etmesi yıllar alan bir meseledir. Kelimelerin kaleminize nüfuz etmesi. Yazmak, yazarak geliştirilen. Kas gibi düşünün bunu. Ama biz bir yıl boyunca bir adaya kapansak ve sadece yazı yazsak, her gün başımıza gelenleri yazsak, bir yıl sonra yazısı gelişmiş insanlar olarak burada oluruz. Kitap okumadan asla olmaz bu iş ama hepimizin kaleminin ucunda kötü mürekkep var. Korkmayın, yazın, arkadaşlarınıza, hocalarınıza gösterin. Olmasın. Onları yazmanız gerekiyor. Bir anda böyle iyi bir yerden yazmaya başlamak yok. İmam Hatip'in Lise dergisinde şimdi bakmaya utandığım şiirleri yayımladım. Denemeler yayımladım. Ama onları yazmam gerekiyordu. O zaman çok heyecanla yazıyordum. Cemil Meriç okuyordum. Hemen bir sayfalık buyurgan Cemil Meriç'in üslubuyla bir şey yazıyordum. Necip Fazıl'dan '*Çöle İnen Nur*' okuyordum. Böyle etki altında bir şiir yazıyordum. O zaman yayınlıyordum. Ama bunları yazmak gerekiyor. Bir anda şeye giremiyorsun. Hani teknoloji için diyorlar ya ara yere girmek yani ona arkadan yetişemiyorsunuz aradan bir yerden dijital çağı yakalıyorsunuz. Hindistan için söylenir. Edebiyatta böyle bir şey yok yani. Edebiyatta o kötü mürekkep akacak, iyi mürekkep gelecek sonra iyi metinler yazacaksınız. Benim atölyeler de fark ettiğim tüm örnekler bunu gösterdi. Mükemmeliyetçi olanlar hiçbir zaman üretmezler.

Çok iyi bir şey yazmayı bekleyemezsin. İnsanız yani kutsal metin falan yazdığımız yok. Düşse, kalka, iyi, kötü, bazen yanlış kelimelerle bir şeyler yazacağız. Daha sonra onların gittikçe iyi hale geldiklerini göreceğiz.

Son soru biraz toparlayıcı nitelikteydi ama varsa eklemek istediğiniz bir şeyler onları da dinleyebiliriz.

Okumak ve özgürlükle alâkalı bir mesele anlatayım size arkadaşlar. Amerika'da 18 ve 19. yüzyıllarda zencilerin okuma ve yazma öğrenmesi yasaktı ve bu yüzyıllarda zenciler okuma yazma öğrenirse onların serçe parmakları kesiliyordu. Özellikle kuzey eyaletlerinde bu çok sert uygulanıyordu. Hatta onlara okuma yazma öğreten beyazlara da dayak ve hapis cezası veriliyordu. 1800'lü yıllarda bir çiftlikte Friedrich adında siyahi bir köle vardı. Okuma yazması tabii yasak olan. Evin hanımefendisi kendi çocuklarına hikâye okuyor ve 10 yaşında olan küçük Friedrich kapı aralarından onları gizli gizli dinliyordu. Bir gün çiftliğin sahibi adam karısına "Friedrich ortalıktayken bizim çocuklara kitap okuma." diyor. Kadın "Niçin?" diye soruyor. Adam da "O merak eder sonra okuma yazma öğrenir." diyor. Bunun üzerine kadın "E öğrensin okuma yazmayı ne olacak ki?" diye cevap veriyor. Adam da "Okumayı öğrenirse kitapları okur ve özgürlük fikri aklına girer. Bu yüzden o varken çocuklara da kitap okuma." diyor fakat kadın okumaya devam ediyor. Friedrich gizli gizli onları dinliyor. Hatta biraz dili de öğreniyor. 20 yaşına geldiğinde dili de söküyor ve kitap okuyacak seviyeye geliyor. Bazı kitaplar okuyor sonra 22 yaşında "Hayır ya ben kimsenin kölesi değilim!" diyor.

Düşünsenize sana, sen insansın ve aslında hürsün diyebilecek hiçbir kanal yok. Bir evde ve kölesin. Annen de köle, onun annesi de köle, onun annesi de köle... Aslında bizler de görünmez bu tür sınırların içinde yaşarız ama Friedrich 22 yaşında basıyor çiftlikten gidiyor. Bir gazete çıkarıyor sonra bir hukuk bürosu kuruyor. 80 yaşlarına kadar Amerika'da zenci hakları kazanma noktasında büyük mücadeleler veren fenomen bir adamdan bahsediyoruz. Öldüğünde ondan geriye bir söz kalıyor. "Bir kez okudun mu sonsuza dek özgür

kalacaksın." Bence bu sadece Amerika'da ve zencileri ilgilendiren bir şey değil. Bizim bazı nimetlere karşı körleştiğimiz durumlar oluyor. Okuma-yazma böyle bir şey. Okuma-yazması olmayan insanlara karşı biz modern dönemde böyle bir anda zenginliğe gark olur gibi okuma yazmanın nimet olmadığı bir atmosfere girdik. Herkes okuma yazma biliyor. Biz özgürlüğe dair bir zinciri elimize aldık. Okuma yazma bilen insanı hiç kimse manipüle edemez. Hayatı boyunca başka seslere kulak kesilebilir. Hatta okumak özgürlüktür. Bedir Savaşı'nda müşriklerden esir almıştı peygamberimiz ve onları 10 kişiye okuma-yazma öğretilerini karşılığında serbest bırakmıştı. Bir terazi kurdu peygamberimiz ve insan hayatının karşısında okuma-yazma ile özgürlüğü kıyasladı, tarttı ve ona özgürlüğünü verdi. Ortaçağ'da hiçbir kanlı savaşın sonunda böyle bir terazi kurulduğunu göremezsiniz. Özgürlük ve okuma-yazmanın birbirini tarttığı bir terazi göremezsiniz. Zaten dinimizde de kültürümüzde de medeniyetimizde de kitaplar, kütüphaneler önemlidir.

Endülü's'ü hatırlayın. Orta Asya'da Maveran-nehir'deki o bir milyon kitapları olan kütüphaneleri hatırlayın. Kitap hep bizim merkezimizde olmuştur. Sırlar, Bosna'yı işgal ettiğinde ilk top atışını Bosna Milli Kütüphanesine yaptılar. Orada bir buçuk milyon el yazması, dünyada eşi olmayan kitap yok edildi. Düşmanlar olarak doğru yere ateş ettiler. Bir milleti oradan vurursun. Diğer bütün binaları yeniden inşa edebilirler. **Burada çok güzel bir ortamınız var. Okulunuzun dergisinden haberim oldu, hocalarınız anlattı. O kadar büyük imkânları olan bir çağda yaşıyorsunuz ki. Hem okur olarak hem yazar olarak bu imkânları sonuna kadar kullanmanızı tavsiye ederim.** Dijital çağ ve ekranın bir görünmez zincir olduğunu hepimizi gizli bir şekilde Friedrich'e dönüştürdüğünü unutmayın. Yani orada o somut bir şekilde köleydi biz daha gönüllü şekilde köleler oluyoruz. Bununla ilgili sorgulamaları yapabilmek için okuyun derim arkadaşlar. Lafı daha fazla uzatmadan burada bitireyim. Teşekkür ederim beni dikkatle dinlediğiniz için. Buradaki arkadaşların birbirinden güzel soruları için her birine ayrı ayrı teşekkür ederim. Emek verdiler.

OSMANLAR KÖYÜ OYUNLARI

Çanakkale birçok etnik kökenden insanı içinde barındıran bir şehirdir. Macırlar, Yörükler, Türkmenler, Pomaklar... Bende bu etnik kökenlerden yörükler grubunun mensubuyum. Yörük kelimesi sözlükte cesur, muhatip, iyi yürüyen, eli ayağı sağlam gibi anlamlara gelmektedir. Göçebe yaşam tarzını benimsemişlerdir. Şartlar gereği artık yerleşik hayata geçselerde hala göçebe yaşam tarzını koruyan bir kesim de vardır. Keşkek meşhur yemekleridir. Yöresel kıyafetleri ve oyunlarıyla dikkat çekerler. Bende bu yazımda oyunlardan bahsedeceğim. Ama benim bahsedeceğim oyunlar folklorik oyunlardan ziyade sokak oyunlarıdır. Bu oyunlar Bodurlar köyü muhtarlığına bağlı Osmanlar köyünde oynanmaktadır. Oyunlardan bahsetmeden önce biraz köyden bahsedelim. Annemin köyüdür. Merkeze yaklaşık 30-35 km mesafededir. Köy nüfusu 10 kişiden oluşmaktadır. Köyün en yaşlısı yaklaşık 100 yaşındaki annemin anneannesi olan koca ninemdir. İnsanlar geçimlerini hayvancılıkla sağlamaktadır. Bu kadar bilgiden sonra asıl yazımıza dönelim. Üç tane oyundan bahsedeceğim: Yüzük oyunu, gobalak oyunu ve çelik çomak oyunu.

Yüzük Oyunu

Bu oyun için bir yüzük, çorap, eldiven, atkı veya yüzüğü altına saklayabileceğiniz herhangi bir eşya ve en az iki kişiye ihtiyacınız var. Bir kişi ebe olur ve yüzüğü eşyalardan her birinin altına saklıyormuşum gibi yapar ve bir tanesine saklar. Diğer kişi veya kişilerde yüzüğün hangi eşya altında olduğunu bulmaya çalışır. Yüzüğü bulan ebe olur ve saklama sırası ona geçer. Oyun bu şekilde devam eder.

Gobalak Oyunu

Bu oyun için sopalara ve bir tane çam kozalağına ihtiyacınız vardır. Yörükler kozalağa gobalak derler. Oyunun adı da oradan gelir. Bu oyun çok kişiyle oynanan bir oyundur. Kişi sınırı bulunmaz. Oyunu oynamadan önce oynayacak kişi sayısından bir eksik kadar yere belirgin, sopaların ucu girecek

şekilde küçük çukurlar açılır. Daha sonra bir kişi ebe olur. Diğerleri de sopalarını açtıkları deliklere sokar. Ebe elindeki sopayla çam kozalağına diğer oyuncularını hedef alacak şekilde vurur. Oyuncular sopalarını ellerinden bırakmayıp deliklerinden çıkarmadan kozalaktan kaçmaya çalışırlar. Kozalak yanlarına geldiğinde sopalarıyla vurup uzaklaştırabilirler ama bunu yaparken ebe deliğe kendi sopasını koyarsa kozalağa vurmaya çalışan kişi ebe olur. Ya da kozalak onlara değdiğinde de ebe olurlar.

Çelik Çomak Oyunu

Bu oyun diğer oyunlara nazaran biraz daha tehlikeli. En az iki kişiyle oynanır. Oyun için bir kısa ve bir uzun sopaya ihtiyacınız var. Kısa olanın iki tarafı da yontularak sivreltilmiş olmalı. Yere küçük bir çukur kazarız. Uçları sivreltilen sopayı da bu çukurun üstüne koyarız. Kısa sopanın altından uzun sopayı geçiririz. Uzun sopayı yukarı vurarak kısa sopayı havalandırırız. Daha sonra havalanan kısa sopaya uzun sopayla vururuz. Sopasını en uzağa atan oyunu kazanır.

KAYNAKÇA

Röportaj yapılan kişiler: Şerife IŞIK (Anneannem), Cemil IŞIK (Dayım), Recep IŞIK (Dayım).

<http://24bursa.com>, <http://haber46.com.tr>

LÂPSEKİ YENİCEKÖY KÖYÜ

1 928'den beri aynı adı taşıyan bu köyün daha öncelerden bir deniz parçası olduğu bilinmekte. 1928'den önce ise Şeytan Köy isminin kullanıldığı konusunda doğruluğu meçhul olmakla birlikte birkaç söylenti var. Büyüklerimizin, büyüklerinden duyduğu birkaç ifadeye göre, köy yıllar belki de yüzyıllar sonra tekrar bir deniz parçası haline dönecekmiş. Bu bilginin kaynağı ise, eski Arap dili okuma yazma bilen kadınların gelecek ve geçmiş hakkındaki yorumlarından ibaret.

Diğer üst kesimlerdeki köylere nazaran daha işlek ve hareketli olan ve kendince de nüfusa sahip bu köyümüz, maddi açıdan geçmişte olduğu kadar günümüzde sıkıntı çekmemektedir. Bu sebeple, maddiyat rahatlığının verdiği rehavete kapılarak birçok tarih kalıntıları taşıyan binaların ve yapıların izi kaybolmuş ve yenilenmiş durumda. Bu sebeptendir ki, eski köy evlerinin yapısı hakkında yeni neslin herhangi bir görsel bilgisi yok. Köy halkının birçoğunun evi dere kenarında olması sebebiyle neredeyse hiç kimse su bulma konusunda sıkıntı çekmemiş ve evlerinin önündeki topraklarda kendilerine yetecek ve hatta pazara çıkaracak kadar bile meyve-sebze yetiştiriciliği yaygınlaşmış. Hayvancılığın az olduğu köyde, zamanla tarım gelişmiş ve modern bir hal almış, günümüzde çoğunlukla meyve üretimi yapılmakta. Bu köye gelen ilk kesimin Edilan'dan (Adilhan) veya Trakya Bölgesi'nin herhangi bir bölümünden geldiği bilinmekte. Yeniceköy Köyü'nün üst kesimlerinde bulunan halktan da gelenler, yerleşenler olmuştur. Hatta bir söyleme göre, Çanakkale Savaşları'nın olduğu dönemde halk, binek hayvanına yük bağlayıp

köy üzerinde toplanıp savaşan askerlere yardımda bulunulduğu biliniyor.

Geçmişte her ne kadar maddi sıkıntılar yaşanmış, köyün gençliği okutulmayıp çiftçi olmaya zorlanmışsa da günümüzde işler o şekilde işlememekte. Tam tersi aileler çocuklarının okumasını isterken, çocuklar çiftçiliğe devam etme yönünde kararlı gibi görünüyor. Bu sebeple köyde okumaya olan düşkünlük azalmakta. Bizim ise bu köy çalışmasında özellikle üzerinde duracağımız husus; köyün geleneksel giyim kuşam tarzı.

Genellikle kadınlarımızın vazgeçilmez tercihi "şalvar" olmakla beraber, düğünlerde düğün sahipleri tüm köyde konu- komşu, eş, dost, akraba kim varsa herkese şalvar kumaş ve tülbent dağıtmakta. Herkesin aynı kumaştan aynı tülbentten giyindiği düğün öncesi yemek ve hazırlık günlerinde geleneksel kıyafetler eşlik ediyor.

Bir diğer düğünde vazgeçilmez hatta bir ara kaybolmuşsa da daha sonradan tekrar canlandırılmış kıyafet geleneği ise "**katurba**" geleneğidir. Katurba olarak isimlendirdiğimiz bu kıyafet düğünde gelinin ve arkadaşlarının özellikle giydiği bir yöresel kıyafettir. Kına gecelerinde gelin ve yakın arkadaşları aynı tonlarda giyinmeyi tercih etmelerinden mütevellit kıyafetlerinin rengi rengine aynı olması bir görsel uyum yakalamakta. Günümüze bu kıyafet tarzları başkalaşarak ulaşıyorsa da özünden çok da bir şey kaybetmemiştir.

Düğün öncesi ağır masraf kaldıran bu gelenek, günümüzde de birkaç kişinin çeşitli geleneksel kıyafet satışı yapan yerlere gidip toplu alışveriş yapılıp masına dayanmakta. Hele ki yakın eş, dost, akraba sayısı fazla ise o kişinin düğün alışverişi epey bir ağır olmaktadır. Ama halk bu geleneğe öylesine sıkı bağlanmış durumdadır ki herhangi bir durum nasıl bir problem yaratırsa yaratsın bu gelenek halen günümüzde devam etmekte. Kadınların bu kadar renkli ve göz alıcı kıyafetlerinin yanında ise erkek kesimin gelenekselleşmiş bir kıyafetleri yok. Ancak tanık olunan şu ki, eski geleneklerine bağlı olan birkaç aile tarafından zamanında sünnet düğünleri gibi kutlamalarda efe kıyafetleri giydirilip zeybek oyunu oynanmıştır.

Alt kesimlerde kalan köyler genellikle özünü ve geleneğini çabuk kaybeden köylerdir. Daha üst rakımlarda bulunan köyler ise gelişmelere ayak uydurmayı lüzumsuz bulmuş ve hatta geleneklerine sözde modernizmi ekleyen gençleri ise kınamaktadırlar. Bu sebeple geleneklerine sahip çıkmaları ve şehir yerleşkesinden uzak kalmaları onları ve geleneklerini korumuştur. Şehir yerleşkesine yakın yerlerdeki alt kesim köyleri şehirden ve geleneklerinden etkilenmiş, gelişmelere sesini çıkartmamış ve değişime uğramıştır.

Alt kesim köyler ile geleneği bol olan üst kesim köylerin bir etkinlikte bir arada durması durumunda genellikle şöyle yorumlar yapılmıştır. "**Kırcalar Köyü düğünleri çok güzel oluyor, katurbasından tutun insanların aktifliğine, aktiflikten tutun düğün yemeği lezzetine kadar.**" gibi söylentiler beliriyor. Daha yukarıya çıkalım, "**Kızıldam Köyü köy hayrında kızların giydiği şalvarlara bayıldım, yapılan et**

yemekleri ve çeşitli toplu konuşma ve köy meydanı hayırları çok güzel ve çeşitliydi." Biraz daha şehir içine yakın bir köy yorumuna bakalım; "**İlyas Köyün gençleri köyüne çok bağlı maşallah.**" İşte tezatlık tam burada başlıyor. Alt kesimden yani Yeniceköy'de yaşayan bir insanın diğer iki üst (Kırcalar, Kızıldam), bir de kendinden şehre biraz uzak bulunan arada kalan bir diğer köyü (İlyasköy) gezmesi hakkında orada yaptığı genelleme yorumlardı.

Üst kesimlerin geleneklerini çok beğendi ve imrendi, bunun sebebi onun köyünde olmayışı veya çok yabancı bir şey gelmesinden dolayı değil kesinlikle, özünde olduğu halde köyün şehirleşmesi, yabancılaşmış olması ve belki de çocukluğundaki düğünleri hatırlaması. Peki, alt kesimdeki köyün gençlerinin köye bağlılığını neden imreniyor? Yeniceköy halkının %80lik kesiminin mevsimlik zamanında köyde durduğu ispatlanmış bir gerçektir. Köyün yarısından epey fazlası kışın Lâpseki'de yazın ise iş nedeniyle köye gelmekte. Yakın olması durumunda köyün gencinin çift alternatifi oluyor ve köyüne bağlılığını otomatikman düşüyor. Ancak uzak köylerde de genç kesim kalmıyor. En iyi tam ortası diyor insan tabii köyleri tanıdıkça ama şunu unutmamalı; köylülerin şehre inmesi mesele değil, köyünü unutması ve gelmemesi hatta soğumasıdır. Yeniceköy gibi şehre yakın olan köylerde gençler gitseler de belki de köyün şehre yakın olmasından da kaynaklanan bir durum olabilir, köyün gençliği yazın iş başladığı zaman köyüne dönmekte. Üst kesim çiftçilik dışında herhangi bir işi tercih edip, kaçır gibi köyünü terk etmekte. Bu da üst kesim köylerinin genç nüfus kaybına yani köyün yavaş yavaş kaybolmasına neden oluyor.

KAYNAKÇA:

<https://canakkale.ktb.gov.tr/Resim/64561,ucetekjpg.png?0>

AKÇAPINAR KÖYÜNE GENEL BİR BAKIŞ

HAKKINDA:

Köyümüz Çanakkale ilinin merkez ilçesine bağlı bir köydür. Köy belli dönemlerde seçilen muhtarlar ve köy ihtiyar heyeti diye de ifade edilen kurul tarafından köyümüz yönetilmektedir.

Köyümüzün yerleşik düzene geçip mevcut konuma yerleşme geçmişi 200 – 300 yıl kadar geçmişe dayanmaktadır.

ULAŞIM:

Çanakkale – İzmir otobanında 30. Km bulunan Anadolu Etap Penkon Gıda ve Tarım Ürünleri Sanayi ve Tic. A.Ş.'nin kiraladığı Kumkale Tarım İşletmesinin tam karşısındadır. Otobanın doğusunda ana yola 2 km mesafededir. Ezine ilçesine de 25 km mesafede olup bulunduğu yönde merkez ilçeye bağlı son köydür. Pandemi öncesi hemen hemen her saat başı Çanakkale yönünde köy yolcu minibüsleri ile köyden toplu taşıma mevcuttu. Ancak pandemi ve hemen ardından yaşanan ekonomik buhran sebebiyle köy minibüs kooperatifi servisleri gevşetmiştir. Dolayısıyla sabah 2 araç akşam da okul çıkışında olmak üzere Çanakkale 3 araç

İlk zamanlar Bayramiç'ten gelen Küçük Menderes ve Kemerdere'den gelen çayda set çalışması yapılmamış olmasından sıtmayla uzun süre mücadele verilmek zorunda kalınır. Batı yönünde ova ve tarlalar hep bataklık ve de çoğu zaman kullanılamaz halde bulunuyor. Bu sebepten köyün ilk ismi Batakgedik olarak konuyor. Sırasıyla Akçailyas, Pınaroba ve son olarak da Akçapınar ismini alıyor. Zamanla Küçük Menderes ve Kemerdere çayı etrafında taşmasını engellemeye yönelik yapılan set çalışması ve Bayramiç Barajının inşaatıyla bataklık kısım kurutulmuş, hem arazi kullanılabilir hale getiriliyor. Hem de sıtma hastalığının önüne geçilmiş oluyor.

İKLİM:

Marmara İklimi söz konusudur. Karadeniz, Akdeniz iklimi arasında geçiş noktasındadır. Dolayısıyla da karasal iklim kadar sert, ya da Akdeniz iklimi kadar da ılıman bir iklim söz konusu değildir.

NÜFUS:

Yukarıdaki verilerden de anlaşılacağı üzere yıllar itibariyle nüfus genç neslin şehre göçmesinden bir sebep

2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
653	678	687	669	616	594	557	549	559	553	543	602	580	549	531	537

çıkılmaktadır. Köye dönüş ise sabah erken saatte öğretmen servisi öğleyin saat 14:00 da ve akşam da işçi ve öğrenci çıkışı beklenerek saat 18:00 da son servis yapılmaktadır.

TARİH ve ETNİK KÖKEN:

Mevcut konumu itibariyle geçmişinin yaklaşık tarihinin 200 – 300 arasında olduğu yönünde bilgiler mevcuttur.

İlk yerleşen aile Tıngırlar namıyla da bilinen ve soyadı kanunundan sonra Kabasakal soy ismini alan ailedir. Çevresindeki “Yurtlar” (şimdiki adıyla yurtharman), hasanlar (Çanakkale – İzmir otobanının 27-28 Km'lerinde yolun Truva kısmı) gibi yarım yerleşik bir takım obaların birleşmesiyle oluşmuş bir yörük köydür.

azalmaya devam etmektedir. Köyün yerleşik ailelerinin şehre göçüne karşın farklı kültürlerden de göç almaktadır.

Köyümüzün nüfus demografik yapısı da alınan ve de verilen göçler sebebiyle yerleşik halk gelen göç nüfusla hemen hemen aynı seviyelere ulaşmıştır.

EKONOMİ:

Köyümüzün geçim kaynağı tarım ve hayvancılıktır. Köyün hemen batı yüzünde bağlar mevkii denen kısımda ilk zamanlar palamut ağaçları ve bunların pelitlerinden kumaş boyası üretilirken devlet politikası gereği bu ağaçlar yok edilerek yerlerine üzüm bağları dikilmiştir. Ancak ilerleyen dönemde Çanakkale'deki şarap ve kanyak fabrikasından umduğunu bulamayan

halk mevcut bağları sökerek yerlerine zeytin ağaçlandırması yapmıştır. Hatta bu dönemde delice (zeytinin yabanisi) diye ifade edilen fidelerin yurt dışına verildiği ifade edilmektedir.

Biraz daha batısındaki Hasanlar mevkiindeki köye ve köylüye ait araziler, nüfus değişim programı çerçevesinde balkanlardan gelen göçmen ailelere tahsis edilmiştir. En verimli arazi diye de tabir edilebilecek kısım (Rum bir aileye ait olan) kamuya (TİGEM) tahsis edilerek Kumkale Tarım İşletmesi oluşturulmuştur.

İlerleyen zamanda pamuk ekimi teşvik edilmiştir. Ancak günümüzde ekimini yapan kimse kalmamıştır. Günümüzde daha çok günlük tarım politikaları takip edilerek bazen kapyra (salçalık) biber, bazen ay çekirdeği, bazen şeker pancarı gibi farklı yıllarda farklı bitkiler dikilmektedir. Tabii tüm bunların yanında temel ürünler olan buğday, arpa, kavun, karpuz ve domatesi de unutmamak gerek.

Hayvancılıkta ağırlık koyun olmak üzere keçi ve büyük baş şeklinde sıralanmaktadır. Bir dönem ormanlık alanların yasaklanması sebebiyle her ne kadar hayvanlar satılmak zorunda kalınsa da tekrardan toparlanmıştır. Büyükbaş hayvan besiciliği de devlet teşviklerinin olduğu dönemde köyümüzde hız kazanmıştır.

GELENEK VE GÖRENEKLERİ:

En önemli halen sürdürülen geleneğimiz baharın gelmesi ile beraber gerçekleştirdiğimiz köy hayrımızdır. Yeni bir bahara kavuşmayı temsilen ve de yılın bereketli geçmesi için dua niteliği taşıyan köy hayrımızı genelde aksi bir durum söz konusu değilse nisan ayının son hafta sonu olan Pazar günü ya da Mayıs ayının ilk hafta sonu olan Pazar günü yapılır.

Birkaç ay öncesinden tahmini bir bütçe oluşturulup köylüden hane başı bir destek talebinde bulunulur. Herkes kendi çapında bir takım desteklerde bulunur. Kimisi koyun kuzu verir. Kimisi zeytin yağı verir. Kimisi odun getirtir. Kimisi de imkanı ölçüsünde nakit para desteğinde bulunur. Hepsi bir araya getirilerek dışarıdan tedarik edilmesi gereken eksikler kaldıysa onlar da gelen nakit para desteklerinden karşılanarak ihtiyaçlar temin edilir. Bunlar odun, buğday, et, yağ vb. bir takım eksiklerdir. Hayırdan bir gün önce kurbanlar kesilir. Kurban etleri temizlenir parçalanır. Buğdaylar ayıklanır. Ve pişirilmeye hazır hale getirilir.

Akşam yeteri kadar köylü bir araya gelerek etleri haşlayıp keşkeklik buğdaylarla pişirmeye başlarlar. Ertesi gün de yine aktif olarak keşkek dövme dediğimiz karıştırma işlemi öğleye kadar devam eder. Bu arada

seninki daha güzel ve lezzetli oldu. Benimki daha güzel ve lezzetli oldu gibisinden tatlı bir yarış haliyle bu hazırlıklar tamamlanır.

Bazen bir önceki yıl bereketli geçtiyse ve imkânlar müsaitse keşkek, yanında pilav, yanında komposto veya ayran şeklinde de ikramlar hazırlanır.

Pazar sabah saat 10:00 civarı davetli diğer köy hocaları müftü ve müftü yardımcılılarıyla beraber Kuran-ı Kerim tilavetleri ve mevlitler, kasideler okunmaya başlanır. Öğle ezan saati ile beraber ezan okunarak öğle namazı kılınır. Eğer müsaitlerse devlet erkânından vali, vali yardımcısı, milletvekilleri, diğer kurum temsilcileri de bu törenimize davet edilir.

Bunun yanında il genelinde hayırdan önceki son Cuma namazında da duyuru yapılarak tüm köy il ve ilçelerden halkımız davet edilir. Ayrıca yine köylülerimiz de kendi çevre eş, dost ve akraba çevresini hayrımıza davet eder. Namazın bitimi ile beraber hazırlanan yiyecekler misafirlerimize organize edilen gençlerimi tarafından dağıtılarak tüm misafirlerimizin alandan karnı doymuş hayır duası alınmış şekilde yolcu edilmesine dikkat edilir. Yiyecekler de yenildikten sonrasında sofraya duası ile beraber misafirlerimiz dağılır. Ortada kalan kirli tabak tepsi her ne varsa yine toparlanıp köylülerimiz tarafından temizlenerek bir sonraki yıl kullanılmak üzere depoya kaldırılır.

Köylülerimiz arasında geçmiş yıllarda yardımlaşma usulü tarımsal faaliyetler yürütülmekteydi. Ancak günümüzde bireysel tapu sistemine geçilmesi ve nüfus artışı sebebiyle herkes kendi bünyesinde tarımsal faaliyetlerini sürdürmektedir.

KURULUŞ HİKAYESİ:

Köyümüzde obaların var olduğu dönemlerden günümüzde yerleşik düzen de dahil olmak üzere devam edilen köy hayrılarımızdan bir tanesinde yaşanan bir gaflet olaydan ötürü bulunulan oba alanı terk edilerek şu anki konumda yerleşik düzene geçilmiştir.

Yine bir köy hayrı esnasında erkekler öğle namazındayken keşkekler de dağıtım için hazır halde bekletilmektedir. O sırada yaşlıca bir dede keşkek kazanlarının yanına gelerek yiyecek iki lokma bir şeyler ister.

Yiyecekler malum namazdan sonra dağıtılacağından bu dedeyi terslerler. Biraz sabret herkesle beraber yersin. Acelen ne gibisinden bir takım sert ve kaba sözlerle kazanların başından kovarlar.

Yaşlı dede alandan ayrılırken “**Keşkeğiniz kurt, yeriniz yurt olsun.**” diyerek alanı terk eder. Tabii 15- 20 dk. Sonra namaz biter. Sıra ikramlara gelir. Fakat o da ne? **Hangi keşkek kazanını açtılsa hepsinin de içerisinde kurtçuklar dolaşmaktadır.** Bizimkilerin ayağı suya erer ancak ne fayda gelen onca misafirin hiçbirisine bir kaşık dahi ikramda bulunamamışlardır. Dedeyi çok ararlar. Ancak ne mümkün çoktan sırta kadem basmıştır. Artık ondan sonra da nasıl olaylar silsilesi geliştirse o yerleşim alanı terk edilmek zorunda kalınır.

SONUÇ:

Kaç asır öncesi olduğu bilinmez mevcut konumda yerleşik düzene geçilir.

O gün bu gündür o bölge –**Yurtharman- Yurtlar** olarak ifade edilir ki eski mezarlıktaki mezarlar da o günlerden kalma birer kanıt niteliğindedir. Birçoğunun arkasından bir Fatiha okuyacak kimsesi kalmamıştır. Ayakta kalan birkaç mezar taşında halen Osmanlıca/Arapça ifadeler yer almaktadır.

Hatta babamın gözlemlediği bir olay daha var. Bu eski mezarlıkta yüksekokulu bitirdiği yıllarda, o zamanın muhtarı, Kumkale Tarım İşletmesinden temin ettiği dört çeker traktörle temizlik yapıp çift sürdürmeye kalkıyor. Öyle bir noktaya geliniyor ki ne yapılsa faydasız. Tam o noktada traktör stop ediyor. Çalışmıyor. Bir adım dahi kımıldatamıyorlar. Mezarlığın birçok noktasında hareket kabiliyeti mümkünken orada imkânsızlaşıyor. Birkaç denemeden sonra traktör şoförü de korkarak alanı terk ediyor. O günden sonra da mezarlıkta yetişen zeytin ağaçlarının bakım ve tutumu haricinde mezarlıkta farklı bir temizliğe kalkışılmamıştır.

Bu bahsi geçen bölge Akçapınar – Gökçalı – Civler üçgeninde, Civler köyüne giderken dere yatağının hemen sol tarafında kalmaktadır.

Köyden bir görüntü

KONU İLE İLGİLİ OLARAK ŞERİKE GÜNDOĞDU İLE BİR GÖRÜŞME

Şu anda röportaja başlayacağımız kişi benim babaannemdir. Kendi ifadesiyle 18 yaşında dedemle evlenip gelin olarak geldiği bu köyde yaklaşık 67 yıldır hayatını devam ettirmeye çalışmaktadır.

Hayatının hiç te öyle kolay geçmediğini, sürekli bir mücadele içerisinde yaşam savaşı vermek zorunda kaldıklarını ifade eder.

Babaanne kısaca kendini anlatır mısın?

Adım Şerike Gündoğdu. 30.03.1938 'de Ezine'ye bağlı Yavaşlar köyünde dünyaya gelmişim. Çocukluğumuzda köyümüzde okul olmadığından okuma yazma öğrenemedim. Babam camiye Kuran-ı Kerim öğrenmeye yolladı. Ancak ilerleyen hayatımda yaşadığım sıkıntılar yaşam savaşı derken camide öğrendiklerimden de geriye bir şey kalmadı.

18 yaşında görücü usulü dedenle evlenip köye yerleştik. İlk çocuğum halan Zümrüt oldu. Diğer çocuğum ise senin babandı. Başka çocuğumuz olmadı. İlk evlendiğimizde kayınvalidemin yanındaydık. İlerleyen zamanda kayınpederim Çanakkale'ye taşınınca şu an oturduğumuz evi bize bıraktı. İyi – kötü dedenle yanlış hesaplamadıysam 67 yıllık bir evliliğimiz oldu.

Sen de biliyorsun dedeni geçtiğimiz yıl kaybettik. Ben de köy hayatına alışık olduğumdan ömrümün geri kalanını burada geçiriyorum.

Peki, bunca yıl geçiminizi nasıl sağladınız?

Malum köy hayatı. İlk zamanlar köyün zengin ailelerine yevmiye ye gittik. İlerleyen zamanda kayınvalidemden ve kayınpederimden kalan arazileri ekip dikmeye başladık. O zamanlar yardımlaşma vardı. Herkes birbirinin işine gücüne yardım ediyordu. Bütün kışlıklar hep beraber hazırlanıyordu. Şimdi her şey para. Paran varsa işin görülüyor. Yiyecek içeceğin tadı tuzu kalmadı.

Babanın küçüklük zamanlarında 3-5 keçimiz vardı. Bütün ağırtımızı (süt, yoğurt, peynir) karşılamaya yetiyordu. Baban ortaokula başladığında ben de Çanakkale'ye yanına gelince keçileri satmak zorunda kaldık. Halan evlenip Ezine'ye yerleştiğinden onun da artık pek faydası olmuyordu.

Deden, baban doğmadan inşaat ustalığı yapmaya başlamıştı. Babanın ortaokul ve lise çağlarında tarımın yanında dedenin de ustalık getirisi ile geçimimizi sağladık. Deden emekli de olunca biraz daha rahatladık.

Peki, tarım derken ne tür ürünler yetiştiriyordunuz?

İlk zamanlar arpa buğday, yulaf, bakla, nohut şeklindeydi. Sonra pamuk yetiştirdik. Şu karşı tepeler olduğu gibi palamutluktu. Biz pelitlerini toplayıp satıyorduk. Bazen de kendimiz ip boyası için kullanıyorduk. Bu ağaçları kesip yerine üzüm bağları diktik. Ancak bu çok uzun sürmedi. Kısa bir zaman sonra bu bağ kütüklerini de kökleyerek, yerine zeytin dikip aşıladık.

Zeytin fideleri küçükken arasına buğday dikerdik. Biçerdöverler çıkınca ağaçlar arasında hareket edemez hale geldiği için fidanlar arasına buğday dikimin bıraktık. Birkaç yıl kış aylarında ıspanak dikmişliğimiz de oldu.

İlerleyen zamanda her tarafa koşmamaya başlayınca sadece zeytinciliğe döndük. Sulak araziye de dikim yapanlara icara (sezonluk kiralama) verdik. Kısaca hangisi getiri olarak yüksekse onu ekip diktik.

Peki o kesilen meşe palamutları ne oldu. Kimisi odun

kömürü yaptı. Kimisi direk odun olarak kullandı. Kimisi odununu sattı.

Babaanne bu köy hakkında bildiklerini bize anlatır mısın?

Kuruluş tarihini tam olarak bilmiyorum. İlk olarak Tıngırlar sülalesinin yerleştiği söylenmekte. Yurtlar, maşatlar, beşin çukuru gibi farklı yerleşim alanlarından

göç aldıkça köyün büyüdüğü anlatılır.

Bunlarla ilgili bildiğin, kulağına gelen hikâyeler var mı?

Diğerleri hakkında bir duyumum olmamaklar beraber en bilineni yurtlara ait olan hikâyedir.

Bildiğin kadarıyla bize anlatmak ister misin?

Bu bölge bayağı büyük bir köymüştü. Yine bir köy hayrı esnasında keşkekler dağıtımına hazır hale getirildiğinde, cemaat namazdayken yaşlı bir dedecik az biraz keşkek istiyor. Faka köylüler azarlayıp, keşkek vermeden kovalıyorlar. Dedecik alandan ayrılırken **“keşkeğiniz kurt, yeriniz yurt olsun”** diyor. Hakikaten de keşkek kazanlarının kapaklarını dağıtım için açtıklarında keşkeklerin içi kurt dolu olarak buluyorlar.

Dedeyi çok arıyorlar, fakat bulamıyorlar. Çok bir zaman geçmeden de yerleşim alanı yaşanan zincirleme olumsuzluklardan dolayı dağılıp gidiyor. Halen oralarda tarımla uğraşanlar, tuğla, kiremit, taş duvar kalıntıları bulmaktadırlar. Eski mezarlıkta o döneme ait olduğu söylenen mezarlar vardır.

Evet, ben de Ramazan Bayramında dedemin mezarını ziyarete gittiğimde görmüştüm. Arapça ve Osmanlıca yazılı mezar taşları var. Sanırım o dönemlere ait olsalar gerek.

Tam olarak öylemi bilmiyorum. Ancak söylenenleri göz önüne alınca bence de öyle olsa gerek.

Babaanne Yurtlarda (Yurtharman) yaşanan olumsuzluklardan bahsettin bunlara birkaç örnek verebilir misin?Peki, bildiğin başkaca bir hikâye var mı?

Evet dedenin üstü ile ilgili. Civler'e giderken dere yatağından sağ tarafa tepe üstünde Akçeşme köyünün mezarlığı var. Burası ile ilgili yakın tarihte yaşanan bir olay.

Akçeşme'deki köylüler her yıl hıdrellezde burada ziyarette bulunup farklı bir takım anma merasimleri düzenlerler. Bunlardan birisi de dede mezarı dedikleri mezarın üzerine değerli madeni paralar bırakmaktır. Köyümüzden rahmetli Ömer amca merak ediyor. Günün birinde gidip dede mezarının üzerindeki bütün paraları toplayıp evine getiriyor. O gece her ne önlem alırlarsa alsınlar gece boyunca kuvvetli ve de yalnız onların duyduğu kuvvetli bir ses ve rüzgârla kapı ve çerçeveleri açılmış durmuş. Gece boyunca uyuyamamışlar. Ertesi gün emanetleri yerine bıraktıktan sonra böyle bir rahatsızlık yaşamamışlar. Bu da köylüye ve çevre köylere de ders olmuş. O gün bugündür, o paralara dokunan olmamıştır.

Babaanne, farklı yerleşim alanlarından bahsettin. Peki, buraları biraz tarif edebilir misin?

Elbette kızım. Öncelikle köyümüzün tam olarak kuzeyinde Civler'e giderken yolun sağ tarafındaki tepenin üstü. Dedenin üstü diye geçer. Eski bir yerleşim alanıdır.

Onun hemen batısında aynı yolun sol kısmı Yurtlar diye geçer. Zincirli mezarlığına kadarki geniş bir alandır.

Zaten de iki mezarlıkta birbirini dik karşı görmektedir. Yurtlar'ın güney yönünde Maşatlar denen eski bir yerleşim alanı mevcuttur. Yine Maşatlar'ın güneyinde yeni köy mezarlığının hemen batısında Beşin Çukuru denen eski bir yerleşim alanı mevcuttur.

Tüm bu alanlarda artık kalıntılar yok denecek kadar azalmıştır. Bir taraftan talan diğer taraftan geçim kaygısıyla yapılan tarımsal faaliyetlerden dolayı gerçekleşen yıkımlar, kalıntıların yerini tarım arazilerine bırakmıştır. Buraların tek canlı şahidi. Kimsenin dokunmadığı ya da dokunamadığı eski mezarlıklardır.

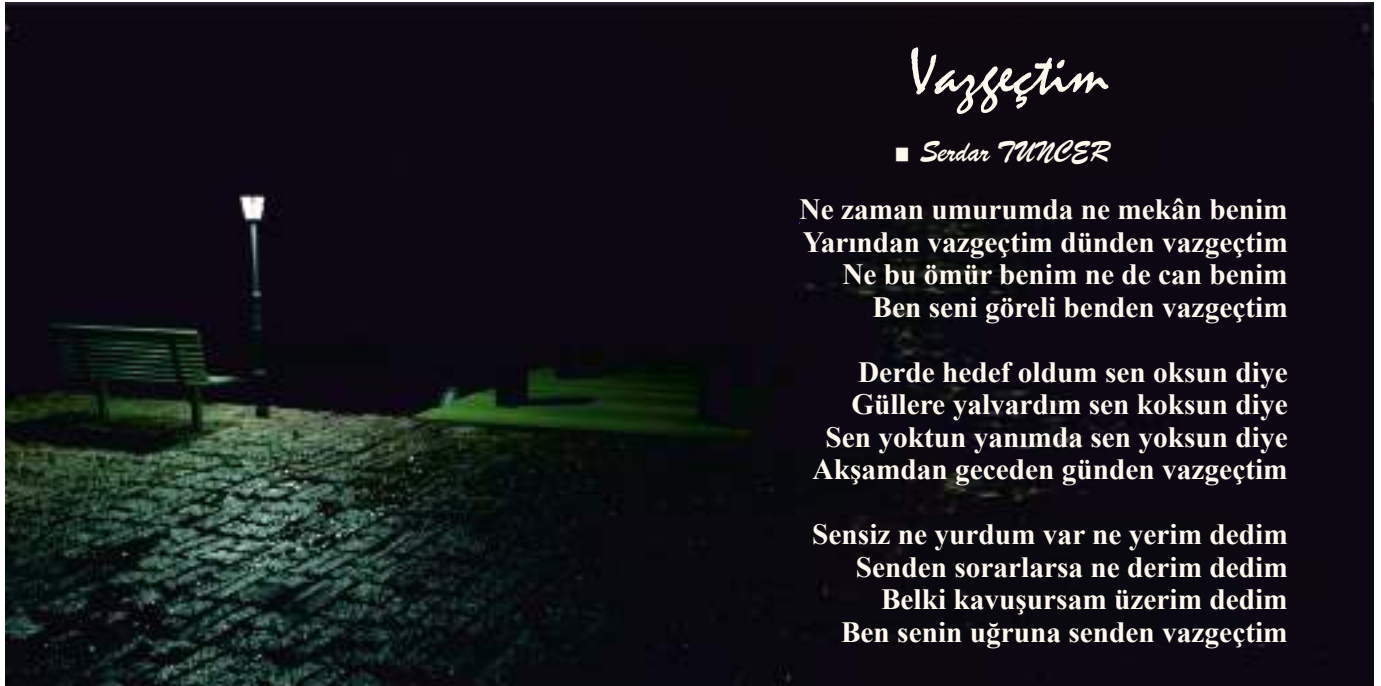
Babaanne köyümüzün gelenek ve görenekleri hakkında neler anlatabilirsin?

Her yıl Nisan ayının son hafta sonu ya da Mayıs ayının ilk hafta sonu olan Pazar günü köy hayrı yapılır. Gençler ve orta yaşlılar hıdrellez eğlenceleri düzenlerlerdi. Bayramlarda çeşitli oyunlar tertip edilirdi. Artık ne hıdrellez eğlencesi ne de bayram eğlencesi yapan kalmadı.

Babaannem tüm bu bilgiler için çok teşekkür ediyorum.

KAYNAKÇA:

<https://www.nufusune.com> › 8035-canakkale-merkez-.

Vazgeçtim

■ Serdar TUNÇER

Ne zaman umurumda ne mekân benim
Yarımdan vazgeçtim dünden vazgeçtim
Ne bu ömür benim ne de can benim
Ben seni görelî benden vazgeçtim

Derde hedef oldum sen oksun diye
Güllere yalvardım sen koksun diye
Sen yoktun yanımda sen yoksun diye
Akşamdan geceden gündün vazgeçtim

Sensiz ne yurdum var ne yerim dedim
Senden sorarlarsa ne derim dedim
Belki kavuşursam üzerim dedim
Ben senin uğruna senden vazgeçtim

yarım yüzyıllık
koca çınar

İKİ DARBE ARASINDA BİR MÜDÜR

Çanakkale İmam Hatip Lisesi Eski Müdürü
Mustafa BAŞTÜRK ile Sohbet

KİŞİSEL

10.09.1947 yılında Biga Sarıca Köyünde doğdum. İlk öğrenimimi köy ilkokulunda tamamladım. İlkokula bir sene ara verdikten sonra ertesi yıl Balıkesir İmam Hatip Lisesine kaydoldum. Ortaokulu ve liseyi orada tamamladım.

1969 yılında Haziran döneminde mezun oldum. Yüksek İslam Enstitüsü sınavlarına girdim ve kazandım. 1969-1970 döneminde Kayseri Yüksek İslam Enstitüsüne kaydoldum. 1974 yılında buradan mezun oldum. Yüksek İslam Enstitüsünde 3 yıl parasız yatılı olduğum için mecburi hizmetten dolayı Ankara'da kura çekimine katıldım ve ilk görev yerim (1974) Kırklareli Merkez İmam Hatip Lisesine Meslek Dersleri Öğretmeni olarak atandım.

İki yıl öğretmenlik yaptım. Daha sonra iki yıl Müdür Yardımcılığı yaptım. 1978-1979 döneminde aynı okulda okul müdürlüğüne atandım.

1982 sıkı yönetim döneminde tayinimi istedim. Şubat 1982 sıkı yönetim döneminde Çanakkale Merkez İmam Hatip Lisesine müdür olarak atandım.

22 Mart 1982 tarihinde göreve başladım. 15 yıl bilfiil görev yaptım.

1997 yılında kendi isteğimle müdürlük görevimden istifa ettim. Merkez Nedime Kız Meslek Lisesine Din Kültürü öğretmeni olarak atandım. 2 yıl orada çalıştım. 1999 yılında emekli oldum.

YÖNETİM

Çanakkale İmam Hatip Lisesine atanmamdan önce Kırklareli İmam Hatip Lisesi Müdürüydüm. Bigalı olduğum için ailemin ısrarı ile 1982 yılında 1982 yılında tayinimi isterken dilekçemde Biga veya Çanakkale İmam Hatip Lisesine öğretmen olarak atanmak istediğimi bizzat belirtmiştim.

Fakat Din Öğretimi Genel Müdürlüğümüzden bizzat şifahi telefonla atamamın öğretmen olarak değil müdür olarak gitmem durumunda yapılacağı bildirildi. Bu nedenle müdür olarak atanmayı kabul etmek zorunda kaldım.

Okulda öğretmen ve personel kadrosunu genişletmek için İl Milli Eğitim Müdürlüğüne

İhtiyaçlar bildirilir, istekler yazılırdı. Fakat yaşadığımız dönemler siyasi bakımdan sıkıntılı dönemlerdi. Sizin istekleriniz pek dikkate alınmadan sık sık istek dışı, eş durumu, syajyer öğretmen tayinleri yapılırdı. Haftada 3 saat, 5 saat maaş karşılığı derse giren öğretmenlerimiz olurdu. Tabi bu durumlar idareciler için büyük sıkıntılar yaratırdı.

Görev yaptığım süreçte karşılaştığım en büyük güçlük, sıkı yönetim dönemi olmuştur. Öğretmen ve kız öğrencilerin başörtü durumları, idari teftişler bizleri bir hayli üzmüştür.

İdari kadromuzu oluşturmada herhangi bir sıkıntı çekmedik. Okulun Meslek Lisesi olması nedeniyle kültür dersleri öğretmenleri daima anlayışlı davranırlardı. Biz de Meslek Dersleri öğretenlerinden istekli, hizmet edecek, sıkıntılara göğüs gerecek arkadaşlara teklif götürürdük. Kabul edenleri teklif ederdik.

ÖĞRETMEN

İhtilalden sonra çeşitli fraksiyonlara bağlı öğretmen arkadaşlarımız geldi. Fakat okulumuzda siyasal bir sıkıntı ideolojik herhangi bir yaklaşım yoktu.

Okul Müdürü olarak herkesin görüşüne saygılı olduğumu, okul kapısından içeri girildiğinden itibaren eğitim ve öğretim dışında herhangi bir davranış ve düşüncenin okul çatısı altına taşınmamasını her toplantıda dile getirirdim. En sıkıntılı dönemleri yaşadığımız halde Milli Eğitim Müdürlüğünce en sıkıntısız okul olarak bilinirdik.

Çeşitli toplantılarda bu durum dile getirilirdi. Kol kırılır yen içinde kalır felsefesi gereği problemleri kaynağında çözmeye gayret ederdik.

Bir okul gezisindeki tatsız hadise bizleri üzmüştür. 15 senelik Müdürlük dönemimde karşılaştığım tek hadisedir. Bu konuda öğretmen arkadaşlarımla yaptığım çeşitli toplantılarda gerekli ikaz ve uyarılar tarafımdan yapılmış bir daha da böyle bir olay yaşanmamıştır.

Öğretmenlerimiz akademik planlarımıza karşı daima desteklerini vermişlerdir.

DISİPLİN

Okullar için Onur ve Disiplin Kurullarının önemi büyüktür. Okullarda Onur Kurulları öğrencilere iyi bir rehberlik yaparsa disiplin kurullarına pek iş düşmez. Benim için disiplin kurulu son çare olmalıdır. Eğer bu kurullar çalışmalarını idare-öğretmen ve öğrenci üçgeni içerisinde birbirini iyi anlayarak, iyi analiz ederek çalışırlarsa disiplin kuruluna pek iş düşmez.

OKUL AİLE BİRLİĞİ / KORUMA DERNEĞİ

Okul Aile Birliği ve Okul Koruma Derneği okullar için önemlidir. Okul idareleri ile OAB ve Koruma Derneği ilişkilerinde kusur edilmezse, anlayış birliği devam ederse, okul idarelerini desteklemeleri ve arkasında durmaları durumunda o okulda rahatsızlıklar pek görülmez.

Ekonomik destek konusunda okulların en büyük desteği Koruma Derneklerinden gelir. Benim zamanımda Koruma Derneğimiz fakir öğrencilere okulda öğle yemeği verirdi.

Bizim zamanımızda İmam Hatip Liselerinin pek cazibesi yoktu. Üniversiteye doğrudan gidemiyorlardı. Bazı lise son sınıf derslerini vermeleri gerekiyordu. Anadolu İmam Hatip Liseleri veya Proje Okulları yoktu. Buna rağmen öğrenci kaynağımız köylerdi, fakir aile çocuklarıydı.

ÖĞRENCİ

Okul tanıtımı ve öğrenci kayıtları için Okul Aile Birliği, Okul Koruma Derneği, veli toplantıları, son sınıf öğrencilerimizin müftülüğün izni ile çeşitli

Görev yaptığım süre içinde okulumuzun başarı durumu iyiydi. Fakat kırsal kesimden gelen öğrencilerin bazılarının çok zayıf olduğu, siyasi istikrarsızlık sebebiyle hükümetlerin çok kısa sürmesi, yönetmeliklerdeki sık sık değişiklikler öğrencileri etkilemiş, başarı durumlarını etkilemiştir.

Buna rağmen okul öğretmen kadrosu iyiydi. Meslek Dersleri ve

camilerdeki uygulamaları, mübarek gecelerde okulumuz Meslek Dersleri öğretmenleri ve öğrencilerimizle bazı camilerde mevlid ve sohbet icra etmeleri, kayıt dönemlerinde okulumuzu tanıtan çeşitli ilanlar vasıtasıyla okulumuzun tanıtım çalışmaları yapılmıştır.

Veli toplantılarında velilere okullarımızın amaç ve gayesinin ne olduğu anlatılırdı. Buralardan yetişecek elemanlara toplumun ihtiyacı olduğu önemle belirtilirdi.

İmam Hatip Lisesine olumlu bakanlar olduğu gibi olumsuz bakanlar da vardı. Olumsuz bakanların yaptığı propagandaların bazıları şunlardı: *“buradan sadece İmam yetişir, üniversiteler gidilemez”*

Öğrencilerin sosyoekonomik durumlarının çok iyi olduğu söylenemez. Okul Koruma Derneği vasıtasıyla öğleyn ekonomik durumları ço zayıf olan öğrencilere okulumuz salonunda yemek verilmiş, kırtasiye desteği yapılmış, bazı öğrencilere de dernek vasıtasıyla nakit yardımı yapılmıştır. İhtiyaçlarının bir kısmı karşılanmıştır.

Akademik ve sosyal başarı durumları bir çok sıkıntılara rağmen normaldi.

Kültür Dersleri arasında her ne kadar farklı görüş ve düşünceye sahip olsalar da bir ahenk ve uyum vardı. Birbirlerine karşı saygıda, sevgide kusur edilmezdi. Bu durum da bize başarı getirdi.

Son senelerde teknolojinin hızlı ilerlemesi, öğrencilerin bazı yasaklı salonlara gitmeleri, kız ve erkek öğrencilerdeki bazı değişiklikler tabi ki bizleri rahatsız etmiştir. Bunlara karşılık bazı tedbirler alınmıştır. Öğrenci ve veliler uyarılmış, zaman zaman idareci ve öğretmen işbirliğiyle bazı salonlar denetlenmiştir. Rehber öğretmenler harekete geçirilmiş, Onur Kurulu toplanmış, buna rağmen başarı sağlanamadığında Disiplin Kurulu çalıştırılmıştır.

Öğrencilerimiz mezun olduktan sonra bazı önemli mevkilere gelenler olmuştur. Bir müddet irtibatımız devam etmiş fakat hayatın içinde irtibatlar kesilmiştir.

BÜROKRASI

Görev yaptığım süre içinde bürokrasinin okullarımıza bakışı olumlu değildi. Eğitim öğretim döneminde karşılaştığımız güçlükler, genelde çeşitli kutlama ve bayramlarda bizi zorlayan, kız öğrencilerimizin bu törenlere katılımlarıydı. Yönetmelikler açıldı. Yönetmelikleri uyguladığımız öğrenci ve veli ile karşı karşıya geliyorduk.

Yönetmeliği uygulamadığımız zaman Bayram törenine çıkma olanağımız yoktu. Üstümüzde üst kurumlar vardı. İdareci olarak adeta bir presin arasında sıkışmış gibiydiniz. Buna rağmen üst kurumlarla ilişkilerimizin iyi olması bizi daima başarıya götürmüştür.

Genel teftişlerde de aynı sıkıntılar –*özellikle başörtüsü konusunda*- zaman zaman çekilmiş olsa da

sırasında görev ve sorumluluk anlayışı içinde bu sıkıntıları göğüsledik. 15 yıllık görev hiçbir olumsuz neticem olmamış görev anlayışım ve uygulamam olumlu karşılanmıştır.

SİYASAL YAPI

1982 yılında göreve başladığım zaman okulda bazı Meslek Dersleri ve Kültür Dersleri öğretmenleri sıkıyönetim tarafından göz altına alınmıştı. Bazı kız öğrenciler göz altındaydı. Sıkıntılı bir dönemde göreve gelmişim. Öğretmen ve öğrencilerin serbest kalması için sık sık sıkıyönetim komutanlığına çağırıldım. İfade verdim. Benim bir sorumluluğumolmamasına rağmen benden önce vekâlet eden M. Ali Önsüz arkadaşım ile beraber sıkıyönetim mahkemesinde yargılandık ve sonunda beraat ettik.

Öğrencilerimizin siyasetle bir ilgileri yoktu. 28 Şubat dönemi ben görevden ayrıldıktan sonra başladı. 1997 yılında iki defa tayinimi çıkardılar. Emekliliğime iki yıl kalmıştı, gitmek istemedim. Okul Müdürlüğünden kendi isteğimle istifa ettim. Merkez Kız Meslek Lisesine Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni olarak atandım.

1997 yılında okul müdürlüğünden ayrıldıktan sonra yerime Recep Öztürk müdür oldu. Bundan sonraki süreci takip etmediğim için okul hakkında genel bilgim yok.

28 Şubat postmodern darbesinden önce siyasetteki sıkıntılar bizi de etkiledi. İki defa isteğim dışında tayinimi çıkardılar, emekliliğime iki yıl kalmıştı. Kurulu düzenimi bozmak istemedim. Ailevi nedenler gereği okul müdürlüğünden kendi isteğimle ayrıldım.

Okulun benden sonraki gelişimini takip edemedim. Çünkü bu durum artık beni pek ilgilendirmiyordu.

ÇANAKKALE İMAM HATİP LİSESİNDE MÜDÜR YARDIMCILIĞI ZORDU

Recep İŞGÜDER

1990 Yılı Müdür Yardımcısı

1 0/02/1957 Balıkesir Meryemdere Köyünde dünyaya gelmişim. Köyümüzde ilkokul yoktu. Bu yüzden Balıkesir Merkezde Kaya Bey İlkokulundan mezun oldum.

İmam Hatip Okluna gitmek idealimizdi. Balıkesir İmam Hatip Okuluna Gündüzlü girebilmek için sınava girdim. Allah'ın yardımıyla sınavı kazandım. Balıkesir İmam Hatip okuluna kayıt oldum. Birinci sınıflı burada okudum. Parasız yatılı sınavına girmiştim. Orta ikinci sınıftan itibaren Isparta İmam Hatip Okulunda Altı yıl yatılı okuyarak mezun oldum

Antalya / Kemer / Arslan Bucak Mahallesiinde kısa süre İmam hatip görevinde bulundum. Üniversite sınavlarına girerek İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'ne (İzmir Dokuz Eylül İlahiyat Fakültesi) kayıt oldum ve buradan Haziran Döneminde mezun oldum.

Milli Eğitim Bakanlığına müracaat ettim ve Sivas/ Merkez Danışman Gazi Ortaokuluna Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni olarak atamam yapıldı.

Askerliğimi uzun devre (18 ay) Asteğmen olarak yaptım. Askerlik sonrası Çorum / Ortaköy Lisesine Din kültürü Ve Ahlak Bilgisi Öğretmenliğine atandım. 1986 yılının Ocak ayında aynı okulda müdür Yardımcısı ve sonra Müdür olarak görevlendirildim. 1 Temmuz 1987 yılında Ortaköy lisesinden ayrıldım.

1987 Yılında Temmuz ayının 13 de Çanakkale Merkez İmam Hatip Lisesinde göreve başladım.

1989 Yılında Ağustos ayında Müdür yardımcılığı görevine başladım. Bu göreve devam ederken Erzurum / Karaçoban Ortaokuluna atandığımdan 15 Ekim 1990 yılında İmam Hatip Lisesinden ayrıldım. Çok sevdiğim, yedi yıl havasını teneffüs

ettiğim ve okuduğum İmam Hatip camiasında ayrılmış oldum.

1991 yılı Temmuz atamalarında Çanakkale Merkez Ortaokuluna depo tayinim yapıldı ve Eylül Ayında okulları açıldığı gün Çanakkale Merkez Anadolu (Vahit TUNA) Lisesinde Göreve Başladım ve Ağustos 2009 yılında emekli oldum.

Okul Müdürü Mustafa Baştürk, Müdür Yardımcısı Ragup Yazan'ın idarecilikten ayrılacağını söyledi. Senin ile çalışmak isterim dedi. Ben de düşünmek ve istişare yapmak için müsaade istedim.

Çünkü ağabeyim Ramazan İŞGÜDER okulda Meslek dersleri öğretmeni idi. Ayrıca diğer meslek dersleri öğretmen arkadaşlarda benden yaşça büyük hem de meslekte benden kıdemliydi. Onlara karşı nasıl bir idarecilik yapabilirim endişesi bende hâkimdi.

Önce ağabeyimle görüştüm sonrada diğer meslek dersleri öğretmenleriyle görüşerek onların da olurunu alarak müdür yardımcılığına başladım.

Mustafa Baştürk ile ilk defa müdür ve müdür yardımcısı olarak çalışıyorduk O sürede gayet uyumlu bir şekilde çalıştık. Birbirimize karşı olumsuz bir sözümüz ne de bir hareketimiz olmadı. Müdür bey idareci olarak mevzuata hâkimdi ve insan ilişkilerine çok dikkat ederdi.

Okulun konumu, bulunduğu mahalle çok gürültülü ve bina 1909 yılında yapılmış eski bir bina idi. Çanakkale İmam Hatip Lisesinde Müdür yardımcılığı zordu. Çünkü Ortaokul / Lise ve okul dışı öğrencileri vardı. Buna rağmen görevimiz aksatmadan yapıyorduk. Çünkü fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Yeni bir bina yapılması için müdür beyden izin alarak okul koruma ve aile birliği başkanı ile yeni çalışmalara başladık. Hatta Merhum Turgut ÖZAL Bey Çanakkale'ye 18 Mart ta gelecekti O'na verilecek bir dosya hazırlamıştık. Dosyanın içeriğinde Çanakkale merkezde hazine yerlerinin pafta numaraları ve hangi bölgede bulduklarının bilgisi vardı. Bu dosya Cumhurbaşkanlığı'na ulaştırıldı. Bunun neticesinde Din Öğretim Müdürlüğünde görevli Mustafa YILMAZ bey ile hem telefon görüşmesi yaptım., yazışmalar yaptık. Bu yazışma ve görüşmelerin neticesinde şu anda M. Akif Ersoy Ticaret Lisesinin kullandığı binanın arsası Çanakkale Merkez İmam Hatip Lisesi ve yatılı pansiyonu yapılması için tahsis edildi ve kısa zaman sonra inşaata başlandı. Okul binası bittikten sonra Ticaret Lisesinin kullanımına verildi bu konuda malumatım yok.

Çalıştığım sürede Meslek dersleri ve kültür dersleri öğretmenleriyle uyumlu çalıştım. Her hangi bir arkadaşımızla sıkıntımız olmadı. Her konuda bilgi alış verişimiz oldu. Çünkü medeni insanlar birbirine saygı göstermesini bildiğinden sorun olmadı.

Çanakkale İmam Hatip Lisesinde Meslek Dersleri öğretmenlerinin dönem başında hangi sınıfı ve hangi dersleri istedikleri konusunda görüşlerini alarak 1990/1991 öğretim yılı ders dağıtımını yaptık. Bu ders dağıtımından arkadaşlar çok memnun olmuşlardı.

Çalıştığımız sürede Personel ve öğrencilerimiz ile ilişkilerimiz çok iyiydi. Çünkü öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz ve diğer personel ile ilişkilerimiz hala devam ediyor.

Okulumuzda değişik siyasi anlayışa sahip arkadaşlar vardı. Fakat okulda ilişkilerimizi olumsuz etkileyecek birbirini kırarak tartışmalara ben şahit olmadım. Gayet medenice, seviyeli tartışmalar olurdu.

Bunu ilk defa paylaşıyorum. Sigara içen öğrencilerimiz ile bir anlaşma yapmıştık. Sigara içtiklerini bildiğim gibi suç aletleriyle yakalamıştım. O sigaraların kime ait olduğunu

paketlerin üzerine yazmıştım. O sigara suçu kabarmınca o öğrencilerimizi müdür yardımcısı odasına çağırıp birlikte çay içip bu sorunu nasıl çözelim? Dedim. Hepsinin yüzü kızarak önlerine baktılar. Benim disipline vereceğimi düşünüyorlardı. Ben dedim ki bundan böyle bu okulda sizin sayenizde sigara içilmeyecek dedim. Bunu birlikte başarabiliriz deyince hepsi başını kaldırarak "VARIZ" dediler. Ben tayin oluncaya kadar okulda sigara içene rastlamadım. Çünkü onları bu kötü alışkanlıklarından dolayı suçlamadım ve sorumluluk verince olay çözümlenmişti. O öğrencilerimiz hala benim yanımda sigara içmezler.

1987 yılında yapılan bir gezi esnasında henüz ben bu okula tayin olmamıştım. Fakat gezinin neticesi okul ve öğrenci açısından iyi olmadığını öğrendim.

Öğrencilerimizin üniversite tahsili yapmaları için hem meslek dersleri öğretmenleri hem de kültür dersleri öğretmenleri gayret gösteriyorlardı Örnek verecek olursak Matematik öğretmeni Osman ÖZTÜRK son sınıfların dersine giriyordu. Onlara sınav konusunda gereken

yardımı yaptığı kanaatindeyim. Üniversiteyi kazanan öğrencilerimizin üzerinde çok hakkı vardır.

Ben okula tayin olunca disiplin kurulu üyeleri arasında meslek dersi öğretmeni olmamasına şaşırılmıştım. 1987/1988 Öğretim yılı ilk öğretmenler kurulu toplantısı öncesi kulis yaparak Mehmet İŞCAN ve Mehmet KAPLAN arkadaşlar disiplin kurulu üyesi seçilmişti.

Benim idareciliğim zamanında hatırladığım kadar ceza alan bir öğrencimiz olmamıştı. Çünkü öğrencilerimiz rehberlik yapmaya gayret ediyorduk. Bütün öğretmen arkadaşlar ile görüşerek cezanın çözüm olamadığının ve öğrencilerimize örnek olunarak rehberlik yapılmasının çok faydalı olacağına inananlardım. Ve başarılı da olduk diye düşünüyorum.

Okulumuzda değişik cemaat, vakıf ve sivil kuruluşlara mensup olanlar vardı. Ama herhangi bir olumsuzluk yaşamadık. Aralarında karşılıklı bilgi alış verışı olur hatta birbirlerinin etkinliklerine iştirak ederek destek olurlardı. Bu durum ziyadesiyle bizleri sevindirirdi.

1990 Yılı son sınıf öğrencilerinden isteyenleri İstanbul'daki bir dershanenin Müdürü Çanakkaleli idi. Onun ile görüşerek Öğrencilerimizi üniversite hazırlama kursuna ücretsiz göndermiştik. Öğrencilerin devamsızlıklarını Sağlık eğitimdeki Dr. Arkadaşların rapor vermesiyle halletmiştik. Bu kursa katılan öğrencilerimiz sınavda başarılı da olmuşlardı.

Bugüne kadar mezun ettiğimiz öğrencilerimizden Vali ve Bakan hariç her görev ve yerde öğrencilerimiz var bu bizleri sevindiriyor. Birçok öğrencimizle irtibatımız devam ediyor. Onları gördükçe seviniyoruz.

Öğretmenliğin en güzel tarafı bu olsa gerek diye düşünüyorum. Yüzlerce öğrenciye dokunmuşsunuz, bunu hatırladığımızda mutluluğun ölçüsü yok.

Recep ÖZTÜRK idareci iken çalışmadım. Onun için bir görüş belirtmemek en uygundur.

Okul Aile Birliği ve Koruma Derneği ile uyumumuz iyiydi.

Okula yeni öğrenci kayıt için İl Müftüsü, personeli, mahalle ve köylerde görevlilerle irtibat halinde idik. Onların sayesinde okulumuz öğrencisiz kalmıyordu. Ayrıca Mesleki Tatbikat Kolumuz değişik faaliyetler yapıyordu. Bu etkinliklerin çok faydası oluyordu.

Gezi kolumuz Ramazan İŞGÜDER başkanlığında 1990 yılın ara tatilinde kara yolu ile umre gezisi düzenlemiştik. Bu geziyi başarılı bir şekilde tamamlamıştık.

Öldükten sonra tekrar dirilip dünyaya gelsem meslek olarak ÖĞRETMENLİĞİ seçerim. Çünkü öğretmenlik çok mutlu olduğum ve severek yaptığım bir görevdi. Öğretmenlik bir aşktır. Öğretmenlik bir sevgidir. Öğretmenlik bir saygıdır. Öğretmenlik, aydınlanma ve aydınlatmadır. Öğretmenlik ışık alan ve ışık verendir. Hele imam hatip lisesinde görev alıp dünya ve ahiret saadetinin yolunu öğreten bir öğretmensek bu nurun ala nurdur diye düşünüyorum.

Berber çalıştığım arkadaşlarımdan ve öğrencilerimden hayatta olanlara, sıhhat, afiyetler hayırlı ömürle güzel hizmetler yapmayı, ahirete intikal etmiş olanlara da Rabbimden rahmetler diliyorum. VESSELAM

ARŞİV PENCERESİNDEN ÇANAKKALE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ TARİHİNE BAKIŞLAR (4)

V.BÖLÜM

DURAKLAMA VE ÇÖKÜŞ DÖNEMİ / RECEP ÖZTÜRK DÖNEMİ

Mustafa Baştürk'ün tayininin çıkartılması neticesinde yöneticilikten istifa etmek zorunda kalması 28 Şubat soğğunun gelmekte olduğunu gösteriyordu.

Bir yıl gibi kısa bir süre Müdür Yardımcısı olarak çalışan Recep İŞGÜDER'in görevinden ayrılması üzerine Müdür Yardımcısı olarak ilk imzasını 25.01.1991 yılında Disiplin Kurulu Karar Defterinde Kurul Başkanı olarak atan Recep ÖZTÜRK, Mustafa BAŞTÜRK'ten sonra "Müdür" olarak atandı. Disiplin Kurulu Karar Defterini 26.02.1997'de Müdür Vekili olarak onaylarken 25.05.1997'de Onur Kurulu Karar Defterini Müdür olarak onayladı. Müdür Başyardımcısı Ragup YAZAN dururken Müdür Yardımcısının Müdür olarak atanmasının yol açtığı tartışmalar bir tarafa Recep ÖZTÜRK kendini tarihi ve tartışmalı bir sürecin tam ortasında bulacaktır. Yöneticilik zordur ve herkesi memnun etmek imkânsızdır. Yönetmelikler ile idealler arasına sıkışan 7 yıl, bir ömre bedeldir. Biz bu ömre bir giriş denemesi yapacağız.

A- EĞİTİM ÖĞRETİM

a) Öğrenci Kayıtları ve Başarıları

Recep Öztürk dönemine ait öğrenci kayıtlarına maalesef ulaşamamaktayız. Ancak bu dönemde kayıtların iyice düştüğü Disiplin Kurulu Defterlerinde dile getirilmektedir. Örneğin 1997-1998 eğitim öğretim yılı sonunda mevcut 277 öğrencinin 90'ının (%32.85) başarı belgesi aldığı kayıtlıdır. 2003-2004 eğitim öğretim yılında başarı belgesi alanların %70 olduğu belirtilir. Belge alanların sayısının 19 olduğu düşünülürse toplam öğrenci nüfusunun sadece 27 olduğunu ve 1998 ile 2004 yılları arasındaki 6 yıl içinde okuldaki öğrenci nüfusunun % 90.26 oranında eridiğini tespit etmek

mümkündür. Aşağıdaki tabloda görüleceği üzere 7 yıl içinde 3 yıl mezun verilememiş ve bu süre içinde ancak toplam 44 öğrenci mezun olabilmıştır.

1997-1998 eğitim öğretim yılında 23'ü kız 20'si erkek toplam 43 öğrenci İmam hatip Ortaokulu bölümüne kaydedilmiş bu tarihten itibaren 1998-2017 yılları arasındaki 19 yıl boyunca tüm ülkede İmam Hatip Ortaokulları kapatıldığından Çanakkale İmam Hatip Lisesinde de ortaokulu bölümüne öğrenci kaydedilememiştir.

1996-1997 eğitim öğretim yılından itibaren İHL'de 2004 yılından itibaren de Anadolu İHL bölümünde Hazırlık sınıfı açılmıştır.

Takdir-Teşekkür belgeleri sayıları ise yıllara göre şu şekilde tespit edilmiştir: 1997-72, 1998-90, 1999-104, 2000-47, 2001-17, 2002-17, 2003-10, 2004-19. Başarı belgelerinin düşüklüğü öğrenci sayısının azalmasına bağlanabildiği gibi başarılı öğrencilerin ceza almaları sebebiyle belge alamamasına da bağlanabilir. Başarı belgeleri iki dönemde alınan belgelerin ikiye bölünmesi sonucu elde edilmiştir.

Yıl	Yıl	M	K	%	%	Y	
1	1997-1998	2001	MEZUN YOK				
2	1998-1999	2002	4	36,36	7	63,63	11
3	1999-2000	2003	3	75	1	35	4
4	2000-2001	2004	6	100	-	-	6
5	2001-2002	2005	MEZUN YOK				
6	2002-2003	2006	MEZUN YOK				
7	2003-2004	2007	8	34,78	15	65,21	23
TOPLAM			21	47,73	23	52,23	44

b) Recep Öztürk Döneminde Kaydolup Daha Sonraki Yıllarda Mezun Olan Öğrenciler

1998 Mezunları: Semra ÇATALKAYA, Abdurrahman HAZELİ, Hasan COŞKUN, Süleyman GEZER, Abdülkerim YAVUZ, Mehmet BODUROĞLU, Osman UYANIK

1999 Mezunları: Nursel KAYAN, Nuriye TOKPUNAR, Elif DURGUT, Remziye UYAR, Ülfet ARABACI, Aynur ATEŞ, Fatma GÜNGÖR, Kevser YALÇINKAYA, Ayşe ARICAN, Sevda KART, Hümeysra ÖZCAN, Esmâ SEÇGİN, Serpil ÖZEN, Rabia ÖZDEMİR, Reyhan KÜRELİ, Esra KAÇAR, Muradiye MISIR, Kevser BİLGİÇ, İlknur YILMAZ, Tuncay YILMAZ, Rıdvan GELİR, Ahmet YILMAZ, Halil ÖZDEN, Harun ATAY, Fatih Ziya BAYRAM.

2000 Mezunları: Hatice Zeynep HAZIR, Saliha ERAL, Hilal TEMEL, Betül GÜLERYÜZ, Mihriban ERGÜN, Hilal ALTINOLUK, Melek KARAMAN, Selma TIRYAKİ, Hamiyet ADAK, Dilek MAKAS, Aysun ŞANDA, Gülден GÜNER, Yusuf BULUT, Sait Ahmet GÖÇ, Ahmet İLHAN, Seyesla KARAMAN, Aziz AKKOYUN, Yunus ERÖZ, Kaan AYDEMİR, Zübeyr TURAN, Ertunç YALÇIN, Hubeyb AYDOĞAN, İsa KÜÇÜK, Sinan DAĞCI.

2001 Mezunları: Mezun Yok

2002 Mezunları: Hatice ÇELİK, Esra İNAN, Hilal ÇINAR, Emine KESKİN, Reşat ÇİMENTEPE, Mustafa ATAY, Hüseyin Fatih İŞILDAK, Hüseyin SÜRGEN, Hasan AKCAN, Şükran GÜNEY, Alp TORUN.

2003 Mezunları: Şüheda TETİK, Nurseda İNCİ, Naile ÇETİNKAYA, Muhammet TAYLAN.

2004 Mezunları: Gizem ÖZDEMİR, Ayşe Sıddıka ASUT, Vesile BAŞPINAR, Feyza BAŞPINAR, Hasibe DEMİR, Esra BALCI.

2005 Mezunları: Mezun Yok

2006 Mezunları: Mezun Yok

2007 Mezunları: Merve DEMİR, Esra YILDIRIM, Hatice GÜÇLÜ, Nagihan DEMİR, Şeyma ÇAKIR, Zülfinaz ÇELİK, Esra GÜNDÜZ, Arzu ÇAKAR, Muhammed AKPINAR, Ensar DERVİŞ, Musab Mehmet NİZAM, Sinan GÜNER, Haluk KAZDAL, Çağdaş ÇAKMAK, Özel ÖZTÜRK, Ali KÜÇÜK, Ahmet ERGİL, Hasan EKŞİOĞLU, Kemal BEKTAŞ, Ertan ERDOĞAN, Davut EKŞİOĞLU, Ertuğrul

CİHAN, İbrahim BODUROĞLU.

B-GENELDURUM**a) Okul Aile Birliği Karar Defterine Göre Genel Durum**

1997 Kasımında Okul Aile Birliği Başkanı olan Halil AŞIK ve yönetimi bu yıl içinde hiçbir karara ve faaliyete imza atmamıştır. 1998-1999 eğitim öğretim yılında 09.01.1999 tarihinde alınan kararlar Okul Aile Birliğinin, müdürün yetkisini elinden alıp öğretmenlere direktif vermeye başladığını çağrıştırmaktadır: *“Öğrencilerin okula devamında görülen aksaklıkların giderilmesi için tedbirler alınması, öğle teneffüslerinde okul içindeki olumsuz hareketlerin öğretmenler tarafından daha yakından izlenmesi, kavga ortamından uzak, kardeşlik havası içinde olmaları konusunda öğrencilere tavsiyelerde bulunmaları”*

25.03.1999 tarihinde bu üslupla karar almaya devam eder Okul Aile Birliği:

“Okul binası değişikliği sebebiyle yeni okul salonunun öğrencilerin oturabilecekleri ve yiyip içmelerine imkan sağlayacak şekilde donatılması, günlerin uzaması sebebiyle giriş çıkış saatlerinin gerekirse yeniden gözden geçirilmesi, okul bahçesi ve çevresi temizliğine daha bir önem verilmesi, öğrencilerin zararlı alışkanlık kazanmamaları için sık sık uyarılması, öğrenciler için güvenlik ve koruma görevlerinin titizlikle takip edilmesi”

Okul Aile Birliğinin sorumluluğu sırtından atıp tamamen öğretmenlere yüklemesi akademik başarının geleceğine de göstermekte ve bu dönemin en belirgin özelliğini olma vasfına işaret etmektedir. 30.10.1999 tarihinde okul katkı paylarını iki taksitle 10.000 tl olarak belirleyen Birlik, Fen Lisesinden yapılan Birlikler toplantısında belli ki usul adap öğrenmiş ve 12.01.2000 tarihinde yaptığı toplantıda üslubunu düzeltmiştir: *“Okul içi spor ve sosyal faaliyetlerin yürütülmesi konusunda okul müdürlüğüne yardımcı olunması, okul öğrenci, öğretmen ve veliler için teknik düzeyde toplantıların yapılması”* gibi daha usturuplu ve Birliğin amacına uygun ifadeler kullanılmıştır.

Okul Aile Birliğinin bu dönemde hiçbir faaliyete imza atmadığını görüyoruz. Halil Aşık ismini Oul Aile Birliği kararlarından çok “devrin en büyük problemi”(!) kıyafet yönetmeliğine uymayan öğrencilere verilen cezaların altında görmekteyiz. 14.11.2001'deki Saim Özdemir, 04.11.2002'deki Ali Eker ve 23.10.2004'deki Orhan Akbulut başkanlıklarında karar defterinde hiçbir faaliyet kaydı yoktur.

Bu dönemin Okul Aile Birliği noktasında okulun kayıp dönemi olduğunu söylemek mümkündür.

Birliğin okula desteği ve katkısı konusunda bir belgeye ulaşamadığı gibi öğretmenlere talimat yağdırma, müdürün görevine soyunma gibi girişimlerin yanında başörtülü öğrencilerin cezalarının altına imza atmaktan başka bir rol oynamadığı görülmektedir. Bu durum Birlik Başkanının baskın karakterinden mi yoksa Okul Müdürün zafiyetinden mi sorunsal bir yana velilerin 1980 ihtilalinde gösterdiği birlik beraberliği gösteremeyişi okulu çöküşe götürmüştür. İhtilal neticesinde tutuklanan gençlerin “*bir sağdan bir soldan*” asıldığı bir dönemde ihtilali yapan Kenan Evren'e telgraf ve mektup yazma cesareti gösteren Çanakkale İmam Hatip Lisesi velilerinin 28 Şubatta okulunun ve çocuklarının yanında bulunamadığı görülmektedir.

b) Onur Kurulu Karar Defterine Göre Genel Durum

Recep ÖZTÜRK'ün Müdür Vekili sıfatıyla onayladığı ilk toplantı 06.03.1997 tarihinde 2. Dönem tedbirleri başlığıyla yazılmıştır. Son onayı ise 03.06.2003 tarihlidir.

1996-1997 Eğitim Öğretim Yılı

Başkanlığını Meslek Dersi Öğretmeni Ali TEMEL'in yaptığı kurulun Recep ÖZTÜRK döneminde üç toplantı yaptığı üçünde de önemli eksikliklere dikkat çekerek önlem almaya çalıştığı görülmektedir. 10.04.1997 tarihli toplantıdaki ifadelerden İmam hatiplerin geleceği konusunda tehlikenin gelmekte olduğu ve bundan ciddi endişelerin taşındığı anlaşılmaktadır.

06.03.1997

- 1- Öğrencilerin Kız ve erkek olarak ayrı ayrı nöbet tutmaya devam edilmesi,
- 2- Öğle tatili boşluğuna dikkat edilmesi, öğrencilerin gidecekleri yerlerin kontrol edilmesi,
- 3- Derslerde öğretmen ve öğrencileri rahatsız eden öğrencilere dikkat edilmesi

10.04.1997

Kamuoyu ve medyada İmam Hatip Liselerinin geleceği konusundaki bilgilerin yanlışlığı, okulların kapatılması konusunda Bakanlığın bir çalışmasının bulunmadığı ancak 8 yıllık Temel Eğitime geçiş programında çalışmaların yapıldığı, okullarımızın bundan zarar görmemesi için çalışıldığı,

25.05.1997

Yıl içinde üzücü olayları olmadığı, eğitim öğretimde gevşemenin yaşandığı, velilerin öğrencilere yönelik

ilgisizliklerin görüldüğü buna rağmen işbirliğine dikkat edilmeye çalışıldığı, İmam Hatiplerin Mesleki özellikleri üzerinde durulduğu,

1997-1998 Eğitim Öğretim Yılı

Bu dönemde Kurul Başkanı Naciye ÖZAYDIN başkanlığındaki kurul 03.11.1997 tarihinde toplanıp Geçen yıl yapılan boya ve tamirat işlerinden sonra mevcut durumun korunması, temiz sınıf kampanyası düzenlenmesi, kararından başka hiçbir toplantı yapılmamıştır.

1998-1999 Eğitim Öğretim Yılı

Fikret TURGAK'ın başkanlığı döneminde de 16.10.1998 tarihinde Okul Müdürünün yazısı gereği rapor hazırlamak ve 25.03.1999 tarihinde Aksaklık görülen konuları görüşmek üzere toplanılmasından başka hiçbir çalışma yapılmamıştır. Burada dikkat çeken husus; “hazırlanan raporun” ve “dikkat çeken konuların” neler olduğu hakkında hiçbir bilgi verilmemesidir. Bir önceki yıllara beraber okulun tehlikeli sularda dolaştığı ayan beyan ortadadır.

1999-2000 Eğitim Öğretim Yılı

Rehber Öğretmen Asya DÜVEN'in başkanlığındaki Onur Kurulu kendisine verilen görevi ifa eder. Gök gürültüsü bitmiş, sağanak yağmaya başlamıştır: 20.09.1999 Bazı öğrencilerin kılık kıyafet yönetmeliğinin hatırlatıldığı, öğrencilerin sözlü ifadelerine başvurulduğu, velileriyle görüşüldüğü, bir öğrencinin başını açmayı kabul ettiği diğer öğrencileri ise açmayı düşünmedikleri bu öğrencilerin Rehberlik Servisine sevk edildikleri, bu öğrencilerin; 7/A'dan Müzdelife Büşra KAÇAR, 8/A'dan ise Emine YAZAN, Merve UYGUN, Zeynep YUDAGÜL, Havvanur KARAMAN, Nurhan GÖÇ, Arzu KARAMAN, Fatma Zehra ENGİN VE Özlem KUŞÇUOĞLU olduğu

2000-2001 Eğitim Öğretim Yılı

02.10.2000 tarihinde Onur Kurulu Başkanı olan Ömer ERGÜN, 06.11.2000, 15.01.2001, 19.02.2001 ve 11.06.2001 tarihlerinde dört toplantı yapmış ve şu kararları almıştır: “*Tuvalet Musluklarının açık bırakılmaması, Sıraların üzerlerine yazı yazılmaması, geç gelmeyi alışkanlık haline getiren öğrencilerin uyarılması, öğrencilerin sosyal ilişkilerinde daha ölçülü olmaları gerektiği, Öğrencilerin okul içinde ve dışında öğretmenleriyle olan ilişkilerinde daha ölçülü olmaları, kılık kıyafet yönetmeliğine uymaları, okulun amaçlarının iyi bilinmesi, yıl boyunca disiplinsizliğe rastlanmadığı sadece yaz gelmesi dolayısıyla gevşeme yaşandığı, öğrencilerin tatili iyi değerlendirmeleri*”

2001-2002 Eğitim Öğretim Yılı

22.10.2002, 28.11.2002, 28.01.2003, 11.03.2003, 15.04.2003, 03.06.2003, 03.06.2003 tarihlerinde 7 karar alınan Nevcihan BARDAKÇI'nın 2. Defa Başkanlığa getirilmesi ise bir meslekçi ve müfettiş eşinin Onur Kurulunun başında olmasının "ali faydaları" düşünülmüş olmalıdır. Nitekim Nevcihan BARDAKÇI'yı 2002-2003 eğitim öğretim yılında Disiplin Kurulunda da görmekteyiz. Bu dönemde bir önceki yıl alınan kararların ve rutin ifadelerin tekrar edildiği ama mutlaka kılık kıyafet yönetmeliğine vurgu yapıldığı görülmektedir. Dikkat çeken birkaç ifade de oldukça enteresandır: **"Derlerde fazla bir düşünülmemiştir, kılık kıyafet yönetmeliğine büyük ölçüde uyulmaktadır, derse geç kalma oranının da düşüş yaşanmıştır, olumsuz davranışlar yoktur, derlerde % 100 başarı vardır"**

2001 yılında mezun verilememiş, 2002 yılında ise toplam 11 öğrenci mezun edilebilmiştir. Demek ki yoğun başarısızlık, disiplinsizlik ve devamsızlık beklenmektedir. Kamuoyunda oluşan **"Demek ki kılık kıyafet yönetmeliğine harfiyen uyulduktan sonra diğerlerinin pek bir önemi yokmuş"** algısına katılmadıklarını belirtmek için bu cümleleri söylemek gerekmektedir.

c) Disiplin Kurulu Karar Defterine Göre Genel Durum

1996-1997 Eğitim Öğretim Yılı

Recep ÖZTÜRK bu yılın 2. Döneminde göreve başladığı için ilk onayladığı Disiplin Kurulu kararı 25.02.1997 tarihlidir ve 1. dönemin değerlendirilip 2. Döneme hazırlık toplantısında alınan kararlar; **"öğrencilerin okul dışında da takip edilmesi, sigara kullanan öğrencilerin sıkı takibi, uyarıcı konuşmaların yapılması"** şeklindedir.

1997-1998 Eğitim Öğretim Yılı

22.09.1997: Disiplin Kurulu Başkanlığına Müdür Yardımcısı Arif TOY getirilmiş ve öğrencilerin okul içi ve dışı davranışları, kılık kıyafet ve okula geliş gidiş kurallarının öğrenmelerine dikkat çekilmiştir.

22.05.1998: Okula gelip özürsüz derse katılmamak suçundan 17 kız öğrenciye "uyarma" cezası verilmiştir.

22.05.1998: 7 Kız öğrenciye kavga etmek suçundan 1 gün kısa süreli uzaklaştırma verilmiştir.

1998-1999 Eğitim Öğretim Yılı

14.09.1998: Bu tarih İmam Hatiplerde gözyaşlarının sel olmaya başladığı tarihtir. Kurul toplanarak özellikle tek konu üzerinde odaklanmıştır: **"Görülecek konuların başında kılık kıyafet yönünden karşılaşılabilecek**

durumlar ve bunlara uygulanacak tedbirlerin görüşülmesi" Bu ifadeler tehlikenin gelmekte olduğunu ayan beyan ortaya koymaktadır.

02.10.1998: 37 Kız öğrenci kılık kıyafet yönetmeliğine uymamak suçuyla disiplin kurulundadır. 17 öğrenci idare ve öğretmenler tarafından uyarılınca başlarını açtıklarını söylediklerinden kendilerine ceza tahakkuk ettirilmemiş, 15 öğrenci inançları gereği başlarını örttüklerinden ve kimsenin kendilerine baskı yapmadığını beyan ettiklerinden bir kereliğine sözlü olarak uyarılmışlar, 5 öğrenci ise başörtünün İmam Hatip Liselerinin simgesi olduğunu, kimsenin kendilerine karışmaması gerektiğine inandıklarını ve başlarını açmayacaklarını söylediklerinden **"UYARI"** cezası verilmiş ve rehberlik servisinden bu öğrencileri ikna etmesi istenmiştir.

İlk ceza alan öğrenciler: Esra İNAN, Kübra DAMNALI, Hilal ÇINAR, Şükran GÜNEY, Dilek MAKAS.

Disiplin Kurulu: Başkan; Müdür Yardımcısı Arif TOY, Üyeler; Ali TEMEL, Mehmet İŞCAN, Halil AŞIK(OAB Baş.), Halil ÖZDEN (Öğrenci)

28.10.1998 tarihinde 17 Kız öğrenci disiplindedir. İfadelerinde bir kısmı "açacağım" bir kısmı "açmayacağım" derler. 4 tanesi daha önce ceza aldığından "KINAMA" diğerleri "UYARI" cezasıyla tecziye edilirler. Kendilerine başlarını açmamakta ısrar ederlerse bir üst ceza verileceği ısrarla söylenir.

12.02.1999: Kurul Üyesi Ali TEMEL'in tayini çıkması üzerine yerine Mehmet Ali ÖNSÜZ ve Cengiz BOZKIR getirilir. 2. Dönem başı toplantısında, “okulda sık sık arama yapılması, kılık kıyafet bakımından yönetmelik konusunda hareket edilmesi, uymayanlar hakkında işlem yapılacağı öğrencilere ve velilerine bilgi verilmesi” kararlaştırılır.

25.02.1999: “Kılık kıyafet yönetmeliğine uymamak ve bunda direnmek” suçundan 30 öğrenciye “UYARMA” 17 öğrenciye “KINAMA”, 5 öğrenciye de 1 gün kısa süreli uzaklaştırma cezası verilir.

15.04.1999: 1 erkek öğrenci sigara içmekten “KINAMA” cezası alır.

Böylelikle 1998-1999 eğitim öğretim yılı 48 Uyarı, 22 Kınama ve 5 kısa süreli uzaklaştırma cezası olmak üzere 75 ceza ile kapanır.

1999-2000 Eğitim Öğretim Yılı

13.09.1999: Yeni Disiplin Kurulu Müdür Yardımcısı Harun UYSAL, Mehmet İŞCAN, Nuray BALIKÇI, Halil AŞIK, ve Ahmet İLHAN'dan oluşur. İlk toplantıda Nuray BALIKÇI; geçen yıl sadece kılık kıyafetle ilgili problemlerin yaşandığını, bu yıl da aynı problemlerin yaşanabileceğine Mehmet İŞCAN ise bu yıl öğrenci seviyesinin hayli azaldığına dikkat çeker.

27.09.1999: 23 öğrenci bayrak töreninde kılık kıyafet yönetmeliğine uymamaktan disipline getirilir. 19 tanesine başlarını açacaklarını söylediklerinden ceza verilmemesi 3 öğrenciye ise “aynı eyleme devam edeceklerini söylediklerinden” “KINAMA” cezası verilmesi kararlaştırılır.

11.10.1999: 11 Öğrenci Fizik, Kimya ve Fen Bilgisi derslerine başörtülü girdikleri tespit edildiğinden 7 öğrenciye “KINAMA” 1 öğrenciye 1 gün kısa süreli uzaklaştırma verilir. Ama iş inatlaşmaya dönüşmüştür ve 4 öğrenci başını açmayacağını ısrarla söyler.

10.04.2000: İnatlaşma ve temerrüde dikkat çeken Disiplin Kurulu toplanarak “şimdiye kadar tüm uyarılara rağmen öğrencilerin bir kısmının kılık kıyafet yönetmeliğine uymadıkları görüldüğünden bu durumu ortadan kaldırılabilmesi için 11.04.2000 Salı günü bütün öğrencilerin toplanarak kendilerine kılık kıyafet yönetmeliğinin tekrar okunması, bu yönetmeliğe bayrak töreninde, sınıflarda, koridorlarda ve okul bahçesinde uymaları gerektiği kesin bir dille iade edilmesi, uymayanlara ceza verileceğinin hatırlatılması” kararı

alınır.

11.04.2000: Alınan karar gereği öğrenciler toplanır ve yönetmelik okunur. Disiplin Kurulu Başkanı Harun UYSAL; “şu ana kadar size bir çok uyarılar yapıldı, yönetmeliğe uyanlar okula gelecek, uymayanlar gelmeyecek. Okula geldiği halde yönetmeliğe uymayanlara mutlaka disiplin yönetmeliği uygulanacak. Disiplin işleri bir gün için de neticelendirilecek” diye konuşur.

18.04.2000: Bu konuşmadan bir hafta sonra 21 öğrenci aynı suçtan tekrar disipline getirilir. İpler kopmuştur ve Disiplin Kurulu acizdir. 11 Öğrenci bundan sonra başlarını açacaklarını söyleseler de 1 öğrenci “UYARI” 1 öğrenci 3 gün kısa süreli uzaklaştırma ve 9 öğrenci de 1 gün kısa süreli uzaklaştırma cezası alır.

Bu vasatta F. Nur

AKKOYUN'un ifadesi oldukça cesurdur: “Ailem istemediği ve Allah öyle emrettiği için açmayacağım” F. Nur AKKOYUN daha sonra başörtüsü yasağı uygulanmadığı gerekçesiyle Çan İmam Hatip Lisesine gitse de orada da yasak başlar ve öğrenci okulu dışarıdan bitirmek zorunda kalır.

20.04.2000: 1 erkek öğrenci sigara içmekten “UYARI” cezası alır.

1999-2000 Eğitim Öğretim Yılı da böylece 2 öğrenciye Uyarı, 10 öğrenciye Kınama, 10 öğrenciye 1 gün kısa süreli uzaklaştırma ve 1 öğrenciye 3 gün kısa süreli uzaklaştırma verilerek toplam 23 öğrencinin cezasıyla dönem kapatılır.

2000-2001 Eğitim Öğretim Yılı

14.09.2000: Sene başı toplantısında Harun Uysal, Mehmet İşcan, Mehmet Ali Önsüz, Hüseyin Sürgen ve Halil Aşık'tan oluşan kurul “kılık kıyafet yönetmeliğine uyulması” konusunda uyarılara devam kararı alırlar.

20.09.2000: 5 Öğrenciye “KINAMA” cezası verilir. Bu öğrenciler Hatice Çelik, Emine Keskin, Şükran Güney, Esra İnan ve Hilal Çınar'dır. İlk ceza alanlar, son ceza alanlar, hep ceza alanlar ama başlarını açmayanlar...

Bir daha da disiplin karar defterinde bu tarz başka karar bulunmaz. Bu son cezalardır. Haddizatında ceza verecek öğrenci de kalmamıştır okulda. Sular durulmuştur, ya bir şeylerden korkulmakta veya bir şeylere güvenilmektedir.

2001-2002 Eğitim Öğretim Yılı

14.09.2001: Harun Uysal başkanlığındaki kurul, Mehmet Ali Önsüz, Ahmet Şahin, Hüseyin Sürgen ve Halil Aşık'tan oluşur ve *“öğrencilere vatan sevgisinin, milli ahlak, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda sevgi verilmesine”* dair çalışmalar yapılması kararlaştırılır.

17.06.2002: Kurula yeni Okul Aile Birliği Başkanı Saim ÖZEMİR de dâhil olur ve aşağıdaki maddelere kayda geçirilir: *“Bu yıl hiçbir disiplinsizlik yaşanmadı, öğrenciler başarılıydı, %95 ders başarısı var, öğretmen, öğrenci ilişkileri saygılıydı, öğrenciler uyarıldı, veliler okula çağrıldı, öğrenciye sevgi ve saygıyla yaklaşıldı, derse önem vermeleri öğretildi.”*

İyi de, “Ba'de harubül Basra...” Okulda mezun olacak öğrenci kalmamıştır. Öğrenci sayısı 27'ye kadar düşmüştür. Yukarıdaki ifadeler ne kadar güzel ifadeler... Peki, inandırıcı mı? 75 öğrenciye ceza verilirken aynı yaklaşım gösterilebildi mi? Tarihe bırakalım.

2002-2003 Eğitim Öğretim Yılı

Harun Uysal, Mehmet Ali Önsüz, Nevcihan Bardakçı, Esra Balcı ve Saim Özdemir'den oluşan yeni kurul sene başında kılık kıyafet yönetmeliğinin öğrencilere okumaktan vazgeçmezler ve sene sonunda yaptıkları toplantıda da okulun başarısının % 95 olduğunu ilave ederler. Ceza kelimesinin adı bile geçmez.

2003-2004 Eğitim Öğretim Yılı

Aynı isimlerden oluşan kurul, yine kılık kıyafet yönetmeliğini hatırlatırlar. Disiplinli ve başarı öğrencilerin olduğu kaydedilir. Sene sonu başarısının % 100, Teşekkür-Takdir oranının ise % 70 olduğu ilave edilir.

2004-2005 Eğitim Öğretim Yılı

Harun Uysal, Mehmet Ali Önsüz, Derya Dikilitaş, Esra Yıldız ve Mehmet Küçük'ten oluşan kurul kılık kıyafet yönetmeliğini hatırlatırlar ve yeni bir probleme dikkat çekerler: *“ öğrencilerin Hasan Ali Yücel Lisesi öğrencileriyle ilişkilerini sağlıklı, kardeşlik, sevgi, saygı ve hoşgörü ile yürütmeleri”*

Böylece Recep Öztürk'ün Disiplin Kurulu Karar Defterindeki son onayladığı karar 15.09.2004 tarihlidir.

d) Teftiş Defterine Göre Genel Durum

08-25/12/1997 yılında yapılan teftişe göre 28 öğretmeni olan Çanakkale İmam Hatip Liseside Ortaokul bölümüne 100, İHL'ye 82, AİHL'ye 92 olmak üzere toplam 274 öğrencinin devam ettiği görülmektedir. Bu öğrencilerin %58.40'ının kız % 41.61'inin ise erkek

olduğunu belirtmekte yarar var.

Maddi Durum; “Orta”, Büro; “Çok İyi”, Eğitim Çalışmaları; “Çok İyi”, Kurum Çalışmaları; “İyi”, Öğretim çalışmalarında; Meslek Dersleri “Orta-İyi” arası, Resim “İyi”, Fizik, Biyoloji ve Fen Bilgisi “İyi” olarak puanlandırılmıştır.

Genel olarak okulun teftişine “İyi” ve “Çok İyi” verilmesinin -önceki yıllara bakarak- oldukça motive edici olduğunu söyleyebiliriz.

1994-1995 yılında mezun olan 52 öğrenciden 14'ünün (%26), 1995-1996 yılında mezun olan 32 öğrenciden 5'inin (%15), 1996-1997 yılında mezun olan 39 öğrencinin 9'unun (%23) üniversiteye yerleştirildiği ayrıca; 1995-1996 Yılında çeşitli yarışmalarda bir 1.lik, iki 2.lik, 1996-1997 yılında üç 2.lik, 1997-1998 yılında ise bir 1.lik kazandıkları kaydedilmiştir.

Teftiş gününe kadar Okul Aile Birliği hesaplarına 1.145.323,116 TL giriş, 868.477,352 TL de çıkış yapıldığını ilâve edelim.

C- SONUÇ

Recep Öztürk dönemi Çanakkale İmam Hatip Lisesi tarihi içinde belki talihsizliklerin en çok yaşandığı dönemdir. Öncelikle her ne kadar Müdür Yardımcısı olarak Recep Öztürk'ün de payı olsa da Mustafa Baştürk'ün bıraktığı zirveyi koruyabilmek kolay değildir. 28 Şubat gibi bir afetin gelmesi belki çok deneyimli bir müdür gerektiriyordu. Bu noktada Mustafa Baştürk'ün tayinin çıkartılarak görevden ayrılmak zorunda bırakılması oldukça manidar görünüyor.

Sonra böyle bir sürecin öğrenci, idare, öğretmen, veli ve bürokrasi üzerinde farklı yansımaları doğal olarak da farklı tepkileri olması kaçınılmazdır. Öğrenci gözüyle bakıldığında farklı, veli ve vatandaş gözüyle bakıldığında başka, idareci gözüyle bakıldığında ise bambaşka şeyler ve faktörler görünmektedir.

Müsebbibi kim olursa olsun, kimin ne kadar sorumluluğu bulunursa bulunsun sonuçta zirvedeki bir okul bu süreçte bitme ve kapanma noktasına gelmiş, ancak hükümet değişikliğiyle daha sonraki dönemlerde toparlanma eğilimine girebilmiştir ve malesef hala bıraktığı olumsuz izler devam etmektedir.

YEGÂNE OLANIN DERDİNE DÜŞEBİLMEK

■ Melike Sündüs CEYLAN

Zaman, nereye aktığını bilemediğimiz bir nehir. Bazen kenarında durup seyretmek, bazen ise akıntıya kendini bırakmak gerekir. Akıntı kimi zaman şiddetlenir, kimi zaman durulur. Bu zaman nehrinin değirmeninde birçok dönüm noktaları oluşur. Yaşantımıza yön veren kimi zaman bir olaydır kimi zaman ailemizin bir ferdi kimi zaman ise tanıdığımız ya da tanımadığımız bir kişi, bir okul, bir öğretmen bir iş ya da ufacak bir ân.

Benim dönüm noktam ise lise üçüncü sınıfın başlarına yakın Çanakkale'ye taşınmamızla şekillenmeye başlamıştı. Hiç hesapta olmayan bu şehir, bunca zaman ruhumun mekân arayışına kandil yakacak bir uhuvvete sahipti. Konumunu yeni değiştirmesi sebebiyle uzun uğraşlar sonucu arayıp bulduğumuz lisem ise ruhumun bâdelendiği en müstesna mekân hâline gelecekti.

İki yıl içerisinde karakterimi, hayatımı şekillendirdiğini düşündüğüm birçok anı yaşadım elbette. Gelip geçici diye düşündüğüm her ân bana bir şeyler öğretti. En çok da o vakitler tatmıştım öğrenmenin, öğrenebilmenin lezzetini. Yağmurun altında ıslanabilmenin eşsiz mutluluğunu da sadece iyi konuşmak değil iyi bir dinleyici olabilmenin yüceliğini de, balkon köşeleri gibi kalbimizin her bir köşesine çiçekler kondurabilmeyi de, ağır aksak adımlarımızı sessizliği bozan gür sâdalara dönüştürebilmeyi de burada ve bu vakitlerde öğrendim. İnsanın hayal ettiği müddetçe yaşadığını da bu yıllarda öğrendim ben. Sadece kitabı değil, ağacı, çiçeği, yerdeki karıncayı ve gökteki bulutu, denizin şahitliklerini, kuşların duyduklarını, insanların hissettiklerini okumayı bu

yıllarımda öğrendim.

İnsanın hayatı göçebe bir kuş misaline döndüğünde konakladığı yerlere pek alışmak istemez. Bağ kurmadan, su üzerinde duran yaprak gibi devam etmek ister hayatına. Sanki rüzgâr her ân onu savuracakmış gibi hisseder ya da böyle hissetmek ona kalkan görevini bahşeder. Ait olmak, kök salmak hep korkutucu bir perde gibi gelir o insanlara lakin gönül ehli insanlara denk geldiği vakit, işte o vakit kozasından çıkar ve kelebek olur, uçar semâlara. Her kelebeğin kısacık ömrünü güzelleştiren bir gönül ehlinin olması için çokça duâ etmeli mevlâyâ.

Nasipdâr olduğumu düşündüğüm en müstesna mevzudur, gönül ehline denk gelişlerim. Çanakkale İmam Hatip Lisesi yıllarımda dailmek ilmek sevgi işleyen, muhabbet besleyen öğrenci arkadaşlarım, ders ve idareci hocalarım benim her ânıma hamd edişimin sebepleri olmuşlardır.

“Eskiler iz sürerdi. Biz muttasıl arıyoruz yeni insanlar.” der İsmet Özel. Okulumun birçok duygunun mimarı olmasının yanı sıra bendeki en önemli izi ise 'iz sürebilmeyi öğrenmek'ti. Gönül ehli büyüklerimin karlı yollarda bizlere bıraktığı izleri sürebilmek...

Şimdi ise biliyorum ki bu miras ile iz bırakabilmek derdini taşımaya yüreğimiz. İz bırakanlardan olmak duâsı ile...

Kissadan Hisse

İZZET-İ NEFİS

Hindistan'ın İngilizler tarafından işgal edildiği yıllarda bir İngiliz subayı hiçbir neden olmaksızın halktan bir Hintliye sertçe bir tokat atar. Hintli adam hemen yüzüne bir yumruk vurur. Subayı yere serer. Bu karşılığı beklemeyen subay hem korkar ve hem de sinirlenir. Tek başına bir şey yapamayacağını bildiğinden yardım almak için bölüğe gider. Nasıl olur da sıradan bir Hintli İngiliz Kraliyet Subayını vurmaya cesaret ederdi. Subay Generalin yanına gidip kendisinden asker talep eder. General onu dinledikten sonra onu bir odaya götürür. General bir kasadan 50.000 rupiye çıkarıp subaya verir: Bu parayı bu gün sana tokat atan Hintliye ver ve ondan da özür dile!

Bunu duyan İngiliz subay sinirlenir: "Zavallı bir Hintli, İngiltere Kraliyet Subayını vurup hakaret edecek ve karşılığında ondan özür mü dileyeceğim."

General emrivaki: "Bu bir emirdir! Soru sormaksızın itaat edeceksin!"

Subay çaresizce parayı alıp Hintli adama götürür ve ondan da özür diler. Hintli adam bu kadar çok para karşısında bayağı sevinir. O zamanın parasıyla yarı servet gibi bir şey. Onunla ev araba vs... alır. Bir müddet sonra bu Hintli tanınan tüccarlar arasına girer. Bir gün General tokat yiyen subayı çağırır: Zamanında sana tokat atan Hintliyi hatırlıyor musun?

Subay: "Unutmam mümkün mü efendim!"

General: "Şimdi intikamını alma vaktidir! Ona topluluğun içinde vur! İnsanların hepsi görsün!"

Subay itiraz ederek: "Bu Hintli kimsesiz iken onu vurmama izin vermezken şu an şehrin tanınan kişilerinden olmuşken mi vurma mı istiyorsunuz? Onu vurur vurmaz etrafındakiler bana saldırırlar efendim!"

General kendinden emin bir şekilde: "Endişelenecek bir şey yok. Sana dediğimi yap. Git ona vur gel!"

İngiliz Subay Hintli adamın mağazasına gider. Hintlinin adamları da orada bulunmaktadır. İngiliz subay bir şey demeksizin öyle bir vurur ki, Hintli adam yere kapaklanıp düşer. Hintli adam hiçbir karşılık vermediği gibi düştüğü yerden de kalkmaz! İşin garip tarafı Hintli adam subayın yüzüne dahi bakmaya cesaret edemez. Karşılık görmeyen subay hayretler içerisinde kalır. Intikam almanın verdiği sevinçle oradan ayrılıp generalin yanına gelir.

General: "Seni hem sevinçli ve hem de hayretler içerisinde görüyorum."

Subay: "Evet efendim. O Hintli ilk seferinde kimsesiz iken ona vurduğumda sessiz kalmayıp daha sert bir şekilde beni vurdu. Ama bugün mal makam sahibi iken ona vurduğumda bana bir söz dahi edemedi."

General: "İlk sefer onu vurduğunda İZZETİ NEFİSİ vardı. Ve bunu en büyük sermayesi bilirdi. Onu korumak için sana karşılık verdi. Ama ikinci seferde İZZETİ NEFİSİNİ PARAYA SATTI. Menfaati tehlikeye girer diye sana karşılık vermeye korktu. Onun için kendini savunamadı."

İSTANBUL GEZİMİZE AİT
GÖZLEMLERİM

Öncelikle belirtmem gerekir ki bu geziden büyük memnuniyet duydum. Geziye giderken bana cesaret, azim, isteklendirme, hırs ve çalışma isteği vermesini bekliyordum. Ülkemizin ne kadar gelişmiş olduğuna tanık olmak, proje örneklerini görmek, kafamda proje fikirlerinin oluşması düşünceleri ile birlikte ilk defa teknofest'e gitmek ve kendime örnek aldığım Selçuk BAYRAKTAR'ı göreceğim olmamın heyecanı vardı.

Teknofest çok çok büyük bir teknoloji festivali. Ülkemizin yerli üretim ürünlerinin sergilendiği ve daha çok gençlerin katıldığı birçok alanda yapılan yarışmaların olduğu bir proje. Bence Teknofest'e her Türk vatandaşının gitmesi gerek. Çünkü ülkemizin ne kadar ileri seviye teknolojiye sahip olduğunu görmeliler. Hayatın oyundan ibaret olmadığını anlamalılar. Çalışınca Allah'ın izniyle her şeyi başarabileceklerini anlamalılar. Kendilerinin de bir şeyler başarabileceklerini anlamalılar.

Teknofest'te en beğendiğim kısımlar ve projeler nelerdi? Askeri alan benim en beğendiğim alan, en çok ilgimi çeken projeler bomba kurma ve imha etme robotu. Bu

robotun özellikleri gece görüş kameralı bir robot kola sahip paletli bir araç, yüz algılama cihazı, sen kameraya baktığında ekranda isim, soy isim, yaş ve tc kimlik numarasını yazan bir sistem ve bu sistemin %98'lik bir doğru bulma olasılığı var bence bu çok mükemmel bir oran. En çok ilgimi çeken şeylerden biri de dronlardı. Dronlar hem küçük olup hem de hızlıydılar dronlarda en sevdiğim özellik vr gözlüğüyle kullanılabilir olmaları. Özellikle Baykar'ın yaptığı Bayraktar Kızılelma, tb3, tb2 ve Anka ülkemiz adına en büyük gelişmelerdendir. Formula araçları da en iyi şekilde yapılmıştı ve en çok ilgi görenlerden biri olan yeni, yerli ve milli elektrikli arabamız TOGG çok güzel ve yeni nesil araçlara uygun yapılmıştı. Kale gurubunun yaptığı keskin nişancı tüfeği çok gelişmiş bir silah olup menzili iki kilometreydi. En çok ilgimi çeken şeylerden biri olan araba boyutundaki dev taşımacılıkta kullanılacak olan dron idi. Bu dron 50 kg taşıma kapasitesiyle ve tek şarjda dört yüz kilometre menzili var idi. Yani bu demek oluyor ki bu dronun bir üst kapasitesi insan taşıyabilecek bir sürüm olabilir. Ülkemiz havacılık alanında çok gelişmiş durumda ve bu durumu Selçuk Bayraktar'a borçluyuz. Şu an daha çok havacılıktan denize yönelmiş bir vaziyetteyiz. Teknofest'te genç gurupların daha çok denizcilik alanı ile ilgili projeler yaptığını gördüm. Teknofest bende çalışma isteğimi, azmimi, cesaretimi ve motivasyonumu arttırdı. Ufkumu genişletti ve ülkemizin gerçekten çok iyi yöne gittiğini gösterdi. Hayatın sadece oyun ve eğlence olmadığını gösterdi. Azim ve çok çalışmayla başarabileceğimizi, rahat yaşayarak başarıya ulaşamayacağımızı gösterdi. Allah'a şükürler olsun ki ilk başladığından beri gitmek istediğim Teknofest'e gitmeyi Allah nasip eyledi.

Panorama 1453:

İstanbul'un fethini çok güzel anlatan bir yerdir burası. İstanbul'un fethinden kalan kılıçlar kalkanlar zırhların sergilendiği bir alan ve İstanbul fethinde büyük rol oynayan şahin toplarından biri de orada sergileniyor. Bu toplar o zaman Fatih Sultan Mehmet Han tarafında İstanbul'un fethi için dökülmüş devasa toplardır. Yıkılmaz denilen surlar yıkılmış aşılmaz denen zincir aşılmış fethedilmez denilen İstanbul fethedilmiştir.

Eyüp Sultan Cami ve Türbesi:

Eyüp Sultan Camiine ve oradaki türbelere gittik. Orada namaz kıldık ve türbeleri ziyaret ettik. Önce Mahmud Esad Coşan hocamızın türbesine ziyaret ettik. Ayrıca Necip Fazıl'ın türbesine de gittik. Çok duygusal bir yerdi.

Koç Müzesi:

Teknolojinin nasıl geliştiğini anlatan, çok büyük ve güzel bir müzedir. Yenilerden çok eskiler var. Benim koç müzesinde en çok beğendiğim Ford Mustang arabaydı. Amerikan tankı, gemi maketi koleksiyonu, eski özel jet, eski gemiler ve küçük çakı koleksiyonu da hoşuma gitti.

Harbiye Müzesi:

İlk önce asker eğitmek için yapılmış bu bina sonradan işlevi sona erdikten belli bir süre sonra askeri müzeye çevrilmiştir. Bu müze silâh severler ve bununla ilgilenenlerin çok tercih ettiği bir müzedir. Aynı zamanda benim gibi kılıç meraklıları içinde çok çeşit kılıç bulunan bir müzedir. Osmanlı ordusuna ait birçok ürün

bulunmaktadır silâhların geçmişten günümüze gelişimini görebileceğiniz güzel bir müzedir.

Fuat Sezgin Müzesi:

Bu müze benim görüşümle Osmanlı zamanında ki bilimin ne kadar gelişmiş olduğunu anlatan bir müze fuat sezgin hoca osmanlı zamanında kaleme alınmış eserleri anlayarak yapmış bir hocadır. Bu da benim gözümde onu harika bir insan yapar.

İslam Eserleri Müzesi:

Bu müzede çok sayıda el yazması Kuran'ı Kerim örneği bulunmaktadır. Aynı zamanda sultan fermanları ve eski el dokuma halılar vardır. Eski İslam ve Türk devletlerinden kalma eserler de bulunmaktadır.

Sonuç olarak gezi benim beklentimi fazlasıyla karşıladı. Bu gezi benim cesaretimi kendime olan güvenimi azmimi motivasyonumu artırdı, ufkumu genişletti, hayatın yalnız oyun olmadığını, çalışınca her şeyi başarabileceğimizi hatırlattı.

GEZİ NOTLARIM

İstanbul gezisinde 16 kişi gittik. 28 Nisan Cuma günü sabah namazından sonra yola çıktık. İstanbul gezisinde birçok yer gezdik. Öğretmenlerimiz bize rehberlik etti.

TEKNOFEST 2023

Teknofest'te teknolojinin son ürünlerini gördük ve aklımıza yepyeni projeler canlandı. Teknofest'e gitmek hepimizi mutlu etti çünkü insan ülkesini teknolojiye bu kadar ilerlemiş görünce insan ülkesiyle gururlanıyor. Size biraz Teknofest'ten bahsedeyim.

İlk Teknofest İstanbul'da 2018`de yapılmış. Selçuk Bayraktar sayesinde gençlerin projelerini dünyaya duyurdu. Teknofest dünyaya milli savunma sanayisinde ilk defa yapılan araçları gösteriyor. Biz de ilham aldık ve seneye inşallah kendi projemizle katılacağız..

1453 PANORAMA MÜZESİ

1453 Panorama Müzesi İstanbul'un fethini anlatan çok güzel bir simülasyondur. İstanbul'un fethini öğrenmek isteyen biri mutlaka 1453 Panorama Müzesini gezmelidir. İnsan izlerken içinde kayboluyor.

EYÜP SULTAN CAMİ

Eyüp Sultan Camisinde ikindi namazını kıldık. Türbe, Hz. Muhammed'in ordusunda sancaktar olup, İstanbul'un muhasarası sırasında şehit olan Hz. Eyyub El-Ensari'nin mezarıdır. Mezar İstanbul'un fetihinden sonra bulunmuş ve üzerindeki türbe Fatih Sultan Mehmet tarafından 1459 yılında cami ile birlikte inşa ettirilmiştir. Türklerin İstanbul'da yaptığı ilk eserdir. Türbenin ayakucunda bulunan suyun kalp hastalığına şifa olduğuna inanılır.

Eyüp Sultan Cami'sinden Eyüp Sultan Mezarlığına gittik. Mezarlıkta ülkemize katkısı olan insanlardan bazılarını gezerek ilk günü bitirdik. Eyüp Sultan mezarlığından misafir olacağımız Beyoğlu İmam Hatip yurduna geçiş yaptık.

İkinci güne Rahmi Koç Müzesi ile başlangıç yaptık.

RAHMI KOÇ MÜZESİ

İş insanı Rahmi Koç sayesinde açılmıştır. 3 bölümden oluşuyor.

Biz ilk olarak dış mekânı gezmiştik. Dış mekânda Douglas DC-3 uçak, TCG Uluçalreis Denizaltı, Vernicos Irini buharlı römorkör bulunuyor ve daha birçok araba var. Dış mekânı gezdikten sonra müzenin içine girdik.

İçeride birçok araba vardı. O dönemde yapılan eski arabalar beygir gücü bakımından şuanda üretilen araçların beygir güçleriyle neredeyse eşdeğer bir durumdadır. Bu geçmiş teknolojisine göre mükemmel bir ilerlemedir. Arabaların mimari yapıları ve iç tasarımları şuan ki araçlardan daha fazla ilgi çekmektedir.

HARBİYE MÜZESİ

İsmi MEKTEB-İ HARBİYE'den almıştır. 1. Dünya Savaşından bulunan silah, mermi, top, tüfek gibi tarihi eserleri içerisinde barındırmaktadır. İstanbul'un fetih savaşında Bizanslıların Osmanlı'ya karşı önlem olarak kullandığı zincirler de bulunmaktadır.

İSLAM BİLİM VE TEKNOLOJİ TARİHİ MÜZESİ

İstanbul'da Gülhane Parkı'nın içindeki Saray Sur Duvarına bitişik Has Ahırlar Binası'nda yer alır. Fuat Sezgin, İslam bilim ve teknoloji tarihi araştırmaları yapan, dünyanın önde gelen bilim insanlarından biridir. Müzede astronomi, saat teknolojisi, denizcilik, savaş teknolojisi, tıp, madenler, fizik ve teknik, optik, kimya, matematik ve geometri, mimari ve şehircilik, cihaz kopyaları, harita çizimleri bulunuyor. Dr. Fuat Sezgin'in mezarı da İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesinin önünde bulunuyor.

AYASOFYA CAMİ

Ayasofya Kilisesi İstanbul'un fethinden sonra camiye çevrilmiştir. Adını da Ayasofya cami koymuşlardır. Mimar Sinan el atması ile bina yıkılmaktan kurtulmuştur. Tavanda 4 tane melek bulunmaktadır. Söylenenlere göre meleklerin yüzü açıldığında kıyamet kopacaktı ve bu meleklerin birinin yüzü açılmış bir şekilde bulunmaktadır. PANTOKRATOR İSA fotoğrafı bulunmaktadır. Ayasofya caminin yakınında eski zamandan bir hipodrom vardır. Gezimizi Ayasofya cami ile bitirdik ve Çanakkale'ye gelmek üzere yola çıktık.

İSTANBUL GEZİMİZDEN GERİDE KALANLAR

İlk olarak gezide ben dâhil 13 arkadaşım ve 3 hocam vardı. Ama gezinin sonlarına doğru 1 hocamız daha bize katıldı ve bazı müzelerde bize rehberlik etti. Cuma günü sabah okulun bahçesinden yola çıktık.

TEKNOFEST:

İlk Olarak Teknofest'e gittik. Ama yolda İstanbul'un acımasızlığıyla karşılaştık ve Teknofest'in girişinde önümüzde 2 araba çarpıştı. Allah'tan hiç bir sürücüye bir şey olmadı ama arabalar için aynısını söyleyemem ama ne demişler "cana geleceğine mala gelsin." Neyse sonra Teknofest'e girdik. Ortam büyüleyiciydi arkada müzik, sağda solda İHA'lar, SİHA'lar, helikopterler, dronlar ve araçlar resmen ağızım açık kaldı. Sonra ayrıldık, ben ve 4 arkadaşım beraber gezdik. Buraya bütün stantları yazmak isterdim ama o kadar fazla ki sadece çok dikkatimi çekenleri anlatacağım. İlk stantta bize pişmaniye ikram ettiler, gerçekten güzeldi. Sonraki stantta bir İHA vardı. Kamikaze dalış yaparak QR kod okuması gerekiyordu. Bana " işte bu çok zor dedirtti. " Sonra tam 5 tane ödülü olan bir elektrikli araba gördük. Aynı arabanın yapımcıları denizaltı, dron ve uçakta yapmıştı. Onun haricinde jet motorlarının olduğu standın, TÜRKSAT'ın uydusunun olduğu stant, siber güvenlik standı, silahların ve mermilerin olduğu stant, tank standı ve bunlara benzer, bir sürü stant vardı. Bunların arasından beni en çok etkileyen yukarıda da bahsettiğim kamikaze dalış yapan uçaktı. İleride hobi olsa da kesinlikle böyle bir uçakla bu dalışı, denemeyi istiyorum.

PANORAMA 1453 MÜZESİ:

Sonra Teknofest'ten çıktık ve yoğun bir trafiğin ardından yani 2 saat sonra Panorama 1453 müzesine gittik. Orada İstanbul'un fethiyle ilgili bir sürü tablo vardı, çoğunda Fatih Sultan Mehmet ve hazırlıkları vardı. Sonra ünlü gösteri kısmına geldik. Bana göre hayal kırıklığıydı çünkü ses efektleri ve görsel efektler çok fazlaydı ama hikâye kısmı yok gibiydi. Bana göre kesinlikle geliştirilmesi gerekiyor.

EYYÜPSULTAN CAMİSİ VE TÜRBESİ:

Sonra da Eyüp Sultan Cami'sine ve oradaki türbelere

gittik. Orada namaz kıldık ve türbeleri ziyaret ettik. Önce ailemle sohbetlerini dinlediğim çok etkili konuşmaları olan Mahmud Esad Coşan hocamızın türbesine gittik. Oradan gerçekten çok duygulandım. Ayrıca Necip Fazıl'ın türbesine gittik, tam açıklıktan ölmek üzereyken yemek yedik ve ilk gün bitti.

RAHMİ KOÇ MÜZESİ:

Ertesi gün günümüz saat dokuzda Rahmi Koç Müzesiyle güne başladık. Bir şey fark ettim o da Rahmi Koç harika bir koleksiyoner. Adamın yüzlerce arabası, onlarca uçağı, motorları, imzalı eşyaları ve daha bir sürü eşyaları vardı. En şaşırdığım şey Harry Potter filmindeki uçan araba oldu. Böyle bir şeyin orada olacağı aklıma gelmezdi. Onun haricinde böyle bir kişinin bütün ülkelere lazım olduğunu düşünüyorum. Tarihi iyi bir şekilde koruyup zengin şekilde geleceğe aktarıyor. Buda bana göre çok önemli bir şey.

HARBIYE MÜZESİ:

Yolumuza Harbiye Müzesiyle devam ettik. Orada diğer hocamız da bize katıldı ve bu müzede bize Osmanlı padişahlarını ve İstanbul'un fethini ve bir sürü silahı anlattı. Yani zaten Harbiye Müzesinin yüzde sekseni silah Benim dikkatimi çekenler bin dokuz yüzlerin kurmalı silahlarıydı, yani bende erkeğim ve her erkek silahları sever.

FUAT SEZGİN İSLAMİ BİLİMLER VE TARİHİ MÜZESİ:

Son müzemize yani Fuat Sezgin İslami Bilimler ve Tarihi Müzesine geçtik. Bir şey fark ettiysem oda Fuat Sezginin harika bir adam olduğudur. Küçüklüğünden günde 18 saat çalışmayla nerelere gelmiş bir adam, insanı gerçekten hayran bırakır. Ayrıca müzesinde daha önce yapılmış eserleri yok olmadan okuyup deşifre etmiştir. Mesela iki boyutlu su saatini gerçeğe yani üçüncü boyuta aktararak gözümüzle algılanabilir hale getirmişler. Bunda bence hayran kalınacak bir şey. Daha sonra Ayasofya'ya gittik, orada namaz kılıp gezimizi bitirdik. Bana göre harika bir geziydi ve epey de eğlenceliydi.

TEKNOFEST İSTANBUL 2023

Teknofest 2023 bu yıl İstanbul da yapıldı. Hocalarım, ben ve ekip arkadaşlarım da Teknofest bilim fuarına katıldık. Sizlere biraz Teknofestten bahsedeyim. Teknofest in ilk festivali 2018 yılında İstanbul da yapıldı.

Selçuk Bayraktar, ekip arkadaşları ve Türk gençleri sayesinde buralara kadar geldi ve adını çeşitli ülkelere duyurdu. Biz de genç kardeşlerimizin, abilerimizin yapmış oldukları icatları görmek ve onlardan ilham alabilmek için oraya gittik. Girişte bizi karşılayan büyük bir kalabalık vardı. Yapılan inovatif icatları görmek için bir sürü insan oraya gitmişlerdi. Oraya gidip oradaki yapılan projeleri inceleyerek ilham alacaklardı ve belki de daha iyilerini yapacaklardı. Teknofest daha çok gençlerimize yönelik bir çalışmadır, Türk Gençlerinin bağımsız bir şekilde ülke savunma sanayisine, milli S/İHA yapımında ve ülkemizi bir adım daha öne atacak bir sürü nice projelere destek olmaktadır...

Gezimizde Teknofest ten sonra en çok ilgimi çeken yer Rahmi Koç müzesi olmuştur. Müzede bulunan ulaşım araçlarının tasarımları ve dış görünüşleri dikkatimi çekmiştir.

Odönemde yapılan eski arabalar beygir gücü bakımından şuanda üretilen araçların beygir güçleriyle neredeyse eşdeğer bir durumdadır. Bu geçmiş teknolojisine göre mükemmel bir ilerlemedir. Arabaların mimari yapıları ve iç tasarımları şuan ki araçlardan çok daha iyi olması günümüzdeki zengin insanların ilgisini daha çok çekmektedir.

Fuat Sezgin Müzesi; Fuat Sezgin, İslam bilim ve teknoloji tarihi araştırmaları yapan, dünyanın önde gelen bilim insanlarından biridir. Müzede astronomi, saat teknolojisi, denizcilik, savaş teknolojisi, tıp, madenler, fizik ve

teknik, optik, kimya, matematik ve geometri, mimari ve şehircilik, coğrafya alanlarında hazırlanmış toplam 570 alet, cihaz kopyaları, maket ve model koleksiyonu, harita çizimleri bulunuyor. Müslümanların dünya bilim tarihindeki, kendinden sonraki dönemleri etkileyen, pek çok keşfe ilham kaynağı, dayanak olan keşifleri tespit etmiş olması Fuat Sezgin önemli biri yapmıştır.

Harbiye Askeri Müzesi; 1. Dünya Savaşı gibi Tarihe önemli etkileri bulunan Harbiye Askeri müzesi Savaşlarda bulunan silah mermi top tüfek gibi tarihi eserleri içerisinde barındırmaktadır.

Müzenin içerisinde bulunan, savaşta askerlerin kullandığı giysiler de müzede yer almaktadır. Bunun yanı sıra tarihe adını altın harflerle yazdırmış olan başkomutanların miğferleri kılıçları tabanca ve tüfekleri de bu müzede yer almaktadır.

Gelecekte yapabileceğimiz projelere örnek olarak Teknofestte neredeyse hiç görmediğimiz deniz savunma sanayisi hakkında bazı materyaller yardımıyla yapabileceğimiz veya geliştirebileceğimiz birçok ürün var.

Benin önerim ise denizin altında gemi gibi yüzebilen ve tehlike yaratan araçların yaptığı hareketleri hareket sensörlü bir torpido ile imha edilmesi. Bu torpidoyu hareket sensörü ile beraber ısı sensörlü bir sistem daha ekleyerek hata yapma olasılığını en az seviyeye düşürmek amaçlanabilir. Şuanda yine savunma sanayisinde kullanılan denizaltı helikopter gibi araçların tahrip güçleri aynı kalacak şekilde daha küçük boyutlarının yapılması kritik anlarda dikkat çekmeyecek şekilde savaşta büyük hamleler yapılmasında büyük rol oynar.

ALAMET

TEKNOLOJİ & TASARIM TAKIMI

İSTANBUL'DA

İstanbul'a yolculuğumuz saat 4.50 gibi başladı. İstanbul'a saat 8.30 gibi geldik, geldiğimizde ilk olarak Teknofest'e gittik. Teknofest'te benim en çok ilgimi çeken şey uzay ile ilgili çalışmalar oldu. Mesela oradaki uzay roketinin ve uyduların maketleri gerçeği ile aynı olması benim için çok önemli ve faydalı bir gözlem oldu. Teknofest'te dikkatimi çeken bir diğer çalışma ise hidrojen ve oksijeni birleştirerek su üretip bunun ürettiği enerji ile arabayı çalıştırma düşüncesiydi. Bu fikir bana ilginç gelmişti çünkü İstanbul'a giderken bu fikrin olabilirliğini düşünüyordum biraz daha farklısını tabi ki ve Teknofest'te elde ettiğim bir gözlem ise uçak motorları hakkında oldu, uçakların kullandıkları motorlar gerçekten harika bir fizik ürünü, sadece fizik değil estetik anlamda da harikaydı, bir motorunun nasıl çalıştığını öğrenmek gelecek senelerde yapabileceğim şeylerin sayısını arttırmış oldu.

Teknofest birçok fikri gözlemleyebileceğim ve deneyimleyebileceğim bir etkinlikti, birçok insanın neler düşündüğünü görmek ister istemez akılda yeni fikirler üretiyor.

İkinci olarak Panorama 1453'e gittik. Panorama, İstanbul'un fethinin gerçekleştiği tarihi surların hemen dışında, Topkapı Sarayı'nın karşısında yer alıyor. İçeri girdiğinizde, İstanbul'un fethi sırasında yaşanan olayların canlandırıldığı büyük bir resimle karşılaştık. Resim, İstanbul'un fethi sırasında yaşanan en önemli olayları anlatır. Topkapı Sarayı'nın surlarının dışında, Osmanlı İmparatorluğu'nun askerleri ve İstanbul'u savunan Bizans İmparatorluğu'nun askerleri

arasında şiddetli bir savaşın yaşandığı canlandırılır. Ayrıca, Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul surlarını yıkmak için kullandığı devasa topların tasvir edildiği sahne vardı. Panorama, İstanbul'un fethi hakkında bir fikir edinmesine yardımcı olan etkileyici bir eserdir. Sonuç olarak panorama verdiği bilgi olsun anlatış biçimi olsun güzeldi fakat sürekli yukarıya bakmak biraz boynumu ağrıttı.

Gezide üçüncü yer olarak Eyüp Sultan Cami'ye gittik. Caminin içi oldukça büyüleyiciydi. Caminin duvarlarındaki Osmanlı süslemeleri ve cami tavanındaki süslemeler çok güzeldiler. Caminin ana kubbesinde, kubbeyi süsleyen mavi renkli çiniler vardı. Namazımızı kıldık, mezarları ziyaret ettik ve ilk günümüzü sonlandırdık.

Kaldığımız yurdu beğendim, rahattı fakat tek eksik odalarda tuvalet yoktu, çok önemli bir eksik değildi ama olsaydı daha iyi olurdu.

İkinci gün sabahtan Rahmi Koç Müzesine gittik. Teknofest'ten sonra beni şaşırtan bir diğer yer de orası oldu. Antika arabalar, bisikletler, lokomotifler ve hatta denizaltılar gibi birçok ilginç araçlarla karşılaştım. Müzede ayrıca eski el yazmaları, haritalar, fotoğraflar, tarihi takımlar ve mücevherler gibi birçok nadir ve değerli eser de bulunuyordu. Müze içinde özellikle dikkat çekici olan bölümlerden biri denizcilik bölümüydü. Burada, İstanbul Boğazı'nın tarihi ile ilgili birçok ilginç obje ve maketler gördüm. Ayrıca müze içinde tamamen yeniden inşa edilmiş bir Osmanlı pazarı ve eski bir İstanbul Sokağı da vardı.

Sonuç olarak, Rahmi Koç Müzesi, endüstriyel tarih ve teknolojiye ilgi duyanlar için zengin bir içerik sunan, İstanbul'daki görülmeye değer müzelerden biridir.

Rahmi Koç Müzesinden sonra İstanbul Harbiye Müzesine gittik. Müzenin bahçede birçok tarihi askeri araç, top ve silah gibi ekipmanlar sergilenmekteydi. Müze, Osmanlı İmparatorluğu'ndan Cumhuriyet dönemine kadar uzanan Türk askeri tarihine dair zengin bir koleksiyona sahip. Müzenin içinde yer alan 23 salonda, askeri üniformalar, silahlar, teçhizat, savaş araçları, fotoğraflar ve belgeler yer alıyordu. Müzede sergilenen eserler arasında Osmanlı İmparatorluğu döneminden kalma kılıçlar, zırhlar, miğferler ve cephaneye dair ürünler vardı. Ayrıca Çanakkale Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'ndan kalma silahlar ve diğer askeri teçhizatlar da müzede dikkatimi çekenler arasındaydı.

Harbiye Müzesi, Türk askeri tarihine ilgi duyanlar için zengin bir içerik sunan, İstanbul'daki görülmeye değer müzelerden biridir. Harbiye Müzesinden sonra İstanbul'a giderken de düşündüğüm, en çok merak ettiğim ve dokuzuncu sınıfta da kitabını da okuduğum Fuat Sezgin'in İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesine gittik. Fuat Sezgin İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesi, İstanbul Teknik Üniversitesi bünyesinde yer alan ve İslam dünyasında yapılan bilimsel ve teknolojik çalışmaları sergileyen bir müzedir. Müze, dünya çapında bilim ve teknoloji tarihinde önemli bir yer tutan İslam medeniyetini ve o dönemde yapılan keşifleri tanıtmak için kurulmuştur. Müzenin en dikkat çekici sergilerinden biri, İslam dünyasının matematik ve astronomi alanındaki başarılarını anlatan bölümüydü. Bu bölümde, İslam dünyasında geliştirilen matematik ve astronomi teknikleriyle ilgili birçok eser ve cihaz sergilenmişti. Bunlar arasında usturlab, kuadrant? ve güneş saati gibi araçlar

bulunmaktaydı. Müzenin diğer sergileri arasında İslam dünyasında yapılan tıbbi keşifleri anlatan bölüm, kimya ve mühendislik alanında yapılan çalışmaları anlatan bölüm ve İslam dünyasında geliştirilen mekanik teknolojilerini anlatan bölüm de yer alıyor. Bu bölümlerde, İslam dünyasında geliştirilen cihazlar, aletler ve yazılı eserler vardı. Fuat Sezgin'in hayatı ve çalışmaları hakkında da bilgi veren bir bölüm de içerir. Fuat Sezgin, İslam dünyasındaki bilimsel ve teknolojik keşifleri araştıran ve tanıtan önemli bir bilim insanıydı. Fuat Sezgin'in mezarı da müzenin hemen yakınındaydı. Sonuç olarak müze İstanbul'da gezilebilecek en ilginç ve eğitici müzelerden birisiydi. İslam dünyasındaki bilimsel ve teknolojik keşifler için mutlaka görülmesi gereken bir yerdir.

Son durak olarak Ayasofya Cami'ye gittik. Ayasofya Camii'ne girdiğimde, etkileyici bir görüntüyle karşılaştım. İç mekânda bulunan yüksek kubbeler, büyüleyici bir güzellik yaratıyordu. Ayasofya Camii'nin iç mekânı, tarihi bir atmosfere sahipti. Duvarlardaki mozaikler, caminin Bizans dönemindeki görünümünü yansıtıyordu. Caminin en ilginç özelliklerinden biri kubbenin üzerinde yer alan altın rengi mihrabıydı. Bu mihrap, Osmanlı döneminin ünlü mimarlarından Mimar Sinan tarafından yapılmıştır. Cami'nin içinde yer alan en önemli özelliklerden biri de, üzerinde yüzlerce yıl önce yapılan Bizans mozaikleridir. Bu mozaikler, İsa Mesih ve Meryem Ana gibi dini figürleri tasvir eder. Ayasofya Camii'nde ayrıca Osmanlı dönemi mimari özellikleri de yer alır. Ayasofya Camii'nde dikkatimi çeken bir şeyi ise minareleriydi. bir minaresi tuğlalar ile örülmüşken diğerleri sanki betondan gibiydi. Cami'nin tarihi, Bizans dönemine kadar uzanan cami, İstanbul'un kültürel ve tarihi mirasının önemli bir parçasıdır. En çok beğendiğim yerlerden biriydi.

İSTANBUL GEZİSİ

İstanbul'a gitmek için Perşembe günü okuldan çıkışta, okul pansiyonuna geçtik. İlk defa bir yurttta kalmıştım. Aslında yurt ortamı güzel olmasına rağmen pek bana göre değildi. Ertesi sabah saat 5'e doğru sabah namazını kıldıktan sonra yola çıktık. Otobüs yolculuğu çok güzeldi, ayrıca otobüsü de çok sevmiştim. Saat 9 gibi İstanbul'a vardık. İlk durağımız Teknofest idi.

Teknofest İstanbul da düzenlenen ve en büyük bilim ve teknoloji festivalidir. Bu sene 27 Nisan Cuma günü İstanbul Atatürk havalimanının da düzenlendi. Neredeyse Türkiye'nin her bir köşesinden insanlar, yeni şeyler görmek, yapacakları şeyler için fikir almak, ailesiyle vakit geçirmek ve yeni insanlarla tanışmak için geliyorlar. Bu festivalde birbirinden ilginç projeler ve icatlar vardı. Bir çoğu gerçekten ilgimi çekmişti ama en çok merak duyduğum projeler elektrikli otonom araçlar ve siha-ihalar oldu. Ayrıca Teknofest'e başarısıyla kendini kanıtlamış insanlar gelmişti. Özellikle kendisine hayranlık beslediğim ve saygı duyduğum abim Selçuk abim bunlardan biriydi. Kendisiyle gerçekten tanışmak isterim. Bizim ziyaretimizden sonraki gün Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan ve Azerbaycan Cumhurbaşkanı Sayın İlham Aliyev gelmişti, onlarında görmek isterdim

fakat nasip olmadı. Teknofest'te birkaç tane abiyle konuşma fırsatım oldu. Yaptıkları şeyler gerçekten muhteşem. Kendilerine hayran kaldım, başarılarının devamını dilerim.

Sonuç olarak Teknofest'i gerçekten çok sevdim, bu ilk gidişimdi keşke ilk olduğu zamandan beri gelseydim, İstanbul da olması da ayrı bir güzellik çünkü bu kadar iddialı bir festival için büyük bir alan gerekli o sebepten ötürü İstanbul bu açıdan güzel bir seçim fakat avantajı olduğu kadar dezavantajı da var. Ulaşım açısından bence pek başarılı değildi. Biz Teknofest'ten çıkarken gerçekten çok zorluk çektik ama gerçekten genel olarak çok faydalı ve ilgi çekici bir festival olmuş imkanı olan herkesin gelmesini isterim keşke bende her sene gelseydim.

Teknofest gezimiz sonrasında Panorama 1453 müzesine gittik.

Panorama 1453 müzesi İstanbul fethini 360°'lik bir platformda ışık ve ses efektleriyle bize çok anlattı. Sahneye ilk çıktığımda karşıma çıkan resmi bir an gerçek sanmıştım. Gayet güzel bir şekilde tasarlanmış bir resim vardı ve ışık efektleri o resim üzerine yansıtılıyordu. Müzenin giriş ve çıkış kısımlarında resimler ve bilgilendirici yazılar ile oyalandık.

Bu müzede en çok beğendiğim kısım Şahi topunun anlatıldığı kısımdı. Gerçekten emek verilmiş bir sinevizyondu.

Bu müze 1. Gün de gezdiğimiz son müzeydi. Buradan sonra Eyüp sultan camiiine gittik. Eyüp sultan camiiine çok küçükken gitmişim fakat hiç hatırlamıyordum. Camii de ikindi namazını kıldıktan sonra biraz dolaştım ve camiiye hayran kaldım. Mimarisi muazzamdı. Eskilerden günümüze ulaşmayı basarmış güzel eserlerden bir tanesi bence. Camii den çıktıktan sonra yan taraftaki Eyüp sultanın türbesine geçtik. Dualarımızı ettikten sonra bugünkü gezimizin sonuna gelmiştik, otobüse geçip konaklama için Beyoğlu İmam Hatip Lisesi'ne geçtik.

İkinci gün ilk durağımız Rahmi M. Koç müzesiydi. Bu müzede eski model arabalar, gemiler, yatlar, trenler ve daha fazlası vardı. Burada çok fazla fotoğraf çektim. Müzede parçaları toplamak gerçekten zor olmalı.

Bu müzede ki ben çok sevdiğim parça ise Fenerbahçe gemisiydi. Önünde fotoğraf çekinmeden de olamazdı.

Sıradaki durağımız ise Harbiye Müzesi idi. Harbiye müzesi, Dünya tarihinin en başlarından günümüze kadar savaşlarda, şehirlerde, anıtlarda, geleneksel bayramlardan kalma eşyalar vardı. Osmanlıya ait çeşitli silahlar, kılıçlar, kıyafetler vardı. Müzenin en ilginç yeri ise Dünya savaşlarında kullanılan malzemelerin ve silahların olduğu bölümdü. Askeriyenin

kantininde yemek yedikten sonra gezimize devam ettik.

Sıradaki durağımız İslam eserleri müzesiydi. Bu müzede ki Kabe örtüsü ve Hz. Muhammed'in sakalı beni gerçekten etkiledi. Bu müzede ilgimi çeken diğer şey ise Osmanlı tuğlalarıydı. Erkan hocamız ile bu tuğraları okuduk.

Daha sonra Fuat Sezgin müzesi ile gezimize devam ettik. Öncelikle müzenin baş kahramanı Fuat Sezgin hakkında kısaca düşüncelerimden bahsedeyim. Fuat Sezgin'in ülkemize gerçekten katkısı büyüktür. Kendisine de saygım sonsuzdur. Müzeye gelecek olursak müze gerçekten büyük ve gayet zengin. Müze çeşitli kategorilere ayrılmıştı. Müzede ki parçalar gayet çeşitli ve açıklayıcı.

Ve gezimizin son durağı Ayasofya Camii idi. Ayasofya'ya girmeden önce bayağı sıra bekledik. Camiiye girdiğimizde büyüklüğü beni çok etkiledi. İçeri girdiğimizde ikindi namazını kılıp camiiye gezmeye başladım. Etrafta

anlamadığım semboller vardı. Bunları Erkan hocaya sorduktan sonra en çok ilgimi çeken kubbedeki 4 melekti. Bununla alakalı bir efsanede öğrendim. Haçlılar eğer 4 meleğinde yüzü açılırsa kıyamet kopacağına inanıyor. Bu efsane garip gelmesine rağmen ilgimi çekmişti. Son olarak da Ayasofya camiiine herkesin gelmesini tavsiye ederim.

İstanbul Teknoloji Gezimizden **Notlar**

İstanbul'un en büyük havacılık, uzay ve teknoloji festivali olan Teknofest, bu yıl 27 Nisan'da Atatürk havalimanında yapıldı. Burada, Türkiye'nin ve dünyanın dört bir yanından gelen teknoloji meraklıları bir araya geliyor ve birbirinden ilginç projeleri sergiliyorlar. Teknofest'te en çok dikkatimi şey insansız arabalar ve dronlar oldu. Teknofest'in en heyecan verici bölümlerinden biri de yarışmalar bölümüydü. Özellikle insansız hava aracı yarışması oldukça ilginçti. Yüzlerce takım, kendi tasarladıkları insansız hava araçlarıyla yarıştı ve bu yarışmalar gerçekten heyecan vericiydi.

Teknofestte genel olarak eksik gördüğüm birkaç konu var: Tasarım... Yapılan projelerin çok azında tasarıma önem verilmiş olarak gördüm. Motosiklet, araba ve hava araçlarına gösterilen ilgi motosikletlere gösterilmemiş hatta yarışmalarda motosiklet kategorisi dahi açılmamıştı. İleriki yıllarda bu gibi sorunların çözülmesini umuyorum. Teknofest Türkiye'nin en büyük teknoloji ve havacılık festivali olmanın hakkını veren bir etkinlik. Burada yenilikçi teknolojileri ve havacılık sektöründeki gelişmeleri yakından takip edebilir, yarışmaları ve gösterileri izleyebilir ve birçok farklı firma ve projeye tanışma fırsatı bulabilirsiniz. Her yıl düzenlenen bu festivali kesinlikle tavsiye ederim. Bir daha ki sene okulumuzun Alamet ekibi olarak bunlar gibi bir proje oluşturup Teknofest'e katılmayı hedefledik.

Teknofest'ten sonra, Panorama 1453 müzesine geçiyoruz. Burada, İstanbul'un fethinin canlandırıldığı bir panorama müzesi bulunuyor. 360 derece dönen bir platform üzerinde yer alan devasa yarım küre bir tablo, İstanbul'un fethini adım adım anlatıyor. Sergi, ses ve ışık efektleri ile destekleniyor ve İstanbul'un Fethi'nin her anını birebir yansıtıyor. İstanbul surlarının yıkılması, top atışları, Bizanslıların son direnişi ve son olarak Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethetmesi gibi olaylar, gerçekten unutulmaz bir deneyim sunuyor. Ancak sunumda görüntü efektlerinin çok fazla olmasını doğru bulmadım. Sergi sonrasında, İstanbul'un Fethi'ne dair bilgi edinebileceğiniz bir bölüm daha var. Burada, İstanbul'un Fethi'nin tarihi hakkında daha fazla bilgi edinebilir ve eski İstanbul'un canlandırıldığı diorama sergisini gezebilirsiniz.

Daha sonra, Eyüp semtinde bulunan Eyüp Sultan Camiini ziyarete gidiyoruz. İstanbul'un en eski ve en kutsal camilerinden biri olan Eyüp Sultan Camii, Hz Muhammed'in arkadaşı ve İslam'ın erken dönemlerindeki önemli sahabilerinden bir olan Eyüp Sultan'ın türbesiyle ünlüdür. Caminin hemen yanındaki kapalı türbede Eyüp Sultan'ın kabri bulunur. Eyüp Sultan camiiinde ikindi namazını kıldıktan sonra konaklayacağımız Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi pansiyonuna doğru hareket edip ilk günü tamamlıyoruz.

İkinci günün başlangıcında Rahmi Koç Müzesi'ne gidiyoruz. Müzenin girişinde Rahmi Koç'un anamorföz resmi bizi karşılar. Burası, Türkiye'nin önde gelen sanayicilerinden Rahmi Koç tarafından kurulan bir teknoloji müzesi. Müzede, eski arabalar, uçaklar, gemiler ve trenler gibi birçok ilginç araç sergileniyor. Müze içindeki diğer galerilerde de birçok ilginç nesne sergilenmektedir. Örneğin, müzenin mutfak galerisinde, Osmanlı mutfağından günümüze kadar birçok farklı mutfak eşyası sergilenmektedir. Bunların yanı sıra, müzenin diğer galerilerinde de tarihi oyuncaklar, müzik aletleri, saatler ve diğer endüstriyel eserler yer almaktadır. Ayrıca benim en çok ilgimi çeken müze burası olmuştur.

İkinci durağımız Harbiye Müzesi olacak. Burası, Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli dönemlerinden kalma askeri eşyaların ve silahların sergilendiği bir müzedir. Burada Osmanlı döneminden kalma zırhlar, kılıçlar ve mızraklar gibi çeşitli askeri araç gereçleri görebilirsiniz. Müzenin içindeki galeriler, Osmanlı İmparatorluğu'nun askeri tarihi ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kuruluşundan günümüze kadar geçen sürede kullanılmış birçok farklı askeri malzeme, silah, kıyafet ve araçları sergilemektedir. Osmanlı dönemi askeri kıyafetleri, silahları, askeri müzik aletleri, madalyalar ve benzeri eşyaların yanı sıra, Türkiye Cumhuriyeti dönemi askeri araçları, tankları, uçakları, gemileri ve benzeri araçları da sergilenmektedir.

Daha sonra, İslam Eserleri Müzesine geçiyoruz. Müzede, adından da anlaşılacağı gibi, İslam sanatının farklı alanlarına ait eserler

sergilenmektedir. Bu eserler arasında cami halıları, minyatürler, Kuran-ı Kerim yazmaları, metal işlemler, seramikler, cam eşyalar ve cami lambaları gibi eserler yer almaktadır.

Ayrıca, Türkiye'nin dört bir yanından getirilen Osmanlı dönemine ait kilim, dokuma ve çiniler de müzenin koleksiyonu arasındadır. Müze, Osmanlı İmparatorluğu dönemine ait eserlerin yanı sıra, Abbasiler, Emeviler, Selçuklular ve Memlukler gibi İslam dünyasındaki farklı devletlerin dönemlerinden kalma eserleri de sergilemektedir. Ardından, Fuat Sezgin Müzesi'ne geçiyoruz. Bu müze, İslam dünyasının bilim ve teknoloji tarihine ilişkin birçok eser barındırmaktadır. Bu eserler arasında astronomi, matematik, tıp, kimya ve diğer bilim dallarına ait el yazmaları, haritalar, gök cisimlerine ilişkin çizimler, aletler ve cihazlar yer almaktadır. Ayrıca, Osmanlı dönemine ait bilimsel eserler de müzenin koleksiyonu arasındadır.

Son olarak, Ayasofya-i Kebir Camii'ni ziyaret ediyoruz. Ayasofya bilindiği üzere İstanbul'un en önemli yapılarından biridir. 24 Temmuz 2020'de tekrar ibadete açılmasının ardından Ayasofya-i Kebir Camii İslam coğrafyası tarafından yoğun ilgi görmüştür. Aynı zamanda 1985 yılında UNESCO dünya miras listesine eklenmiştir. İstanbul'un fethinden önce kilise olarak kullanıldığı için sadece İslam dünyası değil tüm dünya tarafından ilgi görmektedir. İstanbul'a gidenlerin mutlaka Ayasofya'ya gitmesini tavsiye ederim.

meyveli pasta

İş çıkışı pastaneye uğrayıp kendine küçük bir pasta almanın hayalini kurarak son ders zilinın çalmasını bekler. Bir yandan da geçen hafta yaptığı Türkçe yazılıklarını okur. Yazılıdan beklenemeyecek kadar düşük alan öğrencilerine nasıl bir ceza ödevi vereceğini düşünürken zil çalar.

kendine adet edinmiştir. Sanki her sene bugün, kardeşini bulacağına dair inancı tazeleniyor, kendinde cesaret buluyordu. Bir gün bu pastaları onunla karşılıklı yiyeceğini biliyordu. E tabi bir de Boncuk vardı. Zaman zaman kardeşinin nasıl bir insan olduğunu, neleri sevip sevmediğini düşünüyordu. Bir gün onu bulduğunda Boncuk'u sevip

Okulu çoktan boşaltan öğrencilerinin ardından Doğan öğretmen de hazırlanıp çıkar. Çıkarken boş duvarların, içi boş binaların insan olmadan ne kadar da manasız olduğunu düşünür. Betona duygu veren o binanın içindeki insanların kahkahasıdır, neşesidir. İnsanın ve insanlığın olmadığı yerde yalnızlığın getirdiği hüzün kol gezer ve bu illet insanı yaşayan bir ölüye dönüştürür yavaş yavaş. Ve şimdi Doğan öğretmen insanlığın kısa bir süreliğine elini kolunu çektiği bu binadan çıkıp başka bir boş binaya, evine, gidecektir. Neyseki evi tamamen sessiz değildir,evinde onu bekleyen minik bir can vardır.

Eve varmadan evvel her zamanki gittiği pastaneden kendine küçük bir meyveli pasta alır. Kapıyı çaldığında açacak kimsesi olmamasına rağmen zile basar çünkü evdeki muhabbet kuşu, Boncuk, kuş sesi çıkaran bu zilin sesini duymayı sever. Aslında biraz Doğan'ın kendisi de sever zile basmayı. Koruyucu ailesinin yanından ayrılıp ayrı eve çıktığında anahtar kullanmakta ne kadar zorlandığını hatırlar. Sürekli anahtarını kaybeder, yedek anahtar yaptırmayı unurdu. Zamanla anahtarını kaybetmemeyi de öğrenmişti.

Eve girip pastayı mutfak tezgahının üstüne bıraktıktan sonra kıyıda köşede var olduğuna inandığı bir iki eski mumu aramaya başlar çünkü bugün, hatırladığı kadarıyla, kardeşi Duygu'nun doğum günüdür. Onun nerede ve nasıl olduğunu bilmese de her sene onun adına bir pasta almayı

sevmeyeceğini merak ediyordu.

Saatler yavaş yavaş ilerlerken Duygu da hastanede koşturup duruyordu. Bir de tam o gece nöbetçi hemşireydi, ertesi sabaha kadar çalışacaktı. Haftada en az bir gün böyle gece nöbetlerine kalırdı. Bazen iki üç gün kaldığı da olurdu. O sırada aklı evde yalnız bıraktığı kızında olurdu hep. Babası vefat edeli neredeyse bir yıl olmuştu. Demet de evde yalnız kalmaya alışmıştı yavaş yavaş. Sabah uyandığında karşısında annesini görünce mutlu oluyordu. Zaten komşuları Ayşe teyze her zaman olmasa da bazı zamanlar Demet'in yanında duruyordu ama on yaşındaki Demet ile altmış dört yaşındaki Ayşe teyze birbirleriyle pek anlaşamazlardı. O yüzden Demet yalnız kalmayı daha çok seviyordu. Hem yalnız kalınca kimse saat kaç kadar çizgi film izleyeceğine karışmıyordu. Çoğu zaman televizyon karşısında uyuyakalır ve annesi sabah eve geldiğinde onu sitemle uyandırır.

Hastane o gece yine çok kalabalıktı, insanlar acile zor sığıyordu. Acil kapısının önünde kolunda serumla Hikmet amcaya gördü Duygu. Yanında bu sefer tanımadığı biri vardı. Hikmet amca istisnasız her hafta gelirdi acile. Ya astımı tutar ya tansiyonu düşer ya da şekeri çıkardı. Duygu onu görünce hemen gitti yanına. Hikmet amca seviyordu Duygu hemşireyi. Onunla ilgileniyor, diğer hemşireler gibi surat asmıyordu. Duygu, Hikmet amcaya acilde yer bulduktan sonra gitti. Arkasından Hikmet amca, ne iyi kız şu Duygu,

dedi. Yanında ise Doğan vardı. Hikmet amca o gece rahatsızlanınca Doğan'ı aramış, kendisini hastaneye bırakıp bırakamayacağını sormuştu. Doğan da onu bırakıp gitmemiş, acile kadar gelmişti ve şimdi de kardeşinin adında bir hemşireyle karşılaşmıştı. Daha önce başına çok gelmişti böyle olaylar. Karşılaştığı her Duygu ismini araştırıyor ama bir sonuç bulamıyordu. Bu sefer de öyle yapmayacaktı. Hem yeri ve sırası da değildi. Ayrıca yine hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Serum bittikten sonra çıktılar hastaneden. O kalabalıkta Duygu'yu bir daha göremediler.

Hayat, birbirlerinin izini arayan iki kardeşi bir araya getirmişti fakat bundan kimsenin haberi yoktu. Başka planları vardı hayatın, insanların peşinden koştuğu planlardan farklı.

Okullar uzun bir aradan sonra yeni döneme merhaba dediğinde Doğan da kardeşini bulmaktan umudunu yavaş yavaş kesmeye başlamıştı. Bu sene Doğan öğretmenin sınıfına yeni bir öğrenci gelmişti. Duygu Demet'i evine daha yakın bir okula kaydetmek istemişti. Her şeyden habersiz Demet'in öğretmeni olmuştur Doğan. Zaman bu iki kardeşi bir araya getirmişti ama henüz ikisinin de haberi yoktu. Günler, haftalar hızla akıp geçerken Doğan okulda, Duygu hastanede koşturmaya devam ediyordu.

Bir gün Doğan, çocuklara soyağacı çizme ödevi verir. Demet ödevine sadece annesini, babasını ve babaannesi ile dedesini bir de halasını eklemiştir. Doğan bütün ödevleri topladıktan sonra kontrol ederken öğrencilerini de tek tek yanına çağırıp sorular sorar. Sıra Demet'e geldiğinde onu da yanına çağırır. Neden anneannesini veya teyzelerini dayılarını yazmadığını sorar. Demet ise annesinin ona dediği gibi anneannesini ve dedesini annesi çok küçükken bir kazada kaybettiklerini, isimlerini hatırlayamadığı için ödevine ekleyemediğini ve annesine sorma fırsatı bulamadığını anlatır öğretmenine. Doğan, soyağacında annesinin adını Duygu olarak görünce kafasında bütün parçaları birleştirir. Bir an

heyecandan afallar ve Demet'i yerine oturması için gönderir. Kendi kendine düşünürken Duygu'nun Demet'e kendisinden bahsedip bahsetmediğini merak eder. Bir yandan da içinden on yaşındaki küçücük çocuğa bu hazin olaydan ne kadar bahsedilebilir ki diye düşünür. Demek ki kardeşimin bir de çocuğu olmuş diye de geçirir içinden. Sonra Demet'i tekrar yanına çağırır ve ona annesinin bir kardeşi olup olmadığını sorar. Demet, bir şey bilmediğini söyler ve yerine geçer. Duygu, Demet'e Doğan'dan bahsetmek istememiştir çünkü eğer bir gün Doğan'ı bulamazsa Demet'in Doğan'la ilgili her sorusunda üzülecekti. Bir gün Doğan'ı bulduğunda uzun uzun anlatırdı.

Doğan o günü zor akşam eder. Eve gider ve bol bol düşünür. Artık kardeşine ulaşması an meselesidir. Bu sefer doğru Duygu'yu bulduğuna emindir ve aklına hastanedeki Duygu hemşire gelir. Kardeşinin o olup olmadığını düşünmeye başlar. Keşke bugün Demet'e annesinin ne iş yaptığını sorsaydım, diye hayıflanır.

Ertesi gün okulda Doğan, Demet'le birlikte Duygu'nun gelmesini bekler. Duygu geldiğinde Doğan, Demet'in öğretmeni olduğunu ve Duygu'yla konuşmak istediğini söyler. Duygu, Demet'le ilgili bir sorun olduğunu düşünse de her şey çok farklıdır. Duygu, Doğan'ın söze girmesini beklerken Doğan'ı daha önce görüp görmediğini düşünür, tanıdık gelmiştir ama çıkaramaz. Doğan ilk önce konunun Demet'le ilgili olmadığını, tamamen şahsi bir mesele olduğunu ve konunun kendisini de ilgilendirdiğini söyler Duygu'ya. Duygu dinlemeye devam ederken Doğan, kendisinin yetimhanede büyüdüğünü, ailesini trafik kazasında kaybettiğini, yetimhaneye kız kardeşiyle birlikte gittiğini, daha sonra ikisinin de farklı koruyucu ailelere verildiklerini ve şuan da kardeşini aradığını uzun uzun anlatır. Duygu Doğan'ı dinlerken ağlamaya başlar. Doğan heyecanından ne diyeceğini bilemez. Derin bir sessizlik olur. İkisi de sadece susup ağlar. Bunca yıldan sonra birbirlerine ne diyeceklerini bilemezler.

Doğan, birlikte çok vakit geçireceklerini, onu tanımak için sabırsızlandığını, her şeyi merak ettiğini ve sonunda onu bulduğu için çok mutlu olduğunu söyler. Duygu'da benzer şeyler söyledikten sonra yarın akşam yemeğini birlikte Doğan'ı evinde yemek için sözleşirler.

Doğan da Duygu da çok mutludur. İkisi de geçmişlerinden ve ailelerinden bir parça buldukları için heyecanlıdır. Bir an önce o günün bitmesini ve akşam olmasını ister ikisi de. Doğan yıllardır yemek yediği o masada Duygu'yu bulmanın hayalini kurmuşken şimdi yine aynı masada Duygu'yla yemek yiyecektir. Binlerce kez teşekkür eder hayata. Akşam olduğunda Doğan mükemmel bir masa hazırlamıştır. Bir de yine okul akışı her zaman gittiği pastaneden her yıl Duygu adına aldığı küçük meyveli pastadan almıştır.

Boncuk'la birlikte heyecanla Duygu ve Demet'in gelmesini bekler. Zil çalar. Evet, zil! Boncuk'un sevdiği o zil sesi... Koşarak kapıyı açar Doğan.

Yemek için masaya oturduklarında ilk önce kimse ne diyeceğini bilemez. Duygu, yemeklerin çok güzel görüldüğünü söyler ve teşekkür eder. O sırada Demet çoktan yemeğe başlamıştır. İkisi birlikte Demet'in iştahlı haline gülerler. Yemek yerken Duygu muhabbet kuşunun adını sorar. Doğan, Boncuk olduğunu söyledikten sonra Doğan'a Boncuk'u salıp salamayacağını sorar. Doğan, memnuniyetle salacağını söyler. Bir yandan da Duygu'nun Boncuk'u sevmesine sevinir. Yavaş yavaş dilleri açılmaya, konuşmaya başlarlar. İkisi de birbirine koruyucu ailelerini anlatır. Duygu ise koruyucu ailesinin yanından nasıl ayrıldığını, ardından evlendiğini ve aslında eşiyile birlikte Doğan'ı çok aradığını anlatır. Daha sonra eşini kaybettiğini ve Demet'le yalnız kaldığını anlatır. Doğan Demet'e bir anda heyecanla doğum gününü sorar. Doğru hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etmek ister. Daha sonra Duygu'ya masada duran meyveli pastayı göstererek her yıl doğum gününde onun adına bu pastayı aldığını ve her seferinde onunla beraber yediklerini hayal ederek yediğini söyler.

Uzun uzun konuşurlar... Birbirlerini iki yabancı gibi hisseden bu iki kardeş, mutlu oldukları kadar şaşkındılar da. Eğer vaktinde o kaza olmasaydı ya da anneleri ve babaları yaşasaydı, hayatları çok daha farklı olurdu. Fakat hayatın sürprizleri daha bitmemiştir.

Doğan, Duygu'yla Demet'i evine bırakır. Onları evlerine bıraktıktan sonra dönüşte derin düşüncelerle huzurlu şekilde evinin yolunu tutan Doğan bundan sonraki hayatı için heyecanlıdır. İki kardeş için de her şey tam yoluna girmişken bir anda yeniden bozulacaktır. Doğan o gece kendi evine geri dönerken bir yolcu otobüsüyle çarpışarak kaza yapar. Ambulansla Duygu'nun çalıştığı hastaneye kaldırılarak ameliyata alınır. Ameliyattan sonra yoğun bakıma geçer.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Duygu, ertesi sabah her zamankinden daha mutlu şekilde gelir hastaneye. Gece nöbete kalan hemşirelerden her zamanki gibi hastalar hakkında bilgi alır. Daha sonra hasta dosyalarını incelerken Doğan'ın adını görür. Ne olduğunu anlayamaz, şok olur. Hemen yoğun bakıma gider ve Doğan'ı o halde görünce dayanamaz, ağlamaya başlar. Koşarak dışarı çıkar ve ameliyat eden doktoru bulur. Doktor, pek umutlu konuşmaz. Durumu kritiktir ve yaşayıp yaşamayacağı belli değildir.

Şaşkındır Duygu. Hayat nasıl bir oyun oynuyordu böyle? Dalga geçer gibi önce bir sevindirmiş şimdi de yerden yere vuruyordu. Kendini suçlu hissediyordu Duygu. Bu düşünceler içinde hastane bahçesine gider ve ağlamaya başlar. Daha küçük bir çocukken önce annesiyle babasını almıştı hayat. Şimdi de yıllar sonra kavuştuğu kardeşini yine trafik kazasıyla alıcak mıydı hayat ondan? Ne yapacağını bilemiyordu. Hayatı kayıplarla dolmuştu Duygu'nun. Doğanı da kaybederse ne yapacaktı bundan sonra? Eli kolu bağlı beklemekten ve dua etmekten başka çaresi yoktu. Bekledi, bekledi ve bekledi Duygu...

haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...

Anadolu Mektebi Öğrencilerimiz Manisa'da "Vefatının 40. Yılında Üstad Necip Fazıl Kısakürek'i Anma " Panelini yaptı

Çanakkale'yi temsilen okulumuzdan üç öğrenci katıldı.

Anadolu Mektebi İl Koordinatörlüğünü yürüten okulumuz Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni Fırat ORUÇ refakatinde Şubat ayından

Anadolu Mektebi Öğrencilerinin Sunumuyla "Vefatının 40. Yılında Üstad Necip Fazıl Kısakürek'i Anma Programı" 06-09 Haziran 2023 tarihleri arasında Manisa ilimizde

beridir hazırlık yapan öğrencilerimiz 11. Sınıf öğrencilerimiz Eda Nur Turhan, Müberra Duran ve Azize Yılmaz, ağırlıklı olarak İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi ve Hukuk Fakültesi öğrencilerinin olduğu panel gruplarında bildirimlerini başarı ile sundular.

Anadolu Mektebi Manisa programına Anadolu Mektebi Yürütme Kurulu Başkanı eski bakan Prof. Dr. Sami GÜÇLÜ'nün katıldığı programda Ege

gerçekleştirildi. Anma programı kapsamında Üstad Necip Fazıl'ı farklı yönleriyle ele alan dört panel gerçekleştirildi. Çanakkale, Ankara İstanbul, İzmir, Bursa, Kocaeli, Konya, Balıkesir, Manisa, Gaziantep, Adana, Uşak, Denizli, Aydın, Kırıkkale ve Konya illerinden katılan kırk üniversite ve lise öğrencisinin bildirimlerini sunduğu panellerde

Üniversitesi ve Celal Bayar Üniversitesi akademisyenlerinden Prof. Dr. Kenan Erdoğan, Prof. Dr. Hacı Abdullar Şengül, Doç. Dr. Ferda Zambak, Doç. Dr. Özlem Nemutlu panel

değerlendirmelerini yaptılar.

Dört günlük program kapsamında panel programları dışında yazar-akademisyen sohbetleri gerçekleştirilerek Manisa ilimizin güzellikleri keşfedildi.

Milli Eğitim Bakanlığı, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığının desteklediği Anadolu Mektebi çalışmalarına bu süreçte Manisa İl Millî Eğitim Müdürlüğü, Manisa Büyükşehir Belediyesi, Şehzadeler Belediyesi ve Yunus Emre Belediyesi gönülden ve gayretle ev sahipliği yaptılar.

haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...

anadolu mektebi 2. grup öğrencilerimizden “Mustafa Kutlu” paneli

1. grubumuz İzmir bölge paneli yanında yılın başında Bursa ve Manisa programlarına da katılarak örnek çalışmalara imza attılar.

2. grubumuz ilk panelini Mustafa Kutlu ile yaparak uzun soluklu bir çalışma temposuna bismillah dediler.

adlı sunumlarıyla katıldılar.

Program sonunda sertifikalarını veren ÇOMÜ Öğretim Üyesi Doç. Dr. Arif Olgun KÖZLEME öğrencileri tebrik ederek panel hakkında genel değerlendirmelerde bulundu.

Anadolu Mektebi yazar okumaları çerçevesinde yaptığı çok ciddi çalışmalarıyla tanınan okulumuz bu çerçevede 2. grubunu da oluşturdu. Bu zamana kadar Mustafa Kutlu, Cengiz Aytmatov ve Necip Fazıl Kısakürek okumaları ve panelleri yapan

Ömer Önder’in başkanlığı ve Eymen Gülhan’ın sunuculuğunda başlayan panele Zeynep Ayan, “Kutlunun Eserlerinde Hayat Zorlukları” Beyda Sıla Çakır, “Kutlunun Eserlerinde Birlik Beraberlik”, Betül Berra Sayın, “Kutlunun Eserlerinde Aile Teması”, Kevser Poyraz ise “Kutlunun Eserlerinde Köy Kent Çatışması”

anadolu mektebi ortaokul grubumuz da çalışmalara dahil oldu.

belirlenen en az 10 kitap bitirmiş oldu.

Proje Sorumlusu Türkçe Öğretmeni Serpil K A L K A N ’ ı n sorumluluğunda Yıl Sonunda Etkinliği düzenleyen takımlar, kitap ayraçları, hediyelik eşyalar, resimler, ödüllü yarışmalar, kitap tanıtımları, özetleri, bilmeceler, şiirler, sunumlar ve tiyatral

gösterilerden oluşan etkinlik geleceğe dair umutları tazeledi.

Anadolu Mektebi, Yazar Okumaları etkinliklerine Ortaokulu gruplarını da dahi etmeye karar etti. 2022-2023 eğitim öğretim yılının 2. dönemi başından itibaren bünyemizdeki İmam Hatip Ortaokulumuzun 5. 6. ve 7. sınıflarından toplam 90 öğrencimiz gönüllü olarak bu gruba dahil oldu. Böylece bu durumda Türkiye’deki bir kaç okuldan biri olma hüviyeti kazanan Ortaokulumuzun 9 takımına ait 90 öğrencimizin her biri proje tarafından

Anadolu Mektebi il temsilcisi Fırat ORUÇ ve lise grubumuzun Anadolu Mektebi üyeleri Eda Nur TURHAN, Azize YILMAZ ve Müberra DURAN’ın Manisa, İzmir ve Bursa panelleri ve Anadolu Mektebi çalışmaları hakkında geniş bilgiler verdiği etkinlik önümüzdeki yıllara da güzel bir örnek teşkil etti.

önden giden atlılar

■ Osman SARI

Issız sıcak çölleri
Karşı karlı dağları
Çoktan aşıp gittiler
Kayboldular uzakta
Önden giden atlılar

Ben burada kaldım böyle
İşleri aceledir
Çok uzundur yolları
Bense geride kaldım
Yetişemedim size
Önden giden atlılar

Gittiler hep gittiler
Aştılar kızgın çölü
Toprak tükendi bir gün
Denize ulaştılar
Çektiler dizginleri
Kendileri dursa da
Atlar duramadılar
Çaresiz kalıp birden
At sürdüler denize
Önden giden atlılar

Önlerinde okyanus
Kızgın bir çöl arkada
Asıl içlerindedir
Zaptedilmez bir deniz
Önden giden atlılar

Teknik değişti diye
Bıraktılar atları
Atlarsa bu kıyıda
Sanki sevgili gibi
Onları beklediler
Günlerce beklediler

Yeri yırtar ayaklar
Göğe fırlar başları
Nerden çıktı bu deniz
Bizi ayıracaklar
Önden giden atlardan
Sevgiliden daha zor
Ayrılmak bu atlardan
Buğulanmış gözlerle
Geri dönüp onları
Gemilere aldılar
Önden giden atlılar

Üç gün duramadılar
Yaptıkları gemide
Karşı kıyıda yeni
Güzel atlar buldular
Yaktılar gemileri
Önden giden atlılar

Vardılar Kurtuba'ya
İnmediler atından
Gülle karşılandılar
Ne güzel atlar bunlar
Bunca yol çiğnediler
Çiçek çiğnediler
Önden giden atlılar

Önden giden bu atlar
Seni gördüler kalbim
Sahabe atlar bunlar
Dünyanın beklediği
Önden giden atlılar
Önden giden atlılar